

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

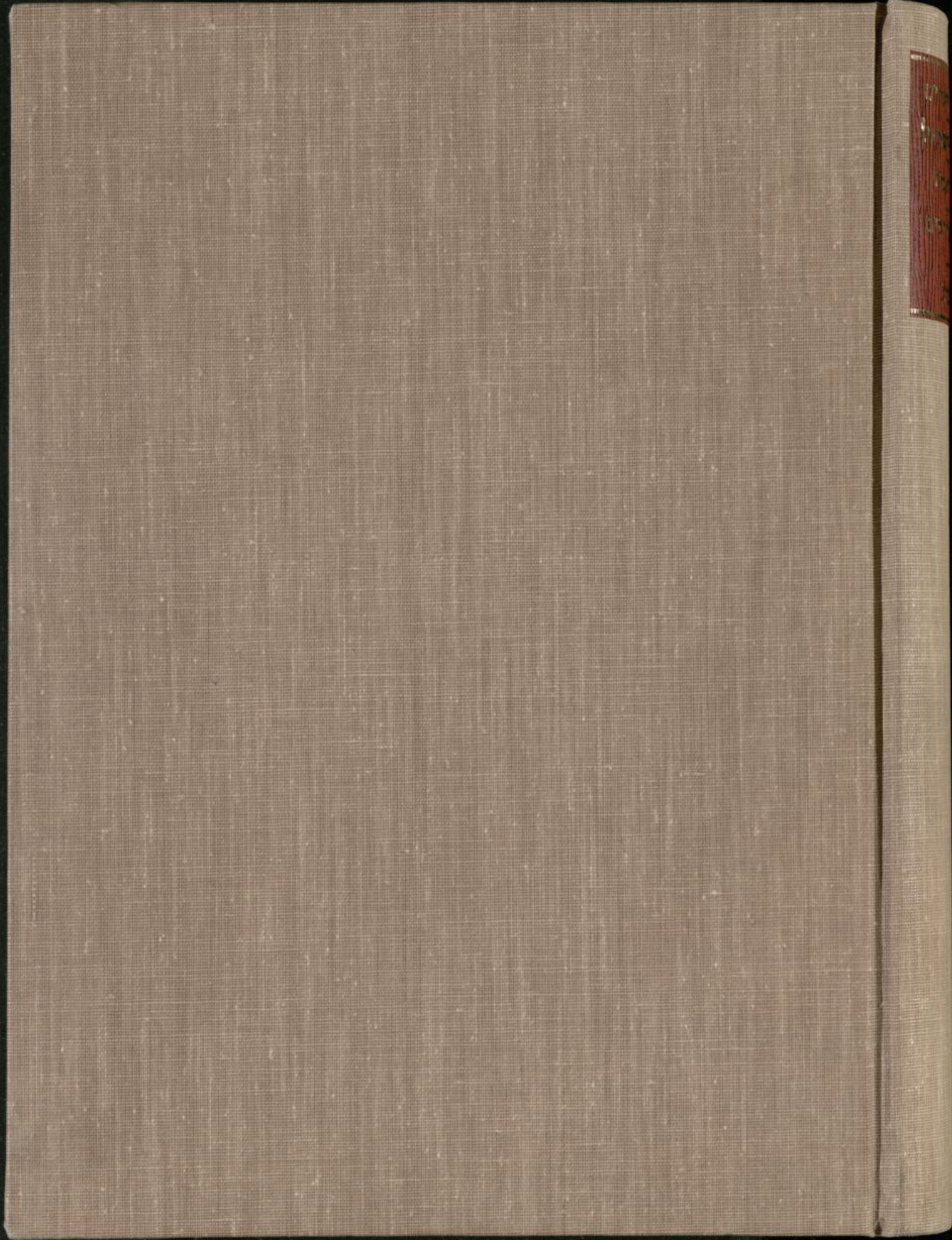
Sefer Torat emet

Abraham Josua Heschel

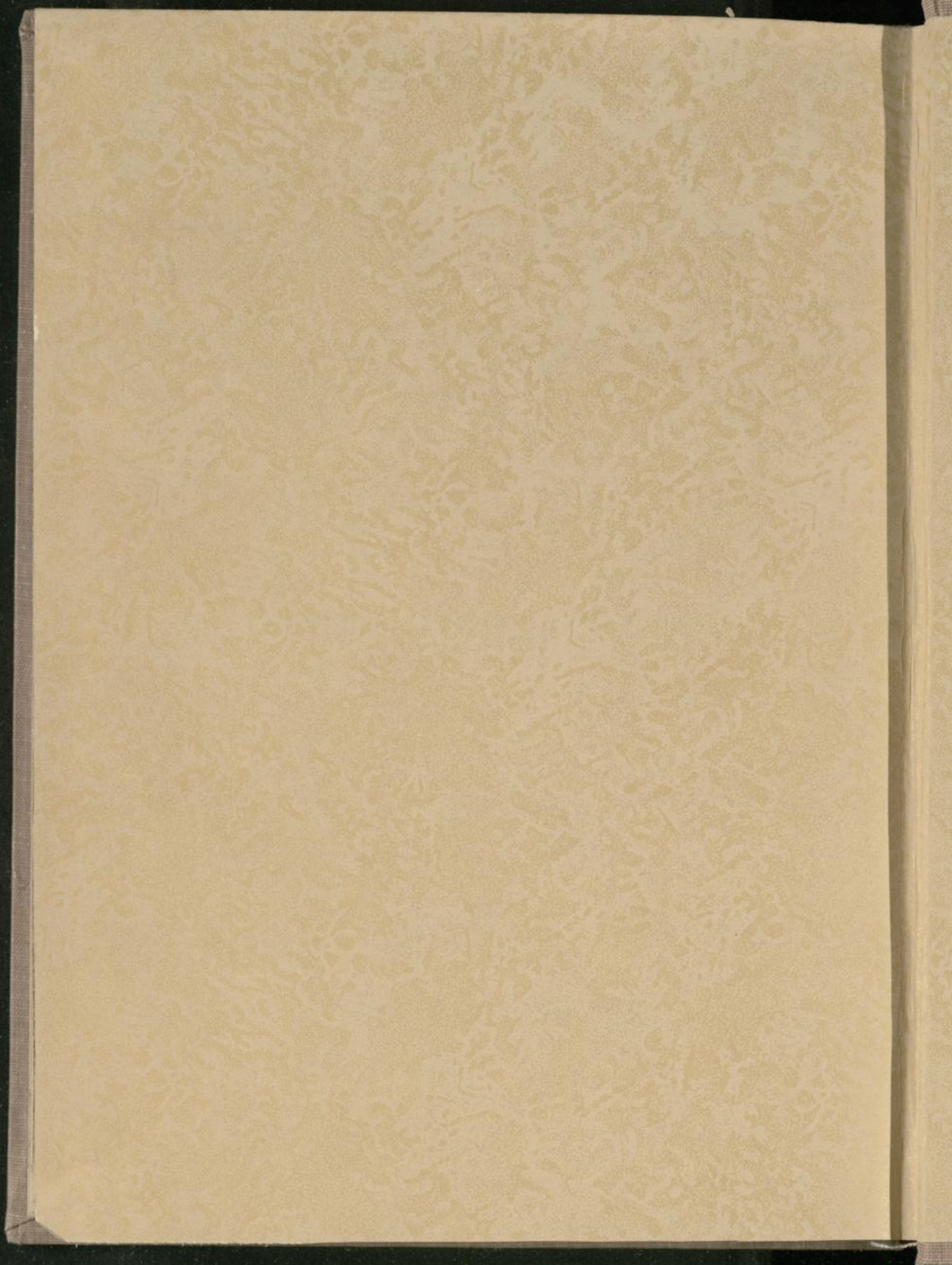
עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 625 = 1865

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9406)

10318

□ 1921

4 0 2 0 1 0

תורת אמת

אשר חיבר איש חי רב פעלים כבוד קדושת שמו נודע בשערים הוא ניסו כבוד הרב
 הקדוש המפורסם בזו"נא קדישא ונסורא חספקלריא המאירה מרנא ורננא חביר
 חבירים מופת הדור רשככ"ס האלקי נקש"ת מו"ס **אברהם יהושע העשיר**
 ז"ל. אשר הי' חב"ד דק"ק **אפטא ומעזיבון ויאם** ושאר קהלות יע"א :

הכת"י קודש הלו מועתקה ממכתבי הרב הקדוש האלקי ארמ"ר מו"ר **ישכר בער** זצלה"ה
 האב"ד דק"ק פרשעדבורו ורארעשיין שמהו תלמיד מובהק להרב
 המחבר ז"ע, ובעצמו זכה לשמוע אלו דברים חיים רמזי וסתרי תורה מפה הקדוש של
 הרב המחבר זצלה"ה :

הובא לבית הדפוס ע"י ה"ה מהור"ר **אברהם יהושע העשיר** ז"י

בשנת **הכת"ר** לפ"ק

THORAS EMEs

Verleger A. Drakor

Druck des S. L. Kugel, Lewin et Comp
 Lemberg 1865.

הסכמות והרמות

הסכמות וחרם

מאת הרב המאה"ג ביצינא קדישא חסידא ופרישא הצדיק האלקי כש"ת שלמה הכהן נ"י האבד"ק ראדמ"ס :

כי העיר ה' את רוח י"י הרבני מ' יצחק משה נ"י לבלע תשוקותינו בהעלותו על מכש הדפים את כתבי קודש קדשים האמת רשכה"ג מוסר"י"ה זל"ה האבד"ק אפטא ומעזיבו אשר היו עד כה לפנים וגוים בסתר עליון במכתב פתוחי ת"י האלקי אדמו"ר מוהר"י זל"ה האבד"ק פרשעדיבארו וראדשיץ . ע"כ הנני כהיום לנדור בעדו בתוקף ס"ח לבלי יושב ח"ו והנני נזיר בחרס לבלי יעשה איש במתכונתו ושלא במתכונתו משך עשרה שנים תיומא דלתתה היינו מעת שזוגמר ההדפס' דבר ה' יהיה נזיר מלטתא דלית לה וכו' והשומע ישכון בטח ויתברך מכפי הכהן ברכה עד בלי די הכ"ד הבעט"ח יוס' א' ע"ו ע"ה שנת ולא ישיא אויב ובן עולה בכ"מ לפ"ק

הקדמת המביא לבית הדפוס

ער

שדה איש תר מות עברתי ועל כרס אדם גדול בענקים . יושב בשבת תחכמוני . עדני העליוני קרניס מידו לו נוגה מפקדי כהן הראש איש חי רב פעלים . קדוש ה' תכובר מוכר הסיילולים . הצדיק האמיתי איש אלקים אדמו"ר הרב מ' הכהן נ"י האבד"ק ראדמ"ס' . במחמדי גמ' ספריו ה"ק נשאתי עיני . והנה נפתחו השמים ואלהה מראות אלקים אור זרוע חבללת השרון לץ ופורח . אור שבעתים לא עממוהו השמש והירח . לרור הניר יזל בשמיו יתן ריח . משביע נפש שוקקה וישמח . ממגד גרש עדנים . מקור חיים מים הנאמנים . נטפו מור שפתי שושנים . ובתלאכת השמים יעשה כונים . ירקיע למתק על ראשי החיות והאופנים . ימתיק סוד על כל קוז וקוז יאיר פנים . לנלות תפלות חכמה דעת נבוים . מקולחים סוד ויקרים נפנינים . ס"ה כתבי קודש חשובים וספונים . אשר ילאו מפוס ממלל רבון שפ"ה אמת הקדוש האלקי הנאון אקפולת המאירה . בוניא קדישא תגורה העבודה . גולת הכותרת הגשר הגדול בעל כנפים . אשר יכסה באורו כפים . רשכב"ה רב ופרשו מרגא ורבנא כקש"ת מ' אברהם יהושע העשיל זל"ה האבד"ק מעזיבו ואפטא ויאם הוא אשר גלל את האב לבבות ב"י ויטף עליהם תליו ומנחל עדניו השקה העדרים . זקנים עם נערים . ויאכילם לחם אבירים . שפעת הברכה שמים מעל הטוב החיים והשלום . ויניף אותם תופה לשום למרוס קרנס עד תאות נבעות עולם . והנה אחרי לוקח ארון ויעל בסערה השמים . להאיר בנן אלקים ברור החיים . אז ינשו ב"י אחרי נופת לוף אמרתו אשר היתה ברכה למשך שטו העם ולקטו איש אשר נמלא אמו מדרשי הרב זל"ה לשימס לראשי עטרת . וענקים לנרגת . אמנס לא מלא כט מקומו ומלנו מאומר . לכחוב דברים כהויתן מלא העומר . כאשר ילאו מפה קדוש מדבר . מעין המתנבר . אשר היו כפניו סחל סלע ומשבר . ומה זה יבא אחרי המלך לחסר ולהעדיף סן יוכיח וכחז . הלא יבולע כי ידבר ונעזב . בלתי אחת אשר חותם לנו ה' למח' שלחו ה' לפניו . ה"ה אביר האבירים מופת רורני : שמש דקס ומרפא חמדת לבבנו . ארי שבחבורה . שטוס חרס דברי הקדוש האלקי אדמו"ר הרב מהר"י זל"ה האבד"ק פרשעדיבארו וראדשיץ הוא אשר ילך מים ע"י הרב המחבר זל"ה וס' תלמידי מוכסק אליו נלה רוב סודיו ופעגח רזיו . הביאו חרריו . אולמיו ודבריו . ויתמוך ידיו עליו ויאוטו . ובהדי כבשי דרחמנא חררה נגד חיים הורה . הוא אשר שת בטוחות אליו לכחוב החוקים והתורות . אשר קחו אזינו . והחזיקו ידיו . מאת רבו זל"ה ויבא אשר כתב שס חדר בחדר . ספין וגנוו הראש והפדר . הסור והסדר . ויכס עלינו בהשנחתו ולא יראו הח"ה טעס במשך לא עמדו ספליא ענה . לברוח עליהם תקלס אל הקלס . אולם אחרי אשר נס הוא נחסף אל עמיו . ושס לדרך פעמיו . הליכות דרס' אכל בקודש הקדשים בין חיות הקודש ואילי תרשישים . נוססה רוח ה' על כבוד אדמו"ר הרב מהר"ש הכהן נ"י ויחיל לפענו חרס ויעט אל השלל והשיג כתבי הקודש האלו ויסי ה' אלקיו עמו . והשיג את אשר מלא ידו מהס ומסהס . אלו הקונטרסין במשפחה ואין לפקודיהס ויפקח עלימו להלינס בסדר הנאות . לטובה אות . ויסיס אותס כדי ספר . למזכרת אמרי ספר . ומאוד אותס נפשה מעל להפיץ דברי קודש הסנה להיות לעיניים . להלטיב לבות יראי ה' המתאויס תיו חיים . אולם לא השיגה יד חפלו לבלע זממא יס' להשלים תשוקתו מחמת הזמן ומקומו . עד שקמתו הווס להטות שכמי לסבול עבודתי . להקיס העמוריס ולבעת בליטר למתס לב סיתי . את הבית נכון לתאיו ולאולמיו . בקביעת מכש הדפיס לכל מעבדיו . סדר הוא לכל חסידיו עתה סל לכס זרע חסידות גדו זרע לכס לדקס . הקדוש האלקי שומס בספר חוקס . ואתה עיניכס אל תחוס על כספכס . ביוז בסף נס זהב והביאו לביתי סוכס זרע חסידות שמורה בכל וערוכה . וזכות הרב המחבר יעמוד לכס להאיר נרכס . ולסריס קרניס . עד ביאת גואלניו . ומדרכיו יורינו . וסר מעטתס בריס שבדאי לא ירוס איש את ידו ח"ו להשיב גבולי בפרט כי יש ת"י ח"ס מהרב אדמו"ר מהר"ש הכהן נ"י לבלי יודפס ה"ס הזה במתכונתס מרגא ושלא במתכונתו בלתי רשותי והרמנא ממני בטוח אלו בלרקתכס ויושר לבכס שלא תמנו ח"ו פרץ בגדרותי והשומע ישכון בטח אשר יאיר

יירכס אוהבכס **יצחק משה ברא"ל** ושאלן : עד ביאת ינון :

ויקרא חלקים ליבשה ארץ דהנה אנו רואים בדבר שרגיל אלל אדם בתמידות אינו תענוב האדם כשכני אדם יכולים לקבל סימנו ולישנות ממנו כ"כ הבורא כל העולמים דהוא אין תכלית וכל הדברים הנאללים ממנו הוא בבחתי ויזו נהנה מזה כלל ואינו ערב לו אבל זאת הוא תענובו שית מה שמלמס כמו מן ההפשטות לתוך הקווין שיכלו הנבראים להנות ממנו ולקבל שפעו אשר עבור תענובו עלם ברצונו לברוא כל העולמות ח"ש ויקרא ליבשה ארץ ר"ל זה הדבר שנתהווה יבשה שז"א ממנה שהולכין עליו זה נקרא ארץ ר"ל ארץ החפץ הנה הבורא ית' ולמקום המים קרא ימים ר"ל למקום ר"ל לאותה הבחינה של הבינה אשר ע"י החסד נכנס הקווין כדי שיוכלו הנבראים לקבל שפעו מזה מניע תענובו ר"ל ית' ח"ש קרא ל' קריאה הוא מורה על החיבה קרא ימים ר"ל ים עילאי דהוא הכוללת של רצונו בכל הנבראים וזה הלאמנוס הנרשם על הקווין והבן :

חלקים תדשא הארץ כו' עץ פרי וכו' ותולא הארץ כו' עץ עושה פרי וכו' פירש"י פ"י שיהי טעם העץ כטעם הפרי והוא לא עשה לא ותולא כו' עץ עושה פרי ולא עץ פרי לפיכך כשנתקלל על עונו נפקדה גם היא על חטאה עכ"ל וכבר לוחי דהאי לפיכך שהביא רש"י אין לו שייכות כלל אל מה וגם מה שייכות יש חטא הארץ לחטא האדם ונראה דברי רש"י ז"ל בטוב טעם ובוה יתבאר הרבה ויהי תבנית דהנה לכאורה יפלא מאוד מאין בא זה שיהי חטא הארץ נגד קונו דבשלמא באדם בשר ודם שייך חטא ב זלתי יצרו הרע אשר בקרבו ומטעו מדרך הישר והוא מטעם כוונת האדם בחירה חפזיות באיזה דרך שיבחר הן לטוב הליכות דת' אבל שארי הנמצאים וכל הנאללים והנבראים ל לפענום והנעשים כולם הם ששים ושמים לעשות רצון סין בתפלות וזין להם שום יצר הרע ומאין בא להם החטא ובייתר אחת נעשה מעלתה שהקב"ה פקד עליה לטובה שגם העץ אשר לבצע נעשה ישי טוב למאכל והיא קלקלה ונתנה טעם לפנס בליטר נעשה לב יש לומר דהארץ לא חטאה כלל ואדרבה עשתה לבס זרע חיות גדול ומסירת נפש שלא חשה על קולקלה וכמו בית"י ברכה וז"ל גדולה עבירה לשמה דהנה הארץ הסתכלה והי מבטתה בריאת חלקים מעשה בראשית כי נורא הוא כל מינו זה מתקיימת מראשית הנקודה מכל השתלשלות העולמות עד תהום וזו כמה מינים נמצאים מדוממים ולימים וע שבים וזו חלקות והם נפלאות וחכמת הבורא ית' ועל כולם האדם אשר גופו נלקח עפר מן האדמה ונשמתו הוא נשמות החיבה מתחת כסא כבודו ית' והכל בידי ונולדים במעשיו כי יש יכולת בידי האדם אם ילך בדרך

הישר והטוב אזי יהי עלי כלל העולמות ולכל הנמצאים ואם ח"ו יקלקל מעשיו אז ע"י מעשיו יפלו הכל וירדו למטה כל הנבראים הרומיים בבחינה התחונתה ואז אמרה הארץ בלבה ח"ו כיון שהאדם קרוב לחטוא מחמת יצרו הרע ואם ח"ו יבא פנס גדול בשורש נשמתו ולא יועיל לו שום חמסון וחשובה על זה התחכמה האדמה ושינתה תחילה את לוו הבורא כדי שיהא לאדם אמתלא על חטאו מחמת ששורש גופו הוא מן האדמה אשר שינתה תחילה רצין הבורא ותולין הקלקלה במקולקל ולא יתלו החסרו והסרחון כשמה רומיות ומטה הארץ על כבוד שמים ואל האדם להקל מאתו החטא מחמת דששורש של האדם אשר נלקח ממנו הרע את מעשיו ואז אין להאשימו כל כך וא"כ עשתה הארץ עבדות גדולה ולשם שמים נחונס ולכן לא נעשה הארץ תיכה כי קמ"י שמיא גילוי אשר היחס כוונתה לכבוד יוצרה אך כשחטא האדם ונפקד על עונו נפקדה גם היא על עונוס כדי להוליח רצון הארץ מכה אל הפיעל דאם לא נתן לה ש"י עונש לא נתנה הדבר שחטא כלל והי החטא של אדם קשה ולא הי נשלמה רצון הארץ אשר חטאה עבור זה וזה שכתב רש"י לפיכך כשנתקלה האדם על עונו נפקדה גם הארץ כדי להוליח רצון הארץ מכה אל הפועל ולהקל מאדם עונוו מאחר שנלקח מן האדמה אשר חטאה בתחלה ונתשך האדם בטבע החומר אחר האדמה אשר לוקח ממנה ודברי רש"י ז"ל נכונים ובוה חבין דברי שלמה המלך ע"ה שאמר בן חכם ישמח אב ובן כסיל חונת אמו אשר לכאורה אין זה מצד השכל שהטוב והשמחה שמניע מכן החכם יתייחס להאב ולער והחונת מכן הכסיל יהי על האם אך הוא הדבר שדברנו דהרי עיינו רואות כשאדם הולך בדרך הטוב והישר בעיני חלקים ואדם אז כל רואיו יאמרו כמה גדולה נשמתו הקדושה של אותו איש ומיחסין הטוב אל הנשמה וכשאדם הולך ח"ו בדרך רע אז מרגלא בפומא דאנשי כמה חומרו ועבור ותולין הקלקלה בחומר המנושם מאדמה וזהו פעלה האדמה במעשים שכל פעולת הרעות שיעשה האדם יתלו בה דהיא האם והשורש לגוף החומר אבל מעשה הטוב יתייחס לאב דהוא השורש של הנשמה חכמה עילאה ח"ש בן חכם ישמח אב כשכן הוא חכם והולך בדרך טוב אזי ישמח אב הוא הנשמה הבאה מחכמה עליונה המכונה בשם אב אבל בן כסיל בחושך הולך אשר מקלקל מעשיו זהו חונת אמו דהוא השורש אשר הולידה את הגוף והיא האדמה אשר היא אם להגוף ותולין הקלקלה בה ככ"ל ועל פי זה חבין דברי הכתוב וזכרתי את בריתי יעקב וכו' והארץ אזכור דבשלמא זכירת האבות ניחא דבזכות מעשיהם הטובים יבן עלינו אבל מה אהני לן זכירת הארץ אך לדברינו ניחא דר"ל שאזכיר את הארץ אשר חטאה וממנה נלקח האדם וא"כ חטא הארץ גורם לאדם לקלקל מעשיו וילך אחר חומרו הרע אבל מצד נשמתו הקדושה לא הי באדם חטא כלל כג"ל באריכות ובוה י"ל פירוש הכתוב בפ' קדושים וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל

כל עץ מאכל דהא כל עץ אינו מובן ולדברינו מובן וניחא
 רכיון שהארץ נתכונה לעובדיו ולקלקלה וקלקלה ח"ע שלא
 להיות טעם עזו ופריו שווין רק עישה פרי ולא עץ פרי
 וקבלה עונש עבדיו לכן ראוי ומוטל עלינו לתקן את פגמה
 וכנמול ידה נשיב לה וכי נבוא אל הארץ מחייבים לנו
 לתקן את הארמה ו"ש ונטעם כל עץ מאכל ר"ל שכל
 עץ י"י ראוי למאכל ולא הפרי לבד אלא י"י טעם עזו
 ופריו שווין והבן והמשכיל יעיין בכתבי האר"י ז"ל
 בפע"ח בשער ק"ש שעל המטה ימלא קלת מדברינו
 אלה :

ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי
 עיין רש"י שפירש שהוא לשון נופל על לשון
 ולכאורה קשה למה קרא שמה חוה בוא"ו הו"ל לקרוא לה חי'
 ונרא' דכמה מיני חיות יש בעולם יש חי' טוב כמו מעלות
 הצדיקים הסולכים בתורת ה' : דהנה התורה הקדושה הוא
 שורש וחיות לכל העולמות דע"י התורה נבראו מליאת העולמות
 ואם הצדיקים אינם הסולכים חוץ מנדר התורה והמלות והתורה
 הקדושה היא אללס מרכז האמצעי אשר על זה סובב והולך
 כל מיני עשיותם : כמו הדיבור והשמיעה והראי' והליכה
 הכל הוא ע"י התורה : ואז הם דבוקים בח"י העולמים והו'
 בחינת מלופי"ם שהנקודה היא באמצע האות ר"ל שהם במרכז
 האמצעי שהיא התורה אשר היא נקודה הפנימית וחיות
 העולמות : אבל נמצאים בני אדם אשר הם מורידים חיות
 זו מן העולמות למטה וח"ו עד עפר וישפילה מחמת שהם
 יולאים מנדר התורה והמלות והם נפסקו משורש התורה :
 וא"כ מאין יבוא עורם וחיותם מחמת שהם הורידו חיות תחת
 העולמות חו בחינת חיר"ק שהקודה היא תחת האות והאות
 רוכב על הנקודה דבאמת הנקודה היא החיות של האות :
 דהנקודה היא המנהיג וכשארש משפיל החיות של כל מידות
 הקדושים אז הוא משפיל הנקודה תחת האות ואין תקנה
 לאנשים אלו לחזור לשרשם כ"א כשישים אל לבו באמת ובתמים
 הא"ך הוא נפסק משורש החיות של כל העלמו' והא"ך הוא
 למטה מכל הנמצאים שבועלם וא"ן לו על מי להשען כ"א על
 רחמיו ועל רוב חקריו י"ת מרלון המחשבה אשר קדמה לבריאת
 עולם כמו שאמרו חז"ל דכשרא הקב"ה לברא את העולם
 אמרה התורה לפניו הלא עתיד למטוא לפניך : והשיב לא
 השו"ת ב"ה וב"ש וכי למננא אתקרינא ארך אפיס הלא
 התשובה קדמה לבריאת השמים וארץ : דהנה הוא י"ת היה
 אופה ומביט מיד כשעלה ברלזו לברוא העולם עד סוף כל
 הדורות ותמכון שבתו השניח הא"ך שיהי' נמצא בעולם כמה
 מיני ב"ה שיהי' נפסקים מחיות העולמות וילאו מנדר התורה
 והקדים להם הש"י לרי ורפיאם למכתם כשיחזרו בתשובה
 שלימה לפניו וישבו לשרשם אז יקבלם הש"י וא"כ במחשבה זו
 של עולם התשובה שם יש לו מליאות וא"כ כשהאדם רואה
 לשוב ולתקן את אשר פגס לריך להבין בשכלו א"ך הוא
 מרוחק מכל חיות העולמות וא"ן לו שום תקנה במליאת כ"א

שם במחשבה הקדומה אשר קדמה לכל העולמות והוא השורש
 של חיות כל העולמות וכל האותיות ושם יש לו מליאות ח"י
 הוא דבוק בבחינה עליונה דהיא האם והשורש של כל החיות
 דהוא התשובה עילאי והו נקודת חול"ם שהנקודה היא
 למעלה מן האות ונמצא מה שהי' נקודת בחינה התחתונה
 למטה מן העולמות והאותיות שהוא בחינת חיר"ק ע"י
 נתעלה למעלה להיות הנקודה עולה ויושב בראש הא"ו חוה
 בחינת חול"ם חוה נתהפך ונעשה מוחל וממס ממשיך ממילא
 כל מטאיו :

ויהי כוונת רז"ל מקים שבעת עומדין אין לדיקוס
 נמורים יכלוין לעמוד כי מעלת השב בחשבה הוא
 רס וגשא תמעלות הצדיקים כי א"ך יוכל הצדיק לעמוד על
 בחינה זו מחמת שלא טעם טעמא דאיסורא ולא יא' חוץ
 מנדר התורה והמלות ואז הוא תמיד דבוק וקשור בחיות
 העולמות והמירות אשר שם הוא חיות התורה משא"כ
 מחטאיו שא"ן לו מקום בחי' העולמות ולריך לחק ח"י
 ולדבק נפשו במעלה ורל"ן הקדוש אבל מכ"מ ח"ך שהוא דבוק
 שם בעולם המחשבה כיון שהוא למטה בעולם המליאות נרדף
 להמשיך לעלמו חיות ממקור החיים ושורש השרשים
 העולמות והו בחינת קו הא"ו המורה על המשכת מנדרת
 היוד מרלון עליון נמשך דרך קו הא"ו חיות לחוץ העולמות
 ויש לכיון בזה פירוש הפלוגת' בש"ס מסכ"ר ר"ה חר אמר שיש
 וח"א נושא והוא דבר אחד דמר אמר חרד ומר אמר חד ולא
 פליגי דזה מדבר מבחי' השב הא"ך שהוא בא לירי דביקות אל
 המחשבה והו בחי' נושא הקב"ה וב"ש מסתכל בכה והמטה
 אשר הגיע מזה הענין שפ"י שחטא ושב ע"י זה בא לירי
 מעלה הגדולה ונתדבק בעולם עליון בשורש התשובה שהוא
 למעלה מחיות העולמות והו הפירש של נושא עין שפ"י
 העון בא התכשאות בעולם העליון להאדם שדבק בה"א עילאי
 בחינת תשובה תשוב ה"א ומד אמר כובש זה מדבר מבחינת
 המשכתה למטה אחר כך מדביקות העליון לחוץ המליאות
 העולמות מוריד השפע למטה והו חנוג עליון שהקב"ה
 משפיע והו כובש ע"ד יכבוש עונותינו ר"ל שפ"י העבירה בא
 כבישת השפע למטה והבן : והנה קודם שחטאה חוה והמליאת
 את האדם אז הי' דבוקים בחי' העולמים במרכז האמצעי
 באותיות התורה משא"כ לאחר שחטאו ועשו תשובה וה'
 נדבקו בעולם עליון ברלון הקודם והוא השורש והחיות של
 כל העולמות והו שאמר ויקרא האדם שם אשתו חוה משמע
 מויד וא"ו ע"י שהמשיך מעולם המחשבה הוא המחשבה קדומה
 לחוץ עולם התחתון לכך קראה חוה כי היא היתה אם כל חי
 שר"ל שפ"י החטא שעשתה והולכרה לשוב ע"י נדבקה באם
 והשורש של כל חי והבן :

פרשת נח

ארה תולדות נח נח איש צדיק תמים הי' בדורות
 ופירש"י

הוא שיהיה יולד נס הוא נקרא עולם הנסתר עלמא סתימא דעתיקה קדישא סתימא דכולא והיינו ע"י קדושתו וטהרתו הוליד נס כן יחוד וקיסור והשפעה רבה לכל העולמות והנה עיקר חולדתו של שם הוא אחוה שיצא ממנו השתלשלותו של אברהם חרעו והוא שם הוליד את ארפכשד אחיות אפר כשר והיינו שהוליד הולדה קדישא אשר ניגול מאפר כשרים שהוא אברהם אבינו ע"ה ועל ידו נחפרסם אלהותו ית"ש ורוממתו ונדולתו לכל באי עולם. ועוד יש לפרש תיבת ארפכשד חמנ פ"ר חמנ ש"ך ואי בראש וד' בסוף הוא ה' דהיא אוח עלמא קדישא עילאה הנקרא עולם הבינה והוא כולו רחמים והיינו להמשיך שפע רבה מעלמא עילאה סתימא לכל העולמות הסחוטין אך גם הדינים מתערין מינה ושם יש ה' אחיות מ"לפ"ך דהן ה' שערים כוללים ומאחר דאית חמנ שערים יש למאוס כביכול ודינן מתערין מינה וה' אחיות מ"לפ"ך מספרם פ"ר והמתקן הוא ע"י להמשיך אלופו של עולם לכל שער ושער ונעשה ה' ואיהו פרה וע"י נמקו הפ"ר דינן ואיתא בספר יצירה בשלשים ושנים נתיבות וכו' חקק וברא יוצר וכו' הן הם ה"ב אלקים הכתובים במעשי בראשית ומסתמא זה שנקראו בשם נתיבות הוא ג"כ כביכול בבחי' למאוס וכ"א כלול מעשר גמלא מספרם ש"כ והמתקנס הוא גם כן על יד' ה"ה והוא המתקן הדינים בשרשם והוא שם הוליד את ארפכשד היינו על יד' קדושתו וטהרתו הוליד הולדה קדושה כדי להמתיק הפ"ר והש"ך בה' והוא ארפכשד וכו' וארפכשד הוליד את שלח היינו שארפכשד הצדיק הוליד הולדה כדי שיוכל לבוא לידי התפשטות הנשמות כי שלח הוא לשון הפשטה ושלח הוליד את עבר היינו הולדה כדי שיוכל לבוא לעבר השני והוא עולם הבא כי ביה ד' לור עולמים ביו"ד עולם הבא ובה' עולם

(בשם הרב הקדוש מהר"ר יהואל סיבל ז"ל)

מה שפירש"י על פסוק ויבוא נח מפני מי המבול אף נח מקטני אמתה היה מאמין ואינו מאמין עד שדחקו וכו' והוא פ לא מי דחק לרש"י לפרש ולחשוד לנח שהיה מקטני אמתהו ואמר הרב דהנה תיבת אמונה יש לו שני ימים אחד כפשוטי האמת הדבר שבדוראי ימים כך ועוד לפרש אמונה לשון ויהי חומן את הדסה והוא לשון חס ונדול כי אמונה יש לה כח זה שפ"ר די אמונה ובטחון י"ב ב"ה וב"ש באמת ובלב תמים על שום דבר נמשך ובח דבר בשלימות והנה נח הצדיק בודאי היה מאמין באמונה כלל אשר דבר אליו הש"י ב"ה בכל לבבו ובכל נפשו ונעו ארת בכאן היה מחיירא להאמין באמונה שלימה כי י"ה הוא הנורס להביא המבול וע"י אמונתו בשלימות דמה המבול ולא היה יודע ליתן עלות בנפשו אך מה שחזו שפירש רש"י מקטני אמתה היה מאמין ואינו מאמין היינו שהיה מאמין והיה מחיירא להאמין בשלימות את המבול אולי יהי הנורס חס ושלוס ביבוא המבול עד שדחקו המים

הולידו תולדות נשמות לבד מעשי חומר ונוח אבל ולשם יולד נס הוא נקרא עולם הנסתר עלמא סתימא דעתיקה קדישא סתימא דכולא והיינו ע"י קדושתו וטהרתו הוליד נס כן יחוד וקיסור והשפעה רבה לכל העולמות והנה עיקר חולדתו של שם הוא אחוה שיצא ממנו השתלשלותו של אברהם חרעו והוא שם הוליד את ארפכשד אחיות אפר כשר והיינו שהוליד הולדה קדישא אשר ניגול מאפר כשרים שהוא אברהם אבינו ע"ה ועל ידו נחפרסם אלהותו ית"ש ורוממתו ונדולתו לכל באי עולם. ועוד יש לפרש תיבת ארפכשד חמנ פ"ר חמנ ש"ך ואי בראש וד' בסוף הוא ה' דהיא אוח עלמא קדישא עילאה הנקרא עולם הבינה והוא כולו רחמים והיינו להמשיך שפע רבה מעלמא עילאה סתימא לכל העולמות הסחוטין אך גם הדינים מתערין מינה ושם יש ה' אחיות מ"לפ"ך דהן ה' שערים כוללים ומאחר דאית חמנ שערים יש למאוס כביכול ודינן מתערין מינה וה' אחיות מ"לפ"ך מספרם פ"ר והמתקן הוא ע"י להמשיך אלופו של עולם לכל שער ושער ונעשה ה' ואיהו פרה וע"י נמקו הפ"ר דינן ואיתא בספר יצירה בשלשים ושנים נתיבות וכו' חקק וברא יוצר וכו' הן הם ה"ב אלקים הכתובים במעשי בראשית ומסתמא זה שנקראו בשם נתיבות הוא ג"כ כביכול בבחי' למאוס וכ"א כלול מעשר גמלא מספרם ש"כ והמתקנס הוא גם כן על יד' ה"ה והוא המתקן הדינים בשרשם והוא שם הוליד את ארפכשד היינו על יד' קדושתו וטהרתו הוליד הולדה קדושה כדי להמתיק הפ"ר והש"ך בה' והוא ארפכשד וכו' וארפכשד הוליד את שלח היינו שארפכשד הצדיק הוליד הולדה כדי שיוכל לבוא לידי התפשטות הנשמות כי שלח הוא לשון הפשטה ושלח הוליד את עבר היינו הולדה כדי שיוכל לבוא לעבר השני והוא עולם הבא כי ביה ד' לור עולמים ביו"ד עולם הבא ובה' עולם

ולעבר יולד שני בניו כו' ושם אחיו קטן ויקטן ילד וכו' והיי' מושבם כו' בואכה ספרה הר הקדס הנה יש לפרש ג"כ ע"ד הגיל ע"פ סוד כי עבר הצדיק על יד' קדושתו הוליד נשמת קדושה והוא יקטן יוד קטן הגם שיוד הוא קטן בתמידות בכתיבתו כי הוא נקודה קטנה אכן בכאן הוא יוד קטן מאוד דהיינו שהקטין עלמו מאוד וכמו שפירש רש"י ז"ל ע"י שהיה עניו ומקטין עלמו זכה לכל המשפחות הללו ע"כ יקטן ילד וכו' והס' י"ג משפחות והיינו שהיה סתנהנו העולמות ע"י חלת עשר מכילין דרמתי ויהי' מישבם תמישא וכו' ממישא הוא מספר פ"ר דינן ואי' הוא המתקן שלהם והיינו שנמתק הדינן אז על ידי המילוא' ונעשה יחוד אחיתי איתא בספר יצירה שלש אמות הן אמ"ש אויר מים אש והם בחינת השלשה מדות של אברהם יצחק ויעקב אברהם הוא מדת החסד יצחק הוא מדת הפחד בחינת אש יעקב הוא קו האמצעי מדת רחמים והוא סוד האויר יש כמה רזופים בסוד אמ"ש לדכורא ולנוקבא וסוד עיקר הצדוק של הרמתי' והמתקן הדינן הוא מישא צחי' מים בתחילה ובחינת אויר

הוא שיהיה יולד נס הוא נקרא עולם הנסתר עלמא סתימא דעתיקה קדישא סתימא דכולא והיינו ע"י קדושתו וטהרתו הוליד נס כן יחוד וקיסור והשפעה רבה לכל העולמות והנה עיקר חולדתו של שם הוא אחוה שיצא ממנו השתלשלותו של אברהם חרעו והוא שם הוליד את ארפכשד אחיות אפר כשר והיינו שהוליד הולדה קדישא אשר ניגול מאפר כשרים שהוא אברהם אבינו ע"ה ועל ידו נחפרסם אלהותו ית"ש ורוממתו ונדולתו לכל באי עולם. ועוד יש לפרש תיבת ארפכשד חמנ פ"ר חמנ ש"ך ואי בראש וד' בסוף הוא ה' דהיא אוח עלמא קדישא עילאה הנקרא עולם הבינה והוא כולו רחמים והיינו להמשיך שפע רבה מעלמא עילאה סתימא לכל העולמות הסחוטין אך גם הדינים מתערין מינה ושם יש ה' אחיות מ"לפ"ך דהן ה' שערים כוללים ומאחר דאית חמנ שערים יש למאוס כביכול ודינן מתערין מינה וה' אחיות מ"לפ"ך מספרם פ"ר והמתקן הוא ע"י להמשיך אלופו של עולם לכל שער ושער ונעשה ה' ואיהו פרה וע"י נמקו הפ"ר דינן ואיתא בספר יצירה בשלשים ושנים נתיבות וכו' חקק וברא יוצר וכו' הן הם ה"ב אלקים הכתובים במעשי בראשית ומסתמא זה שנקראו בשם נתיבות הוא ג"כ כביכול בבחי' למאוס וכ"א כלול מעשר גמלא מספרם ש"כ והמתקנס הוא גם כן על יד' ה"ה והוא המתקן הדינים בשרשם והוא שם הוליד את ארפכשד היינו על יד' קדושתו וטהרתו הוליד הולדה קדושה כדי להמתיק הפ"ר והש"ך בה' והוא ארפכשד וכו' וארפכשד הוליד את שלח היינו שארפכשד הצדיק הוליד הולדה כדי שיוכל לבוא לידי התפשטות הנשמות כי שלח הוא לשון הפשטה ושלח הוליד את עבר היינו הולדה כדי שיוכל לבוא לעבר השני והוא עולם הבא כי ביה ד' לור עולמים ביו"ד עולם הבא ובה' עולם

אור קו הרחמים בסוף ובחינת אש באמצע בכדי להתחילו
 ביהי' כולו רחמים ועוד איתא בספר יצירה בשלשים ושתים
 נתיבות פליאות החכמה חקק וברא כו' בספר וסופר וסיפר
 וזהו ויהיו מושבס ר"ל שהי' ה"ג תכילין דרחמים והנסגחם
 ממשא כנ"ל בסוד הרחמים והמתקות הדיינין בואכה ספיה
 היינו עד בחי' ספרי' הר הקדם אין הרים חלא אבות והיינו
 להמשין לבחי' ספר מבחי' הר שהוא האבות הקדם הוא מבחי'
 ימי קדם המשכיל יבין כי קלרתי :

פרשת לך

ויאמר ה' עיין ברש"י להנחתך ולטובתך ואעשך לגוי
 גדול כאן אי אהה זוכה לבנים וכי'
 ואברכך בממון . ואגדלה שמך שאודיע טבעך בעולם והיה
 ברכה הנברכות מאורים בידך ותברך לכל מי שתראה ד"א
 ואעשך לגוי גדול זה שאומרים אלקי אברהם ואברכך זה
 שאומרים אלקי יצחק ואגדלה שמך זה שאומרים אלקי יעקב
 כו' עי"ש . והנה האי ד"א שמיביא רש"י ז"ל הוא למותר
 דאם רש"י ז"ל יראה להביא כל הפירושים שמיביא המדרש
 חקלר הדיעה מהכיל ובדאי רש"י ז"ל אינו מביא רק מה
 שצריך ליישב הפסוק על תכונו . ונראה דכוונת רש"י כן הוא
 דהנה לכאורה יש להבין דאיתא במדרש נסיון הראשון בלך
 לך וכו' ונסיון האחרון בלך לך דהיינו לך לך אל ארץ המוריה
 ובשום לב יש להבין מה זה נסיון מה שהלך אברהם כאשר
 דיבר אליו השם ומה לורך הקרא להשמיענו זה שהלך כאשר
 דבר וכי יעלה על לב שאיזה ברי' חם ושלוס בעולם לא
 יצית לדבר השם ובדואי אפי' גס פחות ערך מאברהם אם
 היה זוכה לשמוע שום דיבור משמו ב"ה וב"ש אפי' לילך
 מסוף העולם ועד סופו ווי פתי יסור אשר לא ישמע ולא
 יאזין ויקטיב לקולו ית' ומת זה הייחוס של אברהם אע"ה .
 ויותר תמי' מה הוא הנסיון הלא הקב"ה הבטיחו שע"י הליכה
 זו ירויח כל הטובות וכל הנברכות לו ולרעו אחריו וכי
 בעבור זה לנסיון יחשב אבל שורש הדבר כך הוא דבדאי עיקר
 העובדא הוא המשגשה עובס והכל הולך אחר המשגשה ואחר
 כוונת הלב ועיקר הנסיון היה גודל התמימות של אברהם
 אבינו ונחשבתו הזכה אשר לא כיון במלותיו לשום דבר
 להנחתו רק לקיים רצון הש"י ולא השגיח כלל למה שיצמיח
 לו מן זה שום טובה וזה שסיפר הכתוב בשבחו של אברהם
 דהנה בודאי כל דברי נבואה של אמירת הש"י לאברהם אבינו
 בודאי הי' סידר הענין כמו שכתוב בחורתינו הקדוש בלשון
 הקודש על ידי צירופי אותיות ותיבות אשר נתגלו לו ומתוך
 המשגשות נתבארו לו כוונת הענין ורצון הש"י . והנה כל
 דיבור אלקיס טובל כמה פירושים יכול האדם לפרש בו כפי
 נעיות הענין במחשבתו והנה כשנאמרה לו זה הנבואה של
 לך לך מארץ כפי הכתוב בתורה אז מיד עמד לנגדו הילך
 ופחה מחשבתו להטותו מדרך הישר והסדיר לו פירוש

הדברים של עיני הנבואה הלזו שזה הדיבור של לך לך הוא
 פירש הכל להנחתך ולטובתך ונתן לו פירוש על כל תיבה סיכין
 הוא מרומז טובתו בכל תיבה וז"ש לו מה שאמר לו הש"י
 ואעשך לגוי גדול כוונתו בכאן אי אהה זוכה לבנים אבל
 שם יסי' לך בן ובדאי ראוי שתקיים הליכה זו מארץ עברך
 טובת בניס שיגיע לך שמה חוץ שאר טובות שיצמיח לך
 והוא ואברךך בממון ואגדלה שמך שאל טבעך בעולם ותסי'
 מפורסם בשם טוב והיה ברכה שתברך למי שתראה והיה
 מכניס במחשבתו טובת עוה"ז שיגיע לו מזה הליכה אשר
 נפשו של אדם שומד ומתאוה להם אבל אברהם אבינו
 בגודל נדקתו ונקיות מחשבתו הבין שזה לא מעיקר עבודת
 לקיים פקודת המלך עבור שפע הטובות שיצמיח לו מזה
 הדבר זה לא היו עובד השם רק את עצמו ועבור טובתו
 מיד הפך אברהם במחשבתו פירושי' הדברים לדבר אחר
 לעבודת הבורא ברוך הוא ולכבוד השם ולא הפך לילך חק
 כיון במלוי' הליכה זו על כוונה אחרת להיות הילוכו בקדושה
 מה שאמר הקב"ה ואברךך זו שאומרים אלקי אברהם ואגדלה
 שמך זו שאומרים אלקי יצחק שתתגלה ותתפרסם אלקותו
 בעולם על ידי מדתו מידת החסד של אברהם וכן שתתגלה
 מידת יצחק ויעקב בעולם והיה פירוש אלקות בעולם
 וזה שסיפר בשבחו שבאמת היה יכול אברהם לקיים מלות
 הליכה זו אף אם היה במחשבתו איזה כוונה אחרת לעומת
 ואעפ"כ לא עשה זו רק מחמת כבוד השם לקיים דבורו
 לבד וזה לא היה גלוי לשום בן אדם רק לפני ית' לבד
 אשר לפניו נגלו כל מעלומות לב הוא ית' יודע האמת לב
 הטעור אשר לא עשה לשום הנחת עצמו זולת למשן שמו
 הגדול ית' וז"ש ומלאת את לבבו נאמן לפניך והבן : וזהו
 שהכתוב מעיד עליו וילך אברהם כאשר דבר אליו ר"ל
 שהלך בזה הבחי' וכוונה של הש"י ב"ה וב"ש ולא כאשר הכתוב
 הילך בלבבו לפחותו מן הדרך הישר ואמת ומן המשגשה
 נכונה וזו באמת נסיון גדול ועבורה גדולה להיות עובד
 זכה בלי שום פניה ונטיה אל כוונה אחרת רק לקיים דיבורו
 לפרסם אלקותו ית' בעולם והוא ית' יזכינו להיות מעבד
 שמו באמת ובחמי' אמן בן יהי רצון :

פרשת וירא

וירא אליו ר' באלווי ממרא כו' שמעתי ממנו הרם כי
 שהניד בשם אומרו ה"ה המנוח הסמיר המפורסם ר"ל
 איש אלקי מ"ה משה מפשעווארסק ז"ה"ה כן הפירוש : וירא
 אליו כך נראה במחשבתו של אברהם אבינו שהי' הוא באלווי
 ממרא ר"ל זה הצדיק ממרא הוא עובר השם ושם יש
 השראת השכינה אבל היא עדיין בחוץ וז"ש והוא יושב
 האוהל ר"ל שכן דרך הצדיקי' אף שעובדי' השם כל ימיה' אמר
 גדתה להם במחשבתם שלא התחילו עדיין כלום לעבוד את
 ועדיין הם פתח האוהל של הקדושה ודפחיה' :
 בפסוק

בפסוק

וד' אמר המכסה אני מאברהם כו' כי ידעתי למען אשר ידע את בניו ואת ביתו וחריו הי' לעשות דקדק ומשפט למען הביא השם על בני תרתי למען אינו מוכן ועוד יש הרבה דקדוקים בפסוק ואין להאריך :

ויראה

פירוש הענין כך דשרש הדבר כך הוא להכחוב מספר לדקתו של אברהם דמי כל העבודות של אברהם שעש' ועבד את ד' בשכל גדול ובאזהבה רבה הכל מעט בעיניו וכלא נחשבים נגד טובות השם והניסים ועושה לו ולכך לא היה די בעיניו ואמר בלבו שאף אם אהיה ח"ע בכל מיני עשיות ועבודות מה אני : גלל כן חייב ח"ע שאין זה מספיק בזה שאני לבדי מקיים מצוותי בשכל גדול רק הכניס עוד כוונה אחרת במחשבתו קיים המלות לעשותם בשם כל ישראל ד' רסנה כל ישראל הי' עשיתם במחשבתו ובמחשבתו של אברהם כי הבן הוא בנו בכח אב עד עקבות משיחא : ואח"כ כשעשה בשם כל ישראל איזה עשה עם כל הכוחות שלו וגם כל הענינים העמידים ומשפט ממנו ח"כ הניע מזה שתי טובות לבניו אחר כיון הוא קיים כל המלות וכל מלות דרבנן ודיקדוקי מלות ואפי' לא ח"כ כשעש' בשם כ"י והוא היה השרש והכלל לכל עבודת בניו וזרע אברהם הבאים אחריו כל דור ודור עד ימות משיחא היה עבודה דרביס ח"כ כ"א מישראל קיים כל ימי מלות בכח' ועוד נלמח מזה טובה . להעבודות שעשה בגולה לזרעו אחריו שוכלו להשיג שכליות המלות הם אותם מחמת שכבר קיימו אותם פעם אחת בכח בנותא עם אברהם אבינו . ח"כ בקל כ"א מישראל להוליא מכה אל הפועל ולקיים המלות בפועל ממנו כיון מער נפתח ביתי אברהם ח"ע וזוהי י"ל פירש הש"ס חייב לומר מתי יגיע מעשי למעשה אברהם יאחז ויעקב ואז יהיה הוא תמי' האף ויכל כל אדם לבא למדרגה והשגה אברהם שהוא מרכבה ליעין אבל באמת אין הכוונה להניע מעשה אברהם עלמנו רק למעשי של אותו אדם בעלמנו הם בשרש של אברהם כיון דכל אדם עשה כבר כל עבודתו של אברהם וח"כ אינו אריך רק לשוב לשרשו של אברהם ולהוליא הדבר מכה אל הפועל ואז יוכל ע"ז זה הבחינה של העשי' כשהיה בכחו של אברהם ח"ע עשה אברהם ר"ל כמש"ל כשהיה העשי' בכחו של אברהם : ואמר הכתוב המכסה אני וכו' כי אני ידעתי מ'שון ר"ל אני אזהב והתחיל לספר בשבח ומעלות אברהם פירוש : ויראה מלותיו ח"ש למען ר"ל עבור אשר י'ו מלשון אמת הוא בלוגי אשר מכוון לחבר בעשותו איזה מלות אינו עושה אותם ויש י'ו אהיה ח"ש וזאת ביתו אחריו ר"ל שהוא עושה עם כ"א ח"ש וישב פתח אחריו ח"ש ושמרו דרך ד' לשון עבר ר"ל שנחשב ימיה' חסדו אחריו דרך ד' כיון שכבר קיימו בכח כל המלות וגם עבד את דרך לבניו שיהיה להם קל אחר כך לעשות דקדק ומשפט וכוונתו למען הביא ד' על אברהם שכיון להגיד את הבורא

כ"ה ולהשפיע על שרשו הווית מרת אברהם שימנהג הבורא כ"ה וב"ש בחסד כאשר הוא מתנהג להמשך שפע ברכה ורחמים וחסדים טובים לעולם אמן כן יהי רצון והבן : **וירא** חלוני ס' בלוגי ממרא והוא יושב פתח האהל כחס היום ושם עיניו וירא וכו' הנה לא נאמר בכאן שום אמירה ודיבור בהתגלות חלוני ד' ודרשות חז"ל ידוע' אכן יש לאלקי מילין : וי"ל הנה למעלה כתיב מילות אברהם אבינו ע"ה והנה ע"י העברתי מהמילה בשר הערלה נתגלה הרב טוב הלפון לדיקים כי בהעברת הערלה מעבירין כל המסכים המבדילין והקליפות החלוניים ועשה אף טוב לישראל ולכך חנו אומרים בשעת המילה הודו לה' כי טוב כי ע"י זה נתגלה הטוב הלפון ואיזה כביכול נשפנקא דמלכא דבה חמוס שמיא וארעה הרמזו בראשי תיבות את השמים ואת הארץ : שהוא מספר טוב וכו' שע"י העברת הערלה נתגלה חלוני הטוב : וע"י המילה נעשה המחקה הדינין בכל העולמות ומתנהגים ברחמים טובים ועד"ז יש לפרש וירא חלוני הטוב : בלוגי ממרא הוא מספר ל"ח סוד הייחוד הקדוש של הוי' אר"י . והוא ישב תחת האהל כחס היום . והוא נקרא עולם הנסתר עתיקא קדישא סמינא דכולהו ונקרא כביכול ב"כ בחינת פתח כי היא פתח ומפתח של כל העולמות . וזה והוא יושב כו' ע"ד דאיתא ועתיק יומין יתיב וכפיה שבינין דנורא וסיימו לכפיה את הדינין ולהתחילין להעשות רחמים . וזה והוא יושב פתח האהל כחס כו' כחוס היום סייוו בהתחממות הדינין הנ"ל אז עתיק יומין יתיב לכפיה להו' וכל זה נעש' ע"י המיל' ושם עיניו וירא והנה שלשה אנשים אינון תלת מוחין קדישין חכמה ובי' ודעת ללבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל ושמתו ארץ : והיינו כשהבין זאת וירץ לקראתם להמשיכן : מפתח האהל ושמתו ארץ' השתחו' ז' המשי' והיינו להמשיכן ולייחדן כביכול בהתלוב' עליוני' : ויאמר אדני כו' אל נא תעבור מעל עבדך הנס שאנו מייחד העולמות הקדושים והעליונים עכ"ז בקש מאת הירא' והמלוכי' העליוני' הקדוש שלא תעדי מיניה לעלם ולעלמי עלמין : ולפי שהרגילות והתמדה הדבר מבטל השעשועי' והתענוג כי תענוג תמידיו אינו תענוג : ובת"ר הקדוש' איתא בכל יום ויום יוסי' בעיניך כחדשים : לכן אמר יקח נא מעט מים סייוו ת"ר' ורחצו סייוו לרחץ ולהסיר רגליכם סייוו הרגילות ואז והסענו תחת העץ הוא עץ החיים והמשכיל יבין כל זה :

בפסוק

וד' פקד את שרה כאשר אמר ויעש ד' לשרה כאשר דבר במדרש שה"ד לעולם ד' דברך נלכ בשמים חלו דברים שאמרת' לאברהם בשמים וכו' ונראה דהנה לכאורה יקשה דמה בא להשמיענו מפקידת שרה דוודאי הקב"ה מקיים דיבורו והוא אמר ולא יעשה שהוא דבר ולא יקימנה וכו' בן אדם הוא ויתחכם והלא אמרו חז"ל כל דיבור שילא מפי הקב"ה לטובה אפי' על תנאי' אינו חוזר אבל הענין

כך הוא דיש חילוק בין לשון פקידה לזכירה דהנה איתא בזוהר
 דפקידה הוא לנוקבא וזכירה הוא לרביה דלשון פקידה הוא
 על דבר שקיבל מאיזה בחינה הקודם לו ושירש הדבר כך הוא
 דודאי כל הבטחות שהבטיח הקב"ה לישראל אלו בטוחים
 שבדואי יקיים לנו הש"י הבטחותו להשפיע לנו כל הטובות
 והברכות. אך כשהקב"ה מבטיח לעשות איזה טובה בודאי
 כשהטובה היא קשורה אלנו כגון חילוק בין עבר לעתיד
 וזהו אך בפני המקבלים שצריכים לקבל הדבר ההוא אז
 צריכים להויתר מכל אל הפועל להביא אותו אל התגלות שיהי'
 במהרה: כי כשהיא עדיין נעלם במחשבה הוא מתכנס
 והיא בעלמא דחתא בעולם העתיד שעתיד להתגלות אבל
 עדיין הדבר בהעלם והמשכת הדבר מן העתיד אל הנה הוא
 באמונה ר"ל כיון שהלדיק מאמין בדבר שבדואי יהי' ובודאי
 יקיים הש"י הבטחתו ומלפס ומלפס בכל שעה ומתלהב
 שיתקיים הדבר ההוא אותו השקוק והתלהבות ולפני של
 הלדיק הבא ע"י האמונה אותו הדבר מחבר המחשבה העליונה
 של הבטחה ומתקיימו להאמונה. וזה פירוש הפסוק לעולם די'
 דברך נלב בשמים ר"ל שהדיבור של הבטחת הטובה כשהוא
 ברוחניות הוא באתכסיה ועומד בשמים: אבל בזה של דוד
 ודוד אמונתך ר"ל ע"י האמונה כוננת ארץ ושמים ר"ל עשית
 כלי לנוקבא להתגלות הדבר והנה זה מצינו באברהם אצירה
 ודיבור אמירה הוא בחשאי כל זמן שהיא ברמות אתכסיה ודיבור
 הוא באתגלוי ח"ל רש"י בלמות לשונו כאשר אמר בהריון ר"ל
 שהי' אלל שרה כדברי הריון ר"ל שהי' הדבר עדיין במחשבה
 באתכסיה ולא המשך רק בחי' הריון שהוא ג"כ באתכסיה
 וזהו בחינת אמירה אבל ויעש ה' לשרה ר"ל תקנה ועשאה כלי
 לקבל הדבר לבא אל התגלות וזהו בחינת דיבור ומזה בא
 הלידה והבן

פרשת חיי שרה

בפסוק

וינחק בה מבוא באר לחי רואי וכו' עד סוף
 הענין ויש לומר דרך רמז והוא דהנה כל
 העובדות של הלדיקים אינו רק להביא שמחה בעולם ותענוג
 להבורא שהוא י"ת ישמח בעולמו ויהי' לו שעשועים ותענוג
 מכל הנבראים וע"י זה רצון הלדיק ותקונו חמיר שיהי' לרע
 ישראל שפע ברכות ורב טוב ושלח יהי' לבני ישראל סן בכלל
 וסן בפרק שום חסרון ולער ח"ו: אחר מחמת שהיא מלוה לאהוב
 את ישראל ועוד שאהבת ישראל נקשרת באהבת הבורא והוא
 אחד כי מי שהוא אוהב את השם הוא אוהב את ישראל עמו
 כי ואהבת לרעך וכו' ומלות ואהבת את ד' אלקיך כ"ל הוא
 אחד כמו שמתנו אנשי כנסת הגדולה ברכת הבורא בעמו
 ישראל באהבה נית' אחד אל מלות שמע ישראל כ"ו אחדות
 השם ואהבתו והנה הלדיק מקשר ומיחד השני אהבות זו בזו
 כי מחמת שאוהב את השם ורואה לשמח את הבורא והלדיק
 שמאמין שבכל לרות ישראל כביכול לו לר ע"י זה מתמשך טובתו

לישראל ופיתח עולם השמחה והחדוה וע"י זה הקב"ה שמח עמו
 ברוחו וע"י זה נעשה היחוד אהבת ישראל באהבת הבורא והוא
 שכתוב בזוהר הקדוש כי מתערפין א ח מאחד עם אמות ש"י
 משמע ונעשה לירוף אשמח וגם הירוף בא ע"י הלדיק
 שמקשר אחדות הבורא ואהבתו עם אהבת ישראל ע"י שפוחת
 עולם השמחה: ומביא תענוג וחדוה להבורא ב"ה כמלתא
 הלדיק הוא מקושר בעולם החדוה מחמת שחפלו ורצונו דבורא
 שם לפתוח מקור השמחה: והנה ידוע דבאר נקרא כנסת
 ישראל מחמת שהם כמעין הנובע חיות שפ"י שמות ישראל
 נמשך שפע ומימי החסדים לכל העולמות הנאללים והנבראים
 והיצורים והנעשים והם הליטורו לכל השפעות וע"י נאמר תהום
 אל תהום קורא לקול ליטורין כי שמח ישראל הם הליטורות כל
 השפע אשר על ידיהם יתמשך: מתהום התחתון לעליון
 והנה לפי רואי נקרא חיות הבאה מהשגחת הבורא כי בכל
 מקום שהוא י"ת משגיח שם הוא החיות שלו דהנה ידוע
 מאמר חז"ל מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת
 הדין וראה שאין העולם מתקיים ושיחף מידת הרחמים
 דלכאורה הוא תמוה והלא אלל הבורא יתברך לא שייך השגחת
 חליטה ברכתיב אי די לא שניתי אך השורש הדבר הוא
 כך דהנה באמת קודם שנברא העולם הי' כל האלילות
 והנבראים והיצורים והנעשים כלולים בכחו וכמוסים בעלמותו
 קשורים כשלהבת הקשורה בנחלת והנה מיד כשעלה ברוחו
 הפשוט לברוא את העולם שיאלו כל הדברים העלמלים בכוחו
 וכמוסים בהיכל קדשו פינמה ללאת לחון זהו הלייחא גופי'
 הוא רידה לפני הדבר ההוא והוא האלמנוס והדין נעלמו
 לירד מן מקום גבוה אל התחתון אך במה שהוא י"ת
 הסתכל והשגיח בדבר ההוא בזה הרואי המשך בו קו החיות
 אל הדבר ההוא כי במקום השגחתו שם חיותו וע"י זה נתקיים
 הבריאה מכל חיות הבאה לנבראים ע"י השגחתו ית' והוא
 הפירוש ראה שאין העולם מתקיים כ"ו ר"ל שעי' הדין
 והאלמנומים של הבריאה הגיל לא הי' קיום לעולם אך במה
 שראה בס' והשגיח עליהם בזה נתקיימו חסו השיטוף של
 מידת הרחמים:

והנה ע"י שהלדיק הוא סרסור ושוכבינין המתקרב
 הבאר היא כ"ל אשר על ידו יראו מימי הים
 ועל ידו יומטו השפע לכל העולמות ומקרב אותה אל
 החיות הבא מהשגחת הבורא ומקשר אותה ונעשה יחוד גמור
 ע"י זה הוא פיתח מקור השמחה והחדוה ומביא תענוג
 ושעשועים להבורא וממשך שפע טוב ושמחה לבניי התחתון
 שכתוב וינחק בה רציל השמחה והחדוה המכונה בשם ינחק
 כמו שמצינו בזוהר בא מבוא ר"ל שזה הלדיק אשר מביא ומקרב
 את הבאר מים חיים זהו בניי אל מקור החיות מהשגחת
 הבורא ע"י זה נפתח שערי השמחה לעולם ובאה חדות
 ותענוגים לכל העולמות עליונים ותחתונים והנה י"ת
 אבינו הסתכל בזה המדרגה אשר הלדיק יכול להביא שמחה
 לעולם ע"י קשור קרוב בניי אל השגחה העליונה אל
 והוא

י"ב בארץ הנגב ע"ד דמלנו בבת כלב שאתרה לאבי
 הנגב נתתנו ר"ל שהוא מנוגב מכל ר"ל ש' יחזק
 בעלמו שהוא עדין מנוגב מזה הבחינה ובהמת
 ה' לקרב בחינה התחונה אל ההשגחה העליונה
 גלות תחתיות לגלות העליות או י"ל דהוא יושב ה' הוא
 נסתר דקאי על הקב"ה שהוא יושב בסתר ועלם מכל
 בארץ הנגב ר"ל שפ"י ה' לקרב ומקשר בכ"י עם
 עליונה ע"י זה מביא הבורא ב"ה מדות המסדר שהוא
 בחינת דרום הרואה להחכים ידריס שהמסדר הוא ענף
 ושפ"י החדוה גורם שהוא י"ת מתנהג בחקד ומשפיע
 טובות לעולם :

יא יחזק לשוח בשדה ר"ל ש' יחזק מבחינה
 ה"ל לשוח בשדה ע"ד שאתרו חז"ל אברהם
 י"ת ויחזק קראו שדה ויעקב קראו בית והנה יחזק
 המכל בחורבן של ישראל וחורבן במה"ק ליון שדה תחרס
 לשוח בשדה ר"ל המסתכל בבחינה של חורבן הבית לפנות
 ר"ל לפנות ולבער את הערב המרומז לדינים ור"ה
 שחיה ולהכריח שלא תהי' על זרע ישראל שום שליטת
 וליונים וקיעורבן ודין ח"ו וישא עיניו וירא והנה גמלים
 ר"ל שהסתכל כל הטוב שיבוא לישראל ע"י זה אשר חף
 בגולה בין האומות ויש להם שפע מעט מן המעט
 ע"י עיבדים השם י"ת : שומרים התורה והמצוות וע"י
 לפון רב טוב לבית ישראל וסקב"ה יגמול להם כמעשיהם
 ר"ל רבקה את עיני' ר"ל שכינת עוזינו המכונה בשם רבקה
 י"ת יחזק שיהא מתחלת בזה הבחינה של יחזק והיא
 י"ת לה ש' ישראל יסבלו עול גלות ' חף שיהיה להם
 ל טוב אח"כ , ותפול מעל הנמל ר"ל שהיא נופלת מזה
 המה של הגמול אשר ימשוך מהגלות , ותאמר מי האיש
 ה' הולך בשדה לקראתינו ר"ל מי זה ה' לקרב אשר רואה
 בחינה של השדה ר"ל החורבן והגלות כי באמת יש כמה
 קט אשר רואים בזה כדי שיתקרב ישראל לאביהם
 מים ויהיה להם גמול טוב , ויאמר הוא אדוני ר"ל זהו
 י"ת של אדוני ר"ל מדת יחזק הוא מדת של גבורה , ותקח
 חף ותתקם ר"ל ששכינת עוזינו רואת שכנ"י היא בגלות
 היא מתלבשת בכמה לבושין ומשתתפת עמנו בגלות , כי
 מקום שגלו ישראל שכינה עמם חף שאינו בהתגלות
 היא באתכסויא , ואי"ה בזמן הגאולה אז יגלה כבוד
 המעט עלמה מכל הלבושין ותתגלה מלכותו עליו ויקיים
 ואל יכנף עוד מוריד ויהי עיניך רואות את מוריד כו'
 אכ"י

חכלת פרשת חיי שרה

פרשת תולדות

תולדות יחזק בן אברהם אברהם הוליד את יחזק
 דהנה חף שלפי ראות עינינו בחורתינו הקדושה
בית

ובספרי חכמי האמת מלינו דמדת אברהם הוא מדת חסד
 ואהבה שהי' מדתו תמיד לקרב בני אדם לעבורת הבורא
 ולגמול חסד עמם בנזק ובמזון והוא הי' מרכבה לימין
 לפתוח שערי חסד בעולם ' אבל ב' יחזק אבינו בחורה
 שהי' מדתו עזו וזבורה להודיע ולפרסם חלקותו י"ת בעולם
 ע"י שר ועושה לירא ולפחד מפניו ולא ישא פנים לשום
 אדם בעולם כמו שמלינו בחורה שלא חלק כבוד חף
 למלכות כע"ש מדוע באתם אלי ואתם שאתם וכו' מפני
 שהי' מדתו עזו אבל תולדות של יחזק ושורשו הם חסדים
 גדולים אך שאורות החסדים הם גנוזים ומכוסים במדה
 זו ששמאלית אבל חילונית המתפשטות ממדה זו הם דינים
 וזבורות וזה שאמר הכתוב מה רב טובך אשר לפנת ליראך
 ר"ל במדת יראה היא בחינת מדת הפן זו גנוז ועמון
 רב טוב וחסד וזוה חבין מה שאנו רואים שזהב חשוב מכסף
 בעולם חף שהכסף הוא חסד שגונו חיור ולכן אבל זהב
 מרומז לגבורת הטועים לאדמימות אעפ"כ אנו רואים שזהב
 חשוב בעולם יותר מכסף אלא ודאי שתוך בחינתו נעלם
 בחוכו חסדים יקרים ואורות גנוזים אך שבחילוניות הדבר הם
 בחינת הסוגים הנקרא היתוכה דדבאז והנה כעת שאנחנו
 בגלות אין בנו כח ליק מן המדה זו להמשך השפע מן
 האורות והחסדים הטובים הלפנינו בה מתמת שעתה היא
 שליטת החילוניות והתפשטות השמאלית גוברת בעולם ולריכ"י
 אנחנו להמשך חיות רק מן ימין המשוט ומן חסדי אברהם
 המגולים עד ביאת משיחיו ב"ב ואז יסולק כל החילוניות מכל
 העולמות ונגלה כבוד ד' ויתגלה פנימות האורות מכל
 המידות ויתגבר האור בעולם ואז יתאחדו המדות ויומתקו
 כל הגבורות אבל לעת עתה אין בנו כח לימשך ממדה זו
 טובות מהאור הגנו' כמו שפירש"י בפסוק ויתן אותם חלקים
 ברקיע השמים להאיר על הארץ וכו' כי באמת אור המכר
 ה' פעמים במעשי בראשית זה גנוז לדיקים לעתיד לבוא
 וחף זה האור הנמצא בעולם הוא ג"כ ברקיע השמי כדי
 שיוכלו הנבראים לקבל ממנו ולהנות מזה האור עד עת
 הגאולה שיסיר השך ויתרבה האור ויוליא הקב"ה חמה
 מנרתיקה אבל באמת גם במדת הגבורה נכלל וכמו שורש
 החסדים והימין ומדת אברהם נכלל באמת במדת השמאלית
 של יחזק חש"ה ואלה תולדות יחזק בן אברהם אברהם
 הוליד את יחזק התולדות והשרש והנה הכמוס במדת יחזק
 כמו הבן אשר הוא מושרש בטיפה הבא מן המוח של האב
 והוא באמת בחינת חסד מידת אברהם וי"ש בן אברהם וכה
 האב נכלל בכח הבן וזוה יתבאר דברי הכתוב ויהי ביום
 ההוא ויבואו עבדי יחזק ויגידו לו על אודות הבאר אשר חפרו
 ויאמרו לו מלאנו מים דהנה לפי ה"ל שכתבו שיש טובו'
 מגולים וטובות גנוזים והוא דהבורא י"ת הטובים בכנ"י בכללות
 ובפרטות בכל אדם אשר יהי' בו מעיין ובאר של מים חיים
 ונבוע של כל המידות העליונות נבוע של חכמה בינה ודעת
 נבוע של חורה וחכמת חלקות אך שהמעיין סמוס בעפריות
החומר

החומר והסך של גשמיות הסוחס המעיין ומעכב את הכובע
 בו ולריך האדם לחפר כבוע ההוא ולהסיר המסך המגביל
 המעכב את הכובע ה"ל יש לדיק אשר הקב"ה מתנהג עמו
 במידת חסדים המגוליס מים חיים ומדריך עלמו להבורח ב"ה
 אבל יש בני אדם אשר מסכים גדולים יש להם ואדמת וארציות
 חומרו יסתום מאוד המעיין ולריך הקב"ה לסבב אליו ולגלגל
 אליו ע"י מידת הגבורה ולהסיר ממנו המסך והוא נתגלה אליו
 המעיין ונפתח אליו הכובע וילאו ממנו מים חיים ר"ל מ"ן נוקבין
 מתחיל לעילא ע"י התורה והמלות וזה הבחינה נקרא עבדי
 יחק הם השליחות של מידה זו אשר הקב"ה מגלגל מדרות
 על האדם ע"י שלוחי הדין ואחר כך כשיפתח המעיין אזי
 נסתלק מהאדם כל המדרות והדינים וכל הגבורות נמתקים
 ו"ש ויבואו עבדי יחק שלוחי הדין שעושים פעולתם ופוחטין
 המעיין אזי נסתלקו מהאדם הדינים ונמתקים הגבורות
 ומתהפכין למיניגורים ולפרקליטין ו"ש הכתוב וינידלו ע"ד
 ממגד תבואת שמש שננתקין ע"י ו"ש על אודות הבאר אשר
 חפרו ר"ל שפתחו הבאר אשר היא סחומה מתשכת החומר
 ויאמרו לו מלאנו מים אשר יולאיש מכל האדם כשיפתח אור
 נפתחו והוא נמתקים הדינים ומתחיל להטנוץ אור השכמה
 ואור התורה והמלות וממשכין מ"ן נוקבין לכל העולמות וכל
 הדינים מתהפכים לרחמים וחסדים גדולים אמן כן יהי
 רלון :

בפסוק

וירע יחק בארץ ההוא וימלא בשנה ההוא
 מאה שערים ויברכהו ה' הנה רש"י ז"ל פירש
 שאומר זה למעשרות ה"י ונראה דרש"י בא לתרץ דהנה
 באמת אמרו חז"ל אין הברכה שורה בדבר הנמדד וכאן שהי'
 מידה ונבול והאיך נשתלמה בה הברכה ולכך פירש"י דאומר
 זה למעשרות דהנה טעם שאין הברכה שורה בדבר הנמדד
 הוא משום דכ"ן דאדם מקפיד למתנותו וטתן בה מידה ונבול
 א"א להתברך ולכן פירש"י דאומר זה למעשרות שזה המנין
 היה לריך לדבר שבקדושה כקדושת מעשר וכ"ן שהשרה על
 התבואה חיות הרוחניות של הקדושה ודבר רוחני טבעה
 להחפשט עד אין שיעור לכך ויברכהו ה' :

או

יש לומר דהנה בגשמיות המקום מקמץ ומגביל אל
 הדבר ההוא וא"א ליכנס בתוכו יותר מן החלל של
 הכלי או המקום המקיפו אבל הרוחניות אין מקום שיוכל
 להקיפו והוא מתפשט עד אין שיעור וערך והנה אמרו חז"ל
 חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכו' היו ידועין למשה חוץ
 מאחד שלא השיג שגא' וחכמיהו מעט מאלקים ואלו הנו"ן
 שערי בינה הם כל חלקי הבריאה אפי' בלומחים בכל
 אחד כגום כח וכל חלק רוחני מן החמשים שערים ולכך יש
 לומר דרך רמז דעבור זה שיעור תרומה גדולה תרי' ממאה אחד
 מחמשים דכמו דבחמשים שערי בינה הרוחניים יש שער
 אחד שאינו מתגלה לבני אדם ואפילו למשה רבן של כל הנביאים
 כי ככל הדברים אשר כגום בהם כחות מכל החמשים שערים
 כמו התבואה לכך אמרו תורה להפריש חלק אחד מחמשים

חלקים לו והי' קודם להשם דוגמת שער החמשים
 קודם קדשים וטמיר ונעלם מבני אדם וזה נקרא תרומה
 גדולה שהיא אחד מנו"ן שערי בינה נבד ניו"ן גדולה הכתובה
 במצבת וול"ר חסד שהיא מסטרה דבינה ושם אהון דבריה
 כוודע וא"כ בכל דבר שהלריך עושה לעטה הוא דוגמת
 הקדושה למעלה ולכן נחשב כאילו הם כפולים ונמלא
 עיבודת הלריך הם מאה שערים כ"ן שמתקשר הגשמי
 הרוחני ועושה עיבודת למטה ומעורר שורשו למעלה הרוחני
 נבד דבר זה ושור' על עש' זו רוחניות הקדושה
 ממילא חל על הדבר ההוא ברכת השם ו"ש וירע יחק
 בארץ ההוא שהיה מקום עיקבל ארץ הזו וגם שנה זו היתה
 מוגבל בזמן ובמקום אך ע"י שהמלאה מאה שערים שהתקשר
 במעשיו להחמשים שערי בינה העליונים וקשר חמשה
 במעשיו למטה לכללם בקדושה הרוחניות ונעשו חמשה
 שערים וע"י השרה ברכה על הזריעה זו וזה שאמר ויברכהו
 והסן :

פרשת ויצא

ויצא

יעקב תבאר שבע וילך חרנה : אמרתי לישוע
 ככאן מה ששמעתי מכבוד אדומי"ו רב כ"י חפ"י
 שאינו יודע לכ"ן על נכון והוא שייך לחנוכה וכן חתומה
 דחנוכה לשון חינוך שמתוכין הדבר ההוא כמו דמליו גבול
 בנדי כהונה שנאמר למלא במ אה ידם לכהן כ"י דה"ה
 כל דבר אשר נעשה ונתיחד להשארת קדושה עליונה לריב
 מקודם לעשות כלי והכנת ובית קיבול שהיה מקום לקדושה
 הבאה אח"כ לשרות בדבר ההוא וזה נקרא חינוך כמו שמתוכין
 הנער במלות שהי' כלי מוכשר לקבל טהרה והשראו קדושה
 אח"כ בעת שיגדל והי' יעקב אביו הסתכל ביסוד עליון שם
 בראשית המחשבה וראה שיסוד העולמות הם כ"י כמו שמתוכין
 חז"ל ישראל עלה במחשבה תחילה בראשית ברא אלקים את
 השמים בשביל ישראל שנקראו ראשית והם נקראו חב"ד
 הראשי' שמתנה הופתה העולם כי הם יסוד כל העולמות
 עליונים ותחתונים ובמחשבה שם נקראו אבן בלשון יסוד
 שם בראש הדבר נתאחדו כללות ישראל באחדות התמידי
 במזל העליון והנה יעקב אביו נתן שכלו ומחשבתו היתה
 מוחו על זה הענין מה שסתוקק יעקב להוליא הדבר תחת
 אל הפועל משורש אשר שם רועה אבן ישראל ה"ה
 ההתפשטות לנטוע את כנסת ישראל בנין שלם בכל עמית
 בשנים עשר שבטי י"ה המכוונים נבד י"ב גבולי חב"ד
 ולהיות המרכבה שלימה בששים רבוא ישראל כמו שמתוכין
 חז"ל אין השכינה שורה על פחות מסי' רבוא ולהיות קומת
 שלימה מכתם איברים וסרקים ולהיות הכל מכוון
 העולמות העליונים ואורות הקדושים ולהוליא זה
 מן הכלל אל הפרט על זה הניח יעקב ראשו ומחשבתו
 וזהו שהכתוב מכנה שיעקב הניח ראש על אבן זה
 דוגמת

בשלמא ור"ל שהיה מחשבתו וטלו בדביקות קדוש
 על אבן הראשה הגיל אף שאין מקרא יולא עירי
 שבוודאי יעקב על אבן זמם ויזוק שמן על
 נמו שמבואר בפסוק . רק שרמו יעקב במחשבתו
 ככל מעשה ידו אל דבר אחר אל האבן הרוחי
 ראשית המחשבה הוא פינת יסוד כל העולמות להיות
 הראשית עליון אל בחינה התחתונה הוא המעשה
 וכל פרטיו להיות הבנין מפואר מפלטרין
 ומאדרין זו מזו שונים להיות בעולם כמה מיני
 כל אחר כל אחר אינו דומה לחבירו וכל אחר ממונה
 זה האחר זה הדיק ממונה למשך חכמה בעולם
 זה למשך זה למשך חסדים וטובות לעולם זה למשך
 זה לעולם זה נילוח לעולם כל מיני המשכות והשפעות
 מידה ומידה זה היה עובדא של יעקב שעשה למטה
 שורש הרוחי כנגדו והסתכל באחדות של כנסת
 אל עד סוף כל הדורות עד ביאת משיחא ואח"כ ראה יעקב
 קדשו הירוק וחרבן של כ"י כמו דאית' על פסוק ויקח
 המקום שראה המורבן ביהמ"ק וגדל חרון אף ודיין
 על אשר יעברו על ישראל ח"ס וילא יעקב מבאר שבע
 מלאות הסתכלות של היסוד עליון אשר משם
 לכל השבע מדות המכונה בשם שבע וילך חרנה
 בכל באותו הבחינה של חרון אשר יהי' ח"ו על כ"י
 לו אשר גדול מזה מאוד בהרגישו גודל הצרות אשר
 זרעו בגלות ותהיה להם ירידה ח"ו . ח"ס ויפגע
 ר"ל לבד מזה הארע שהרגיש שיהיה לזרעו אך מיד
 הרגיש בצערו של מקום כביכול מקומו של עולם אשר
 לו ר' וחשש יעקב מאוד על צער השכינה כביכול
 שם כי בא השמש היה לו לינה ר"ל שנשך לו
 שם מחמת צער של ישראל וגלות השכינה וע"ז נפסק
 ויקח מאבני המקום ושם מראשותיו היה מחשבתו
 וה סדר ולכך כתיב מאבני לשון רבים זה קאי על
 שגפרדו ח"ס ויחלוס ר"ל לשון חזוק שהתגבר
 מאוד במחשבתו על דבר הסיורס ר"ל מחמת שזה
 הוא גדול בכמות אף שלעמי הברר דמה שהגלות אינו
 למטה בארציות ח"ס והנה סולם מוצב ארצה וראשו
 המימה אבל באמת שורש הגלות נוגע עד רוס השמים
 כי בעת הגלות יש חשות כח למעלה ונפנס
 עליונה . והנה מלאכי אלקים עלים ויורדים
 ר"ל באמת ע"י הגלות יש עליה לכתה ילוזית קדושות
 מלאכי אלקים) אשר הם עולים מעומקא דתהימ'
 לו ישראל אלא כרי שיחוספו עליהם גרים כמו שאמרו
 ע"י ישראל יש חס ושלום ירידה לכמה ילוזית
 הנקראים מלאכי אלקים אך יעקב הזכיר א"ע והנה
 עליו שיוון שכל מקום שגלו ישראל שכינה עמם
 כן כיון שהוא ית' עמנו הו' שמירה
 לו אלא צערו של המקום ב"ה והנה הוא

ית' ראה שיעקב הפסיק מחשבתו מחמת צער השכינה זרע
 ישראל ואז הבטיח לו השם אני אלקי אברהם אביך וכי
 הארץ אשר אתה שוכב עליה ר"ל מס שאתה דואג עליו
 בוודאי אחינה לך ולזרעך והנה אחי עמך ושמרתך ר"ל אף
 שהם בגלות אחי אהיה עמם ואשמור אותם והטיבותיך אל
 הארץ ר"ל אף שגלו אחי אשוב את שבותם ואקבץ את נרצחם
 מקצה השמים עד אס עשיתי את אשר דברתי לך ויקץ יעקב
 משנתו ר"ל מבחי' שיהיה בהסתלקות המוחין מחמת
 חשכת של גלות וצערן של ישראל . ויאמר אכ"י י' ד' במקו'
 הזה ואנכי לא ידעתי שאנכי דעיתי כי ח"ו פשהם בגלות
 הקב"ה עזבם והם בהסתר פניס ואין משגיח עליהם אבל
 אני רואה שהשם במקום הזה ששכינת עזינו היא עמם
 בגלותם ואין זה כי אס בית אלקים זה שער כו' אי' בוודאי
 הוא לטובתם ואז חזר יעקב למחשבתו ראשונה ויקח את
 האבן אשר שם מראשותיו ר"ל זה היסוד אשר היה ראשו
 ומחשבתו עליו ושם אותה מצבה ר"ל שפעל והעמיד אותה
 קומה שלימה ויזוק שמן על ראשו ר"ל שהמשך למעשה
 ופעולה זו שמן הוא כינוי לחכמה עליונה ומשם משך שפע
 וחיות וקדושה ויחוד המחשבה הוא חכמה עילאי לכ"י אשר
 הוא אבן היסוד ונעשה ממנה בנין שלם בכל איברים ופרקים
 וחדרים המפוארים ובה מדור לשכינה ויחוד למקום ב"ה
 להתיחד עם כנסת ישראל קודשא בריך הוא ושכינתים והו'
 שאמר ויקרא שם המקום בית אל שהוא בית ומדור
 של השכינה הנקרא אל ח"ס' וחלוס לו שם העיר לראשונה
 ר"ל דבאמת שגם קודם שעשה יעקב זה גם כן היו כל
 הדברים בכח יוד עליון כי היא היתה ראשית המחשבה
 ושורש של כללות כנסת ישראל דור ודור עד עיקבות משיחא
 רק שהיתה בבחינת לו כי אבר אחר באדם ששמו לו והוא
 נקרא נסכי אשר מזה האבר נתהווה בנין האדם שהוא עולם
 קטן כל רמ"ח איבריו וגם לעת החמי' יבנה כל הנוף מזה
 האבר כי זה האבר אינו נרקב אס כן שכל הנוף נבנה
 ממנו על כן יש באבר הזה כח וחיות הרוחי של כל רמ"ח
 איברים והוא כמו היולי הכלול מכל הצורות כן הוא אבן
 הראשה שהיתה ראשית המחשבה הכולל ומקפת הכל מס
 שהיה ומה שעמיד להיות רק שיעקב פעל זאת להוליא הדבר
 מכח אל הפועל אבל לא נתחדש שום דבר כי הכל הי' אז
 בכחו ית' בבחי' לו אבל יעקב בגאו וקרא שמו בית אל
 ביתא דשכינתא ויותר אין להארך :

א י"ל ויקח מאבני המקום ר"ל דהנה אמרו חז"ל דעמיד
 הקב"ה לעשות מחול ללריקים . וכ"א מראה באצבעו
 הנה זה אלקינו וכי' כדי להביך זה הענין של המחול הזה
 נראה דהנה אמרו חז"ל דכ"א נכוח בגלותו של חבירו לכאור'
 מה זה ענין של גמול ותענוג כזה כיון דא"א לכנוס
 במחיצת חבירו ואף שהוא עולם שאין בו לא קנאה ולא תחרות
 אבל מ"מ אין זה שלימות האמיתי כיון דלכל אחר חסר
 שלימות חבירות אך ידוע דמחול היא עוגל נקבה מסובב נבר
 וידוע

וידוע דבעינן כל החלקים שזה ואין חלק א' שחשוב יותר
מחבירו כמובן באותיות התורה הקדוש כי באמת בקו היותר
בסדר האלף בית בודאי האלף קודמת למ"ו כ"ב דרגין.
אבל אם תמדרס בענולה אז תמלא שיהיה שום האלף עם
המ"ו כי הם עומדים זה אלל זה בחי' א"ת ב"ש שאל"ף
סמוכה למ"ו וזה שהקב"ה יעשה מחול לדרקיס ר"ל לדעתי
דימשאו כל העולמות וכל המידות ולא יהיו שום מיעוט בשום
דבר ויהיה אור הלבנה כאור החמה ולא יהיה שום קנאה :
כי הוא ית' יפיע אור לא ובסיר אשר מבסירתו יתנוץ
אור לכל העולמות בשום וכל הדרקיס ינישו בזה התענוג בשום
כי לעתיד יתחדו האותיות הריש דרגין דהוא האלף עם סוף
דרגין דהוא המ"ו. ואז יהיה האור זורח ומקיף אותו מכל צד
בשום וזהו בחינת מחול. והנה באמת יעקב היה עובד השם
בדביקות גדול והלך במחשבתו עד אין קץ עד שהגיע לרום
העולמות העליונים ואשר הם גבוהים מן כ"ב אחוין למעלה
מכל המלאכים ופגע ביחוד עליון במקומו של עולם אשר על שם
נאמר במופלא ממך לא תדרוש כו'. וז' וילא יעקב מבאר
שבט ר"ל שילא מזה הבחי' של השבע מדות וילך חרנה
אל עלמא דחירות שם נדבק אל היחוד העליון. ויפגע במקום
ופגע במקומו של עולם כביכול באור האחדות. וז' וילן
שם כי בא השמש ר"ל מחמת אור הגדול המכהה אור עיניו
של אדם ואז חזר יעקב למדריגתו לתוך המדות לבחי' הכ"ב
אחיון והחיל לעבוד את השם בבחי' אור החזר דרך א"ת
ב"ש מסוף דרגין היא המ"ו לילך ממנה למעלה : וז' ש
רז"ל עשאו כמרוב לשמרו מן החיות רעות ר"ל מחיות
ודביקות אשר הוא רע וז' ויש מראשותיו ר"ל ראש ת"ו
שהתחיל בראש מן המ"ו וז' ויקח מאבני המקום ר"ל מן
אותיות התורה הנקראים אבנים כמו שמלינו בספר יצירה
אבן א' בונה ב' בחים וישכב במקום ההוא ע"ד שכתב
בזהר הקדוש ויש כ"ב ר"ל כיון שכל אות כל אחד כלול
מחבירו וכל הדברים כלולים מן כ"ב אחיון א"כ אין מוקדם
ומאוחר בתורה כיון דבמקום הזה יש כללות כ"ב אחיון
א"כ אין חילוק בין כסדרן או למפרע והכל הולך אל מקום
א' והבן :

וירא ד' כי שואה לאה ופתח את רחמה כו'. איתא
במדרש ובר"ה ז"ל כי שואה לאה שואה מפעה
עשו בעיני'. י"ל עפ"י פשוטו דבודאי יעקב לא ה' שואה
אוחה וכן משמע בקרא שאתרה כי עתה יאבני אישי דמשמע
דמעיקרא לא היה שואה אוחה רק שהיתה נעדרת אהבה וע"י
הבן נולד אהבה ביניהם רק הא דקרא לה שואה משום
דשואה מעשי עשו בעיני' והיתה שום ליעקב במדה זו שגם
יעקב היה שואה לעשו מאור ומחמת שהי' במדה זו לכך זכתה
להוליד. וי"ל בדרך רמז שואה מעשי עשו בעיני' ר"ל בעיני'
שלה לאה שהיא שואה מעשי עשו כמו שדרשו חז"ל ועיני
לאה רכות שהיתה סבורה לעלות בגורלו של עשו שהיו הכל
אומרים שני בנים לרבקה ושתי בנות ללבן הגדולה לגדול

וקטנה לקטן. ולכן היתה בוכה עי"ש והנה י"ל דבאמת
יעקב ראה בנבואה שרחל הוא בת זוגו לכך ראה את רחל
והראה לה חיבה אבל על לאה לא עלה בדעתו שהיא בת זוגו
וטעה ב"כ שחפול בחלקו של עשו כמו שהי' העולם אחרת
לכך לא היה אוהב אותה כי איך יאהב אשה נכרית אשר
אין לה שייכות עמו אבל ח"ו לא היה שואה אוחה כי לא היה
ממנה שום דבר רע לה עשה הסי' שפתח את רחמה והוליד
ממנו תמלה בנים קודם לרחל ובהם הבין שגם היא בת זוגו
וחו ותקרא שמו ראובן ר"ל ראובן ע"י ראובן ע"י שיהיה
שאינו בת זוגו ועי"ז יאבני אשי שיבין שהוא בעלי ויאהב
אותי כרחל וק"ל :

עוד אמר אדמו"ר הרב נ"י איך שמו הסדרה יש לומר
מוסר לעלמו ולפנות מחשבתו מן הבלי העולמיים
המדומה ולדבק א"ע באהבת הבורא לעבדו בתורה ובמצוות
בשכל אמת ועבודה זרה ועיקר בכל המעשים שאדם
הן דיבור או הילוך שמיעה או ראי' שכיבה וקומה בלתי
יהיה מעוטף שכל אמת לעבודת הבורא ולא ולמד מאבותיו
הקדושים נעשה תורה ושכל גדול וקדוש ואיך תמיר הקדושים
מספר לנו איך יעקב הלך מבאר שבט והאיך יטן והדברים
שדיבר עם בת זוגו והאיך ששק לרחל והאיך שהיה יושב
לאן לכן זמה שעשה במקלות. מזה הבין האיך כל מעשיו
נגדול ועד קטן היה בהשכיל ובחכמות חלקות והאיך רמז
לדברים עליונים ונוראים וכשארם מסתכל על זה רחוק
להחלש בזה וכלימה ועונה גדולה האיך היא נבאר
דעת ואף אם לומד או מחפלה הוא בלא שכל ומחשבות
וקדושים וחשוקי רק כאיש מולט והלואי שחלם לנו בטקף כח
חלומות של יעקב ולהיות מחדמי' בשכלינו ובמחשבתנו איך
שהאדם סולס מוסב ארלה בתוך ארלות ונשמות : אבל ראש
זה מגיע שמימה. שכלו ושורש נשמתו דבוק למעלה בשמי'
והנה מלאכי חלקים עולים ויורדים בו ר"ל כשארם מביני
לבו לעבודת השם אזי מעלה כל המלאכים לרום השמיים
העליונים ונותן בהם חיות ובאם לא ח"ו ויורדים בו
להם ירדה ע"י כמשחז"ל מתישין כח של מעלה חס ותלם
וגם לר"ך האדם להיות במחשבתו תמיד איך שכל חיות
עליונים תלויים במעשי האדם הן להעלות או להוריד הו'
והנה ה' נבב עליו שר"ך האדם לחשוב איך שהוא ית' עומד
עליו ורואה במעשיו ומזה יבואו ליראה גדולה והלואי שהיו
כחולמים של יעקב : ועיקר שר"ך האדם לקדש אבריו
ולהיות כל איבריו ראשו ופניו ידיו ורגליו מרכבה לשמי'
חה אינו תלוי באמירה רק שר"ך להיות כן ממש בפ' באמת
כל אבר בלי שום פגם רק קדוש בקדושה עליונה. ולעשר
דעתו וידעתו ומחשבתו לדעת עליון ולהתייחד נפשו ורוחו
וגשמתו בשמו הקדוש הו"ה ב"ה ביחוד האמת ואז יוכל
להמשיך שכל אמת לעבודת הבורא ברוך הוא וברוך שם
לתורה ולתפלה. ועוד שר"ך בזה ודפמ"ח :

וישאל

פרשת וישלח

ישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו כו' האי לפיו אינו מיוזב וכבר הרגישו בו מפרשי חז"ל ונראה דהנה בוודאי יעקב אבינו דהוא שורש של המעשים ועבודותיו של יעקב אשר נכתבו בחזרה כל דברים אשר דיבר עם אשתו ודברי פיו ור"ל והכניע יעקב נגדו והשלוחים ששלח וסדר הדברים אשר הם יעקב כפי השלוחים בוודאי לא זו בלבד שתיקן יעקב א"ע דבריו וללמד בניו י"ב שבטי י"ה אלא דכיון יעקב לתקן כל המעשים אשר יעברו על זרע ועד עיקבות משיחא למשל ה' הענין מה ששלח שלוחים לעשו והאריך פי"ה אותו והאריך יצאתו עליו ומאירים לנו אז מתעוררים המלאכים ששלח יעקב שהם מלאכים תמש והם נאמנים תמיד בשליחותם וכן תמיד כלווי יעקב ולפי"ה את עשו ולהתיתק אותו וצויתו כל המקטריגים מעלינו וחס"ה וישלח יעקב מלאכים לפניו ר"ל שמשר להם זה השליחות שילכו תמיד אל עשו ויגידו להיאר לישראל כיון שהם כלולים בכחו וכל כח"ה שבת מורשו של יעקב אף שעדיין לא ילאו אל הפועל והוא י"ה שלא בא לעולם מ"ת זכה להם יעקב שלא בפניהם וכן לפניו ר"ל לפני הדבר שהוא שעדיין לא ה"ה הכניע יעקב הקדים יעקב רפואה להשביט כל המקטריגים אשר יבא ח"ו לבוא בשליחות זה ולכן נכתבה נחמה וחס"ה עשו אחיו ר"ל שבזמן הזה ה"ה הכתוב וחתן סימן איזה ה"ה שהוא אח יעקב אבל גם לנו פעל זאת ועדיין הם י"ה בשליחות זו לעשו אר"ה שעיר שדה אדום אשר ה"ה נמשכים דינים ומקטריגים המכונים בשם שעיר ואדום :

פסוק

ויקם בלילה ההוא ויקח את שתי נשיו כו' ויעבר את מעבר יבוק כו' ויותר יעקב לבדו פ"ה ז"ל שכת פכ"ס קטנים והוא תמוה דמכ"ל זה י"ה ונראה ע"ד הרמז דהנה באמת יעקב ה"ה מתירא ע"י דברים א' שלא יזיק לו בגופו או בניו וב"ב שנית דעשו הוא ע"ה הרע ירא שלא יתדבק ח"ו בזרעו ולא י"ה ממנו ח"ו ע"כ שם יעקב עלות בגופו ובגופו ויקם ואת שתי נשיו ר"ל כיון דבאמת הוא שורש של כל המעשים והוא בריה התיכון המבדיל מן הקלה אל הקלה ומהו מדת אמת והוא חותמו של הקב"ה ובחותם זה הם שמים וחרץ וכל לבאם בראשית ברא אלוקים ס"ת אמת וכן י"ה ר"ל כללות העולמות והוא מרכבה שלימה ויעקב שבוודאי בעולם התחתון עולם העשי' ע"ה שם שליטה לעשו י"ה לירא ממנו אבל בעולמות העליונים (הרוחניים) והגבוהים אין שם אחיזה להשליטים והשרים כלל ע"כ העתיק יעקב

מתחבתו למקום גבוה ועשה א"ע מרכבה לכל העולמות וייר במחשבתו ושיעבר את כל אשר לו נשיו ובניו ושפתותיו לקדושה עליונה והמשך על כל אחד רוחניות מעולם עליון ועשה א"ע מרכבה למדת האמת לדבק א"ע למקום לירא אשר חקוקה בכחא כבודו ית"ל ואת נשיו ה"ה רחל ולאה שהם מרמזים לשני עולמות עליונים וכן בניו שנים עשר שבטי י"ה המכוונים נגד י"ב נבולי אלכסון והמשך על כל אח"ה רוחניות הקדושה מכל עולם ועולם אשר הם מכוונים להם ויעבר את כל אשר לו מעולם התחתון למקום גבוה וקדושה עליונה ושם ה"ה בעוה שלא יוכל עשו ליגע בו ולא בכלל אשר לו וחס"ה ויקחם ויעבירם את מעבר יבוק כגודע ל"ה ח"ה ש"ב"ק הוא שם הקדוש העולם מספר ג' שמות אה"ה ה"ה אדני אה"ה מרמז לעולם התחתון העולם מכל ה"ה מרמז לעולם האמת מידתו של יעקב הוא עומד בתוך בין עולם המחשבה לשם אדני שהוא עולם התחתון עולם המעשה וקיסר שם יעקב א"ע בראשית המחשבה דרך השתלשלות העולמות עד סוף המידות ח"ה הכתוב ויקחם ויעבירם את הנחל אל נחל עליון ויעבר את אשר לו ושיעבר כל הכחות התחתונים העביר אותם ממקום התחתון אל רוחניות קדושה עליונה : וה"ה ידוע דכמו דבני נחלקו שתי כיתות יעקב וישראל : המון עם המכונים בשם יעקב וחכמי העדה המכונים בשם ישראל כמו כן בהל"ק גופא יש שתי בחינות ה"ל כשהוא דבוק במחשבתו לקדושה עליונה ומוחין שלו דבוקים בעולמות עליונים אז מכונה בשם ישראל : ר"ל ל"ה ראש וכשהל"ק נופל ממחשבתו והוא בעולמות התחתונים אז מכונה בשם יעקב והנה ע"י שתי יעקב מדבק מחשבתו למקום להעולמות הרמים הגדולים אז עולמות הקטנים נשארים בלי המשכת שפע כי סילק יעקב מחשבתו ומוחין שלו מהם מחמת יראת שליטת הח"ו וי"ה ואלו הולך הקב"ה לסבב סיבות שיפול יעקב ממחשבתו וממקום הגבוה ואז בא לעולמות התחתונים להשפיע בהם שפע בבחי' יעקב ח"ה ויותר יעקב לבדו ר"ל שמתחילה ה"ה מכוי' בשם ישראל שתי דבוק במוחין עליונים הגדולים ועכשיו נשאר יעקב לבדו בבחי' יעקב ל"ה דרשו חז"ל סיבת הנפילה זו היחה בשביל ששכח יעקב פכ"ס קטנים ר"ל עולמות התחתונים המכונים בשם כלים קטנים שתי יעקב משלק השגחתו ודביקותו מהם לזה הולך ליפול למדרגה התחתונה המכוי' בשם יעקב : אך כיון שדבק מחשבתו לעולם העשי' : אז מיד נתעורר כוחות עשו וזה שאמר ויאבק איש עמו הוא שרו של עשו : אבל וירא כי לא יוכל לו : ר"ל שלא יכול לעשות ליעקב שום דבר רע מחמת עלם קדושתו : אך זאת פעל בהאבקו עמו ותקע ק"ה י"ה יעקב כו' דהנה באמת יעקב שתי' בו שורש וכללות העולמות והקדוש והוא ה"ה בו שורש והיות לכל הנמצאים ובו ה"ה נעלם כח כל הנמצאים : וא"כ גם כח של המליחות מן שורש הרע ה"ה כמום בו כיון דהוא ה"ה קומה שלימה ברמ"ה איברים מכל

מכל עיני מלאות שבועות אף שהוא עלם הטוב אך מ"מ
 לדין למנוח בו כח אשר נמש יתפשט הכל ואפי' הרע כגון
 שרו של עשו אך שהי' נכלל בקדוש' כ"ז שהי' רבוק בקדושת
 יעקב' והנה זה מכונה בשם ביד הנשה כי שם מקומו' אבל
 כשהי' נכלל ביעקב מחמת רבקותו בעלמות יעקב עלמות
 הקדוש' אז הי' כשר וטהור ככל רמ"ח איברים' ולכך לא
 נאמר ביד הנשה עד יעקב' אבל כיון שהגיע למדרגה
 התחתונה ושם יש שליטה להחילוים' ותיכף התעורר שרו
 של עשו כנגדו והתחיל לאבק עמו' וירא כי לא יכול לעשות
 לו מאומה' אך זאת פעל שהפסיק עלמו מדביקות יעקב
 מחיבור הקדושה' וילא מן הכלל אל הפרט' וכיון שהפסיק
 ממקום חיבורו בקדושה' והוא נשלט בו הרע ותיכף אמרה
 תורה לאכול אותו' ו"ש ותקע כף ירך יעקב ר"ל שנעתק
 ונפסק ממקום יעקב ממקום הקדוש' בהאבקו עמו' אבל
 יעקב נשאר בקדושתו' והבן :

במדרש

על פסוק' בקראי עניי חלקי לדין כו'
 אמר ר' יסודא כך אמר דוד כי ראוי לך
 ללדיקו הואיל שאני משבט יהודה' וכתוב שמע' ה' קול
 יהודה ונראה דהנה יהודה יהודה ולא בוש שאמר לדין ממני
 ועי"ז פעל לעלמו שיהיה דיבורו נשמ' כי נתקשר בעולם
 הדיבור' כי באמת כשארם תקלקל מעשיו אז יש לו מקטרג
 ואינו שומע תפלתו אבל כשארם תורה ומקדים א"ע לפרש
 החטא שעשה אין למקטרג לומר שום דבר וממילא נתחק
 ונעשה סניגור' ויהודא שהודה ואמר לדין ממני עי"ז
 נתדבק בעולם הדיבור אך משה הוסיף להתפלל עליו ואמר
 לא די שימנע השם לדיבורו אלא אף לקולו לבד יקטיב
 ויאזן השם' כי יש כמה עינים אשר א"א לפרוט עי' הדיבור
 ולדין לכולל בקול' שהקול היא כלול מכל האוזניות והדיבור'
 חס שאמר אחת ליסודה ויאמר ר"ל שכבר פעל יהודה לעלמו
 בחינת הריבור הוא התגלות הדבר ע"י אומיות המכונה בחינת
 זאת' אך על זאת התפלל משה ואמר שמע ד' בקול יהודה
 אפילו בקולו לבד תשמע' ואל עמו תביאנו שיהיה קשור
 בשרשו שיהיה הקול קשור במחשבה' דיו רב לו שיהיה
 הכוחות שלו רב' שיהיה בידו למשוך שפע על כני'
 כל מה שיראה כל מיני השפעות טובות והשאר אינו
 זוכר :

פרשת מהי

ויאמר נהס ישראל אביהם א"כ אפיס זאת עשו קחו
 מזמרת הארץ בכלים כו' ותרגום אינקלוס
 וכו' י"ל דרך רמז דהנה כתיב תכנף הארץ זמירות שמענו
 לבי ללדיק' דגם הארץ נוחות שירות ומשבחות להשי"ת
 והשבח שלה שהיא מבקשת שיתן לבי תפארה שימפאר ויהי'
 לו שעשועים ותענוג מלדיקו של עולם' דהארץ יודעת האמת
 דכל השפעות אשר משפיעים לה מן השמים הכל בא עי'
 רלן

מעשה הלדיק שהלדיק מתמיד שפע לכל העולמות וכל הברואים
 ולכל הדוממים והאוממים כלם מקבלים חיות עי' מעשה
 הלדיק אשר מעורר מתחיל לעילא ובא שפע המכונה בשם
 מטר וגשם והכל עי' הארם כמ"ש וארם אין לעבוד את כו'
 כי לא המטיר' וא"כ שהארץ מבינה שהמשכת שפעם בא
 עי' לדיק לכך השיר ושבח שלה הוא י"הי' לבי ללדיק' ויעקב
 נלגה בו רוח הקודש והבין מה שהקב"ה מנלל יסורים
 על השבטים הכל בא בשביל שזאלו בכבוד של יוסף הלדיק
 שהוא הי' יסודו של עולם והם פגמו בו ולכך נתן להם יעקב
 עלם זו שישמו לבם ומחשבת' לתקן מדה זו' וזה שרמז להם
 קחו מזמרת הארץ בכלים ר"ל מה שהארץ מזמרת ומשבחת
 להקב"ה והשבח שלה שימרום הלדיק בעולם וזה שרמז להם
 שיתקנו מה שפגמו ויקחו זאת בכליהם ר"ל במחשבת' כמ'
 בכליהם' והורידו לאיש מנחה מעט לרי הזכר בכתוב ששם
 מייים של מתנות לאיש הזה' רמז להם לתקן הששה מדות
 התלויים במדת הלדיק שהוא בחינת וא"ו חש"ה ואל שדי ית'
 לכס רחמים' הזכיר שם שדי על שאמר לעולמו די שהוא
 בחינת הסתפקות מידת הלדיק זה השם יתן לכס רחמים
 אכ"ר :

במדרש

על פסוק' ויאמר פרעה אל יוסף אתה
 תהיה על ביתי ועל פך יסק כל עמי רח'
 הכאף הגדל ממך' שני פרשיות כתב מדה בתורה' וזה
 למד פירשן מפרשה של אותו רשע אתה תהיה על בית
 יכול כמני ת"ל רק הכאף' גדל ממך' וכן הוא אומר קדושים
 תהיה יכול כמני ת"ל כי קדוש אני' קדושתו למעלה
 מקדושתכם כו' והוא תמוה ומה יכול כמני' וכי מה האדם
 יכול להדמות' אליו ביה בקדושה הלא כתיב אל מי דמיונים
 וכו' אך יש לומר דהנה קדושה הוא תורה אל דביקות
 האדם בהשי"ת' שמואם ברע ועושה גדר' לאבריו ומדבר
 עלמו אל טוב האמיתי' ועי"ז הוא ממשיך עליו הקדושה
 תלמעלה ידוע תאמר חז"ל דהקב"ה מניח תפילין ומח'
 כתיב בהו' ומי כעמך ישראל כו' דודאי אין שייך לומר על
 השי"ת שמופסט מכל לורה ודמות שמניח תפילין' רק שהיה
 דרך תשל ומרמז על דביקת הש"י בכני' שמתחבנתו ומתן
 שלו על זרע ישראל להיטיב להם' ולהשניח עליהם'
 ולהשפיע להם כל מיני טובות וחסדים זהו הבחינה של
 דביקות הש"י נקרא בשם תפילין כי עיקר כוונת מלות תפילין
 שאנו מניחים הוא גם כן רמז ליחד מחשבותינו ותאזננו לבי
 לעבדתו ית"ש ואנו משעבדים המוח שלנו והלב והיור לנגדו
 לשעבד שכל תחת כחות העליונים' ולכך נקראת תשמע
 קדושה ר"ל דקדושה ירמוז על דביקות השם' ח"ש קדושה
 תהיו ר"ל שחניעו למדות הדביקות בשמו י"ת לייחד
 האיברים אליו ית' ח"ש יכול כמני ר"ל שדביקו של
 ישראל יהי' כ"כ כמו הדביקות של הש"י לנו' לזה קאמר
 המדרש ת"ל כי קדוש אני קדושתו למעלה מקדושתכם'
 זה בוודאי אין שום נכרא יכול להתדבק אליו ית' כמו דביקת

וביך להס בבחי' שני' וסמך גאולה לפרנסה לומר מה גאולה
 הוא פלא ר"ל דחיבת גאולה מורה כהקב"ה מעורר רחמי
 עליו וגואל אותו אף שאין ראיון מלך נפשינו ומעשינו
 הטובים כמו שסדרו לנו חנשי כנה"ג בשמונה עשרה ומביא
 נו אל לבני בנייה למען שמו באהבה ר"ל אף שאין מזכותינו
 הקב"ה מעורר רחמינו אלינו מעולמות העליונים : והעולמות
 הגנוזים והנפלאים פלא עליון אשר שם החירות מכל ואין
 שום רמז דין וקטרוג כלל למקול במאזני דק אס ראו לרחם על
 יחיד זה או על כלל זה כולו רק מלך המלך ורחמים הפשוטים
 אשר עבעט להטיב בלי שום טעם והנאה דבורדי כשאנו
 רחמים מלך מעשינו לא שייך גאולה : רק כמו שהיה בשעת
 ילידת מלכים דכתיב או הנסה חלקים לבוא לקחת לו גוי
 מקרב גוי ר"ל אף שהי' ישראל אז בבחינת השמות גאל
 אותה וניסה אותה לשון הרימה גם והתפלל יעקב שאף
 הפרנסה שכני' לריכס יהיה גי' ע"ד זה להיות ע"י פלא
 עליון שלא להשניח עליו אס רחמים אנו מלך מעשינו
 ולהשפיע שפע פרנסה והלטרות ב"י ע"י רחמים הפשוטים
 שהקב"ה יפתח לנו את אולרו הטוב ולהריק לנו ברכה עד
 בלי די ע"י חסדיו הגדולים מעולמות הגבוהים והקדושים שלא
 יהיה שוסקטרוג ושלא להשניח על מעשינו ורי' שמואל בר נחמני
 הוסיף והוא דהפרנסה לריכס רחמים יותר מן הגאולה כי
 הגאולה ע"י שלים אבל הפרנסה לריך הקב"ה בעלמו לחמור
 חתירה מתחת כסא כבודו ולהשפיע לנו מעולמות עליונים
 הגנוזים ורחמים גדולים אשר מתחת של פרנסה אינו אלא
 בידו של הקב"ה בעלמו כמו שנא' פותח את ידך ומשביע לכל
 מי רצון אמן כן יהיה רצון

פרשת שמות

בפסוק

וירא אליו ה' בלבת מחוך אס הסנה : במדרש
 שהיד אני ישנה ולבי' עד אני ישנה מן המלוח
 ולבי ער לעשותן פתחי לי כו' יונתי שנחמנו עמי בסני
 שמתרו כל אשר רבר ה' נעשה כו' דשורש הדבר דמי ויכל
 לשער גודל האהבה והחשוקה הנכבדת אשר יש להבורא ברוך
 הוא לכנסת ישראל זרע אברהם יידו אשר בשבילם נבראו
 כל העולמות וכל האללים והגבראים והיגורים והנעשים הכל
 פעל ה' למען ישראל ובעבורם נבראו כל השפעות טובות
 וכל מיני חסדים טובים כי הם עיקר ושורש כל הבריאה והס
 כלולים ברצונו הפשוט במחשבה הקדומה לכל הקדומים :
 וראשון לכל הסיבות ותחלה לכל היות והנמצאים שבעולם
 שבשביל מחשבה זו שעלה ברצונו הפשוט להטיב לברואיו
 ברא וסידר כל מעשי בראשית ועבורם גאלו כל העולמות
 להוציא זו המחשבה מכח אל הפועל : זה שמלינו בחיקוי
 זוהר הקדוש על פסוק ותרב חכמת שלמה מכל חכמת בני
 קדם דהנה עיקר עבודת של בני ישראל בקיום החורם
 והמלות לריך להיות כרי להוציא מן הנקוד' טמירא ומן רצון
 הקודם מכח אל הפועל לבוא הדבר אל התגלות ולסחעור

הרצון

הוא טוב של שמו ית' אל הברואים וא"ח לנברא לבח למררי'
 כזו וק"ל :

בפסוק

בירמי' כי הנה די ברא חדשה בארץ : נקבה
 חסובב נבר . דהנה כל דבר בעולם קודם שבא
 המור השבירה וביטול המליחות או עדין לא נגמר שלימות
 הדבר כי עומדת בכל יום להסבר ולבא לירי הפסד וכליון
 אבל כשבא לירי השבירה וביטול אזי נכנס הדבר בבחינת מה
 נהנה בא התחדשות והארה לכל הוא . וזהו שמקיים אותה
 ענין התבואה כ"ז שהיא שלימה בארץ או א"ח שנלמית רק
 מקרב ובא לירי אפס ואין אז מלמית השועה והבן והנה
 אף עזה השבירה הוא דין ונבורה אעפ"כ מעוטף בחוכו
 חתמים גדולים שע"י השבירה וביטול בא החיקון והוא
 מניח דבר שהוא רחמים וזה"ש ד' ברא חדשה בארץ שנותן
 ללי בחינת חדשה מבחינת מה . וזה נקבה חסובב נבר .
 יל שהכלי מסבב הנבירות ר"ל שאעפ"י שבא לירי ביטול
 כל מ"מ הוא בחינת נבר לשון זכר ורחמים גדולים ודי למבין :

פרשת ויהי

בפסוק

ויברך את יוסף ויאמר הא'קים הרועה אותי
 מעודי עד היום הזה כו' המלאך הגואל
 את פרנסה בכל יום אף גאולה בכל יום ומה גאולה
 הוא פלא אף פרנסה היא פלא ר' שמואל בר נחמני
 מלך פרנסה גדולה מן הגאולה . דאלו בני גאולה
 מיו המלאך וכו' ואלו בני פרנסה כתיב פותח את
 יד הכוונה דהתחיל בברכת יוסף ולא סיים כולו רק מה
 נבר את בניו אך דהאמת הוא דזו ברכת הדיק המכונה
 על יוסף בחינת המשביר ומשפיע : כי הדיק רואה שישפיע
 מלאך שפע פרנסה טובה וישועה וכל הלטרות ומזה
 הנה הדיק : וזהו ברכתו שביך יעקב לבניו אשר הם
 יד לכני' והתפלל עליהם שני דברים וזהו שרמו אותם
 מה שממך גאולה זו לפרנסה לומר לך מה פרנסה בכל יום
 גאולה בכל יום ר"ל שאנו רואים שכני' לריכס השפעות
 על יום והקב"ה זן ומפרנס כל הברואים מקריני רחמים
 ויראים השפעתו מתחתו אפי רגע א' לא היה קיום
 בראים בעולם כן לריך האדם לקרב את הגאולה בכל
 אף שהגאולה האמיתי עדין הוא נעלם ומכוסה מתחתו
 ע"כ לריך האדם ללא כל יום מגלות ומשעבוד יר'
 וע להשליך מעליו כל הלקי הרע : ולקשר את נפשו
 השלימה בכל חלקי הטוב ולהדביק בשורש האמת כמו
 חמור קרבה אל נפשי גולה שריך לקרב אל נפשו הגאולה
 להתקרב אליו ית' ב"ה בתויה ובחפלה ומע"ט להעלות כל
 מלכות הקדושות שנפלו להעלות אל הקדושה מידי יום
 וזו ואין עליות יום א' דומה לחבירו וזהו הגאולה בכל
 ע"ד ש"ה יתקן חלקו ואז יתקרבו אחד אל אחד ואז
 י"י גאולה שלימה בתהרה בימינו עוד התפלל יעקב

הרצון של הטובה העליונה ולהמשיך משם דרך כל העולמות
 שפע רצון מתקור החכמה עילאי ולהשפיע אל החכמה תתאי
 ומשם בא לנו שפע וברכה וכל מיני חסדים טובים וכל מיני
 ישועות של חיים ושלום בעולם וכל מיני נבזרות קדושים להיות
 כח ביד כל אדם ואדם מישראל להתגבר על יצרו ולהכניע
 כל חלקי הרע תחת הטוב וכשישראל זוכים לזה הבחינה
 והשיגה ידם לפתוח זאת הנקודה ומושיכין מן ראשית החכמה
 מן מתוס אל הגלוי ואז יש תענוג גדול להבורא ב"ה שרואה
 להשפיע ועי"ז נתגדל מחשבתו אשר חשב על ה' הודים להטיב
 להם דכל זמן שהוא עדיין בהעלם כמוסה במחשבה אז ה' א
 בחינת קטנות שאין אנו יכולים להשיב הרצון העליון ולא נשלים
 התענוג של הבורא ב"ה שרואה להשפיע מפני שרצין אחרותא
 דלפתחא . אבל כשישראל עושין ופותחין התקור של ה' ה' ה' ה'
 העליונה . ועי"ז נשלים רצון ב"ה והמחשבה ואז מכונה בשם
 גדלות היינו שחכמה ומחשבה סתומה נתרבה ונתגדלה וזהו
 ותרב חכמת שלמה מחשבה של המלך שהשלוס שלו נתגדל
 ונתרבה מההוא שקי"ח . וזהו מחכמת בני קדם מהמחשבה
 הקדומה . ובוזה תבין מה שמלינו במקום אחד בתיקונים על
 פסוק פתחי לי אחותי . פתחי לי בנות ב' . דהנה אות ב'
 נקודה בהיכלה רהוא תרמז על המחשבה סתימה לומר דכל
 מעשי בראשיתא אשר נבראו הכל היא בשביל המחשבה ונקוד'
 זו והכל הוא לכול בראשית וגנוז ועמיר בחוך הנקודה הפנימי'
 של הב' ור"ל את כתי תראה לפתוח הב' להוליא מן הנקוד'
 הפנימי' כל הטובות הגנוזים שמה ולהוליא אותו מן הכלל
 מן הנקודה עמירא מן פלא עליון אל המעשה והתגלות
 הדבר . וזהו שתרמז בראשי תיבות של הפסוק פתחי לי אחותי
 שתרמז להגיל והבן והנה בתיבת בראשית יש בו ששה אותיות
 נגד ששת ימי המעשה . והנקודה שבתוך הב' הוא תכוין
 נגד יום השבת שהוא הפנימיות ושורש של כל ששת ימי המעשה
 דמתבטח בא חיות ומזון לכל ששה ימים וכל ששה ימים ללולים
 ביומא שביעאי . וזהו שמלינו בתיקונים פעם א' פתחי לי
 ביומא קרמאה כו' שראשי נמלא על זהו יומא שביעאי והכל
 הולך אל מקום אחד וכוונה א' כמ"ש לעיל שרצין לפתוח
 המחשבה קרמאה ולהמשיך משם שפע לכל השבע מדות דרך
 השתלשלות העולמות עד סוף המעשה כמו שכתבתי באריכו'
 לעיל תזה וזהו שאמר המדרש וירא מלאך ה' אליו בלבת אש
 כי הקב"ה וסיני הם בבחי' ודוגמא כביכול כאיש ואשה
 שבהם שני אש ושם י"ה מחבר אותם . והנה יו"ד הוא דבר
 והוא מחבר והוא הנקרא לב שהוא שורש כל העולמות כמו
 הלב שהוא שורש לכל האיברים כמו כן היוד היא נקודה ומזו
 הנקודה נחסו כל האותיות . כל אות שאתה תרצה לזייר
 לריך לזייר בנקודת יו"ד ולמשוך מן הנקודה שהיא יו"ד כל
 אות שירצה . וא"כ הוא שורש לכל האותיות והוא ראשית
 בבחי' הלב . ולכך מלינו בקרא שמכונה הקב"ה בשם לב ע"ד
 שאמר דוד לך אמר לבי כו' . וזהו שהשי' הראה א"ע אל
 משה מתוך לבת אש היינו מתוך לב של אש מן המחשבה

ונקודה סתימה אשר משם בא הטובה לרע ישראל : זה ה'
 לרך משה לפתוח זה הבחינה מרצון עליון אשר ה' בבחי'
 ישראל להטיב להם ועי"ז גאל אחס משה ע"י שהשפיע להם
 שפע רחמים מנקודה ומחשבה עליונה מפלא עליון כמ"ש
 שנתבאר על פסוק כי אהי עמך . וזה שאמר במדרש ה'
 ישנה מן המלות אעפ"י שכנסת ישראל הם בבחינת ה'
 שאינם עושים המלות לעורר השורש העליון : אבל מכל מקום
 ולבי ער הוא הקב"ה ובי"ש שהוא חמדת לבבו ער לעשי'
 מעורר אותי מן הסינה שאראה לעשותן שחפלו ורצו מא'
 שאני אפתח את הנקודה ולפתוח הלב ולהמשיך מן ראש'
 המחשבה אל המעשה . וידוע דהכל נברא בדבור כמ"ש ברא'
 ה' שמים ועשו ואנו לריכים לקיים דיבורו של הקב"ה שלא עשו
 כביכול : להביאו אל המעשה . ובפרט לקיים התורה והמלות
 ולעורר הרצון העליון :

והנה

באמת על ידי שאנו קבלנו בכללות ישראל ה'
 התורה מפי הנבירה והסכמתנו יחד כל אשר דבר'
 ה' נעשה ומה שקיבלנו עלינו שנקיים דבר השם ויבא את הריב'
 אל המעש' עי"ז ה' תענוג גדול להבורא ב"ה ששלים רצונו
 ומחשבתו . וזה שאמר במדרש פתחי לי כו' תתמי שנתמ'
 עמי בסיני ר"ל שנשלמו עמי בסיני כלומי שבהר סיני נגמ'
 ונגמר הרצון של הבורא ב"ה במה שהבטיח . להביא הריב'
 של השורש אל המעשה . וזהו דבריו ה"ל שלבי מעורר אותם
 לעשותן . והואיל שאנו קיימנו וקיבלנו עלינו בדרך כלל לעשות'
 כל דברי ה' יש לנו לאמת דברינו ולהוליא מן הכלל
 אל הפרט ולקיים התורה והמלות . ואז יפתחו לנו ישועות נבזרות
 מפלא עליון ויתמשך עלינו ממחשבה ונקודא סתימה דרך כל
 העולמות כל הטובה וכל מיני חסדים ושפע וחיים וישועות
 וברכה ושלום על כל זרע ישראל בפרט ובכלל אכ"י ה' :

בפסוק

ויאמר ה' ראה ראיתי את עני עמי אשר
 במצרים . ואת לעקתם שמעתי מפני נוגשיו
 ידעתי את מכאוביו וארר להלילו מיד מצרים ולהעלותם
 הארץ ההוא אל ארץ זבת חלב ודבש אל מקום הכעני וכו'
 הדיקדוקים המה רבו . ראה ראיתי כפול . וגם את עני עמי
 אשר במצרים . סימנא למה לי וגם את לעקתם שמעתי
 מפני נוגשיו אינו מובן . ואין ראוני להאריך בדיקדוקים כב'
 עמדו עליהם מפרשי התורה אבל תוכן הענין הוא דהנה באמת
 זרע ישראל כשהי' במצרים ה"י במדרגה התחתונה מאד
 לא היו בני תורה ולא ה"י להם במה להתקדש עלמם . וה'
 שהי' בהם אנשים לדיקים ועובים זה ה"י מאד נשמותיהם ש'
 להם והיו עובדים בשכלם כמו חבוב הקדושים אברהם יצחק
 ויעקב ומי שהי' לו נשמה קדושה הלך בעקבות האבות כו'
 שבט לוי שהי' טובים מאד עלם קדושתם אבל שאר המון ה'
 לא ה"י להם במה לעבוד ובאמת זה ה"י פלא אף שלא ה"י להם
 תורה ומלות מ"מ ה"י בהם כמה מדות טובות שהי' פרוש'
 וגדורים מעריות כמו שאמרו חז"ל אחת הסיבות

לעשות שליחות כזו להוציא הקדושה מחוקף הגלות. והוא שהשיב לו ה' אף שהיה שליחות גדול הערך ועבודת קשה להוציא נוי וחלסיו מן הגלות כביכול. אעפ"י אל תירא כי בחינה נכונה יש לו כח גדול הנעלם והנסתר המסייע לך ו"ש כי אחיה עמך והוא שם נסתר כמודע ר"ל שם אחיה ממלא עליון אעשה להם נפלאות והבן.

פרשת וארא

בפסוק וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדי' אוחס. האי וגם אינו מובן דודאי מי ישמע אלא הוא ית' לבדו ככל קראינו אליו אך י"ל דהנה כתיב בפי' שמות ויאמרו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל חלקים מן העבודה. דהנה ב"י ה' במצרים במדרגה פחותה. ובאמת תחילת לעקתם היה מחמת צער ושעבוד גופם בחימר ובלבנים: אך בתוך לעקתם התישבזו א"ע בשכלם למה זה לעקתם על עבודה וקושי השעבוד של גופם והלא גם השמות המה בשעבוד גדול ויותר יש לזעוק על רוחניות השעבוד והגלות של הקדושה. ואז התחילו לזעוק בלבם על שעבוד השמות ועל ביטול עבודת השם. וז"ש ויזעקו ותעל שועתם אל ה' ר"ל שהיה עלי' לקול שועתם ולעקתם ע"י שהיה מתישבים א"ע והתחילו לזעוק על ביטול רפיון עבודת השם. וז"ש שועתם מן העבודה. ושוב התחממו יותר והבינו בשכלם שגם זה לא טוב. שעי' שעבוד וגלות של פרעה יתעוררו עצמם לשוב בתשובה וגם זה לא נאה לזרע ישראל שהשעוררות התשובה יבא ע"י הרשע כמו פרעה שהוא יקרב לבם לאביהם שבשמים. והתחילו לזעוק ולהתחרט על הלעקה הקודמת וזה לא היה גלוי מחשבותם ולבם הנשבר כ"א לפניו י"ת שהוא בוחן לבות ויודע מחשבות אדם. וז"ש גם אני שמעתי את נאקת בני ישראל ויזעקו אל ה' ויאמר משה אל פרעה התפאר עלי למתי אעתיך לך ויאמר למחר פירש"י התפלל היום שיכרתו למחר כו'. ולכאורה מני' לרש"י זה. אף דלשון הפסוק תורה על זה תכ"ת קשה על פרעה גופי' שיקבל א"ע להיות מעונה ביסורין עוד יום א' על לא דבר אך י"ל באמת פרעה לא האמין בניבואת משה רבינו וזה חושב בדעתו שמהם מפי עלמו אומר כל הדברים האלה לך ראה משה להראות לו שהוא נביאו נאמן ביתו וככל היוצא מפי כן מקיים הוא ית' כחפצו ורצונו של משה. והוא שאמר משה לפרעה התפאר עלי. ר"ל תן לי איזה נסיון והתפארות שתבחון

היחמה הכחוב. וכן שלא שינו את שםם ולשונם אבל לכל היה ערומים מחורה ומתלות כמו שאמר הכחוב ואת ערום וע"י וע"י הסתכל משה רבינו בשפלות של ישראל שאינם נראים לעשות להם נסים ולגאול אותם ע"ז אמר לו השם ראה ראייתו את עמי כל מקום שנכר עמי בחורה. הכוונה אמיתית הוא על מי שהוא עני בדעת בחורה ובמלות. והוא שאמר לו השם אתה ראה בחסרון ובשפלות ישראל אבל ע"י לא השגחת עליהם בשלימות ואני ראה ראייתו ראי' כפולה עניות של עמי וראיתי שזה העניות של עמי כל זה בא להם אשר במצרים שזה גורם להם אשר המה מעורבים בין ומה התצרות הללו אשר הם שורש הרע ואין זה חידוש על מצרים להיחוס שקועים בין גילולי תועבות מצרים: אבל את לעקתם שמעתי מפני נונשיו. נונשיו דייקא כביכול שהשכיני' הם בגלותא כי ידעתי מכאוביו ועמו אכני בצרה ולכך דיבר בתוך הקנה כמבואר במדרש גלל כן. ואחר להגילו מיד וי"ל אי לירד להם ולהליל אותם ולהפרידם משעבוד וגלות וזה י"ג כמות בישראל לדיקים ובינונים ורשעים ונדרם מצב הכחוב ג' עליות בני בחינות נגד הכת החשובים אמר מעלותם. ונגד הכת השני אמר אל ארץ זבת חלב ודבש וי"ל כי ארץ הרומיות תלא טובות והשפעות המכונים שם חלב ודבש אך לא ארץ עליונה. ונגד הפחותים שבהם אמר אל ארץ הכנעני כנ"ל עכ"פ יעלו אל ארץ ישראל ויחמון אשר שם מקום הכנעני. ופחה ר"ל הנה בתוך המצרים אשר נשא ונתן הקב"ה עם משה אמר הקב"ה הנה נאקת בני ישראל בא אלי כמבואר בזוהר ואלה שמות בני ישראל כל מקום שנאמר בני ישראל תרומו על רחיבא קדיש' מליא של מעלה שירדו עם יעקב למצרים וגם להם היה זה מאוד בלות מצרים. וז"ש לעקת בני ישראל באה אלי ויזמן כבא מרום אשר עם בני ישראל בגלותא. וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחים אותם קאי על מלאכי' קדושים אשר היו שמה:

וי שאמר ה' ועתה לכה ואשלחך אל פרעה הוכר שני ענינים הליכה ושליחות כי משה רבינו היה ד' בפועל שני דברים א' נאולה הנגלית להוציא זרע ישראל מיד הברזל מעבודה קשה והוא שעבוד הגלות הנגלה. וגם ב' הנהגה הנסתרת הוא הולאה השמית להוציא חיליות הקדושה מן היה גם כן בשעבוד הנעלם. והוא שאמר לכה מצר' ואל תאמר ואשלחך אל פרעה הוא הגלות מלשון פרוע. וז"ש ויאמר משה אל ה' ואלה הנגלית ובאמת כוונתי עוד להוציא מן בני ישראל מצרים כנ"ל שתראה להוציא את לבבות בני ישראל שנת"ירא משה מאוד מסיבת שני דברים א' מגודל חסות הפעולה הנבונה היוצא על ידי שליחות זו שרץ מלאי המלאכים מהגלות וגם חשב על פחיתות ערכו ופחיתות כזה הוא שאמר מי אכני כי אלך אל פרעה ואלך אף הנאולה אשר הוא בהתגלות היא קשה עלי לפי שית ערכי. ואף כי אולי' את בני ישראל ממצרים מכ"ש

גימ'ר

שחבטו אס כניס דברי : וזו שהתחכם פרעה וברר לעמו על הזמן שיסירו על מחר . ובאמת זכו התפלות גדול שיחלל היום שיכרתו למחר . דהנה באמת כל איש ישראל אשר הוא בלתי ח"ו כשמתפלל אליו ית"ש ומעורר רחמינו אז תיכף נחלץ מלפניו כיון שהרחמים גוברין והדין נמתקין אז מניח נסתלק הצער וה"א להתעבב יותר וזו שהראה לו משה שמה שיסיר ה' את מכות הצרדעים מעם פרעה לא הוא בשביל שנתמלא רחמים על פרעה דבאמת כתיב באבד רשעים רינה אלא שהקב"ה עושה חפצו ורצונו של משה שהתפלל עבורם כדי שלא יהיה תפלתו ודבורו ריקס . וזו שאמר משה כדברך שאתפלל היום ואקבע זמן על מחר ומה תראה שהקב"ה עושה רצוני ויכבד יצועתו עד יוס מחר עבורי כאשר אקבע הזמן ומה תדע שאני נאמן בימו והוא באמת התפלות גדול שמתוך נסיון יכיר חשיבות משה ועיין באור החיים שדיבר קלח מזה :

בפסוק

ויאמר ה' אל משה ראה נתתיך אלקיים לפרעה ואהרן אחיך יהיה נביאך בו . איתא במדרש שאו שערים ראשיכם וזו פתח עולם ויבוא מלך הכבוד לתם נקרא שמו מלך הכבוד שחלק מכבודו ליראיו מלך בשר ודם אינו נקראים בשמו . אבל הקב"ה קראו למשה בשמו אלקיים כתי"ש ראה נתתיך אלקיים בו דשורם היבר דהשערים והפתחים של העולם המה הצדיקים שבדור דבוודאי אין אנו משיגים להבורא ית"ב"ה. לא מחסידתו ולא מגדולתו וידו הגדול והתקיפה וגבורותיו הקדושים וכל צרכי כני"ו ועי"ו יכיר גדולת הבורא ברוך הוא אשר יש משגיח ופועל בארץ דהס פותחי השערים עליונים להריק שפע וברכה לכנסת ישראל ושערים נקרא הצדיקים הגדולים . והקטנים נקראו פתחי עולם . והקדוש ברוך הוא נתן כמו לצדיקים וחלק מכבודו להם . מי זה מלך הכבוד ה' לבאות ר"ל אות בצבא דילי ר"ל אף שהקב"ה נתן לצדיקים כח וגדולה אעפ"כ הם מתיחסים הכח לשמו ית"ו ויודעים שאין זה כחם רק של הש"ת ב"ה וב"ש אבל אומת העולם כשנתן להם אמת כבוד אז מכחישין כח וגבורה של מעלה . אבל בצבא דילי הוא לבאות ישראל הוא אות שהוא מלך הכבוד אף שחלק להם מכבודו . והשאר אינו זוכר כראוי והחכם יבין מדעתו :

פרשת בשדה

בפסוק

הנני עומד לפניך על הצור . והכית בצור וילאו מים רבים ושתה העם . הקושיוא מפורסמת האין שייך אלל הקב"ה לומר דעומד שם . הלא מלא כל הארץ כבודו וליה אחר פיו מיני . ואין יתכן לומר שעומד אלל הצור . דמשמע דהוא עומד רק במקום הזה חליה . אך השורש הדבר הוא כך . דהנה ידוע דבבי רבותינו ז"ל שאין עמידה אלא תפילה שחומר ויעמוד פנחס ויפלה . דלכאורה אינו מובן דכי לא מלינו זולת זה שום עמידה

באדם כ"א בחפלה דוקא . ובדאי כיוונו לאיזה דבר שכל ולא כפי פשטות הענין . אבל שורש הדבר הוא דבאמת דח"ו לא דיברו מן האנשים פחותי הערך . רק מן אנשי לבב השלימים ביראת ה' ובתורתו ובאלו אמרו חז"ל דאלל לא שייך עמידה כלל דכל ימיסה הם הולכים בשכלם ומתעבבת ממדריגה למדריגה ומעולם לעולם העליון כי כשהאדם רוצה לבקש סבורה כל העולמים ולבוא (לעבודות) ולעבודות האמתיות ולהיות אליו ית"ש צריך האדם לחפש יומם ולילה ע"י התורה והמצוות וע"י ציופי אומיות ותיבות וסמותיו הקדושים וע"י מלאכיו הקדושים שבכל עולם ועולם ובכל מידה קדושה וה"א להיות כלל במעמד אחד . וזה הצדיקים נקראו מהלכים ולא יצויר כלל עמידה . זולת בחפלה דהוא הצדיק וחיבור אל הבורא ית"ש דהאדם עד שמיני לחפלת עמידה אז הולך דרך השתלשלות העולמות ע"י השירות והשתעבדות ופסוקי דזמרה שאומרים אז בכל פעם משיג אדם שכל יומיו דרך מידות הקדושים . אבל עינין לא הגיע לדבר אל המלך בעלמו להיות דבוק אללו ממם בלי שום מסך המבדיל והפסק וחלל חפילו של קדושה עליונה זולת אורו ית"ש אין סוף הפשוט לבד ולכן נקרא עולם האצילות שהוא מלאך אללו שהאדם עומד אללו ית"ש ממם כביכול . וזו בחפלת ש"ע שאו האדם עומד בעולם האצילות ואין שום מסך ומלאך מפסיק בין האדם לקונו רק אור אין סוף המקיף את האדם מכל צדדיו ולפני ה' ישפך שימו ממם משא"כ מקודם שהגיע לחפלת ש"ע אינו דבוק עם המלך . אע"ב דבחינו הוה כלל עולם ועולם . מ"ע אינו מגלה עצמותו ית"ש זולת ע"י לבושים שבכל עולם למשל כשהאדם הוא בפסוקי עשרה בקרבנות אז הוא דבוק באצילות דעשי' וכן בפסוקי דמטה הוא מתקרב יותר אל עולם המלאכים והוא באצילות דעשי' וכן בצרכת יוצר הוא בעולם השרפים באצילות דעשי' אשר מגיע האדם לחפלת י"ה שהוא דבוק באצילות דאצילות ומשם אין לילך יותר כי כיון שצריך האדם (וליייר בשכלו) להחלייר בשכלו ולהיות דבוק במחשבתו בדביקות האמתיות האין הוא עומד לפני ית"ש לבדו ומעטף אותו והוא מתחבר אליו כבן המצטנע לפני אביו ומסדר בקשתו ושם לא יצטרך הליכה . ולכן נקרא הש"ע תפלת העמידה כי שם אדם עומד לפני רבו . והנה בודאי כפי מה שאנו עושים ומקדשים את עצמינו למטה כמו כן אנו מעוררים את הרוממה למטה ואם כן כשאנו באים במדריגה של עמידה לפניו ית"ל לבד אז גם הוא ית"ש ית"ש כביכול לפנינו ור"ל כמו שאנו עומדים לפניו ומדבקים מחשבותינו אל נקודת אמנעי שהוא אלקות ית"ש שהוא שורש הכל והוא הנקודה הפימית המחי' הכל כך הקב"ה ממלאם א"ע ומעמד א"ע על נקודת ישראל שהם נקודת מחשבתו אשר בשבילם עלה ברצונו לברוא את העולמות והכל כדי להטיב לזרע ישראל והם עיקר הממשלה ואכן הראשם שמתנה הושחת העולם . שכני' הם יסוד העולמות ועבורם נברא הכל כדי לשמם ויהי לצרכי ישראל ומשעבדים

העובות הללו והסינו בשכלם שלא יזייר להם שום עבודה זולת מסירת נפש עבור עבודת שמו וזה שמרו בעלמס שעדיין אין להם מדריגה זו ואין בהם כח לעבוד במסירת נפש ולכך ויראו מאוד כי סברו בלבם שח"ו בין כך ובין כך חזרה תקומתם והם בסכנה ולכך הי' קשה עליהם פרידתם ממלרים . מחמת שבמלרים הי' קל להם לעבוד את השם בעבודה לפי כחם וערכם ולא עבודה גדולה . ח"ש מה זאת עשית לנו להוליאנו ממלרים הלא זה הדבר אשר דברנו לך חזל ממנו ונעבדה את מלרים . ר"ל שנעבוד את הש"ת במלרים . כי שם היה בקל לעבוד ח"ש כי טוב לנו עבוד את ה' במלרים . עבודה פשוטה וקלה לפי ערכינו . ממותנו במדבר משהי' במדבר מקום שזריכין להפקיר נפשנו ולעבוד במסירת נפש . ח"ש משה אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ד' אשר יעשה לכם היום כו' הי' ילחם לכם ואתם תמריטון ר"ל שפייס אותם ורמז להם שבזודאי יעשה להם הש"י ויעזור להם לבוא למדריגה זו של מסירת נפש כמו שהי' באמת בטוף שרדפו מלרים אחרים . ומה עשו קפץ נחשון לחוך היס תחילה והיתה יהודה לקדשו והי' להם מסירת נפש וע"ז יללו והבן :

בפסוק ויאמר ד' אל משה חניי ממסיר לכם לחם מן השמים וילא הפס ולקטו דבר יום ביומו . דהנה ידוע מזהר הקדוש דיש ב' מיני השפעות . א' מזון הגשמי אשר ממנו יזון גוף האדם וכח החיני . וב' יקרא לחם מן השמים דהוא מזון מחיות התורה דהוא רוחניות שנבלע בחיברים . ויש עוד שפע עליונה שהיא דקה מן הדקה אשר אדם מקבל שפע מן המקור של החכמה פילאי דהוא מחשבה סחימתי והנה אחת בש"ס תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מוצטח לו שהוא בן העוסי' שנאמר הליכו' עולם לו אל תקרא הליכות אלא הלכות . דשורש הדבר כשאדם רוצה לידע איך להתנסג בכל יום איזה הנהגה טובה והאיך ידבר והאיך יעשה כל העיני' יכול להבחין כשמסתכל בששת ימי בראשית כל יום אשר יעשה בו וכל אשר נברא ומלא בזה היום דהא לכל יום ויום שיך התנהגות אחר זה התנהגות ליום ראשון חס ליום ב' וכדומה והנה ידוע דהקב"ה לפה בתורה והסתכל בה וברא כל העולמות וא"כ כל יום ויום נגמר יצירתו בשכל התורה וא"כ בודאי גם מן התורה שאדם לומד בכל יום בזה התורה יכול האדם אשר דבק בקונו ולומד בשכל יכול להסתכל בתורה שלומד בזה היום כל התנהגות הנריך לאותו יום כיון דהכל כלול בתורה כל מיני התנהגות של כל יום ויום וא"כ ע"י שלומד בזה היום ומבין מן התורה שלומד הלכות והתנהגות של אותו יום על ידה בודאי הוא דבוק ברוחניות של התורה ובעולם העליון הקדוש והרוחניות אשר משם תלא תורה . ומזה יכול לידע כל דבר עתידות וכל סבא . וא"כ כיון דהוא דבוק בעולם העליון מוצטח לו שהוא בן עולם סבא . וזהו פי' בש"ק

בל

המבדלים כל הנבראים תחיתם לעשות בהם כרונס . נקרא הוא לור ישראל שהוא לורה של ישראל החקוקה המאלו כי הם עיקר הטורה ומחשבה שלו בתחילה . חבין מה שאומר הכתוב . חני עומד לפניך על האור ולבטייל אני עומד שם ור"ל כמו שאתה עומד במחשבתך חקוקה אלתי מעש . כך אני שם על האור ר"ל הליור של האור ור"ל שהיא המחשבה להטיב לישראל ועבורם נבראו המסדים וכל הדברים טובים וכל מיני השפעות טובים . העולמות זריכין לתן שפע לכנסת ישראל . ח"ש והכית ר"ל שתכס בזה הליור ר"ל שתעורר זו המחשבה עליונה חקוקת חלקות בכניי וזו וילאו מיס מעש תמשוך כל השפעות והמדים לישראל והבן ובזה יתפרש הכתוב אתם היום כולכם לפני ד' חלקיכם ר"ל שמשם רבינו מתכל בישאל וראה שהם בחינת נלבים עומדים . ואמר תחתיה על מה שאתם נלבים היום הוא מחמת שאתם מדריגה גדולה לפני ד' חלקיכם שאתם קשורים בדביקות מן פני' בפנים עד ד' חלקיכם ואין שום מסך ומגדיל לכם ואתם הקדושים אל המלך . ועס לא יזייר הליכה אלא עמידה כו' והבן מאוד :

בפסוק וידבר ד' אל משה דבר אל בני ישראל וישבו ויחמו לפני פי החיות . ר"ל שיראו בני ישראל להשיב לדרך הנכונה ויהיה לכם חני' לפני פי החיות . ליהא דיבורם דבוק בעולם העליון אשר משם יולאים החיות לכניי והוא נקרא עלמא דיובלא בין מגדול ובין דתפילה נקרא מגדול ע"ד הכתוב מגדול עוז שם הי' ידוע לריק ונשגב דתפלה הוא דברים העומדים ברומו עולם ובין היס הוא התורה המכונה בשם יס . ור"ל דיבורים בין בתורה בין בתפלה יהיה דבוקים בעלמא ידוע לפני בעל אפון ר"ל הוא הבעל והשורש לכל הפניות זו תחמו על היס ועי"ז כשאדם הוא דבוק בעולם העליון הוא נפשט תאריות והוא נבון בה וכמתעסק בעלמא העולם הגשמי ח"ש ואמר פרעה שהא הילכה"ר נבוכים בחרץ ועי"ז חף שחוקתי חת לב פרעה ורדף אחריהם נגדה בו בכל חילו ופרשיו כי יטבע בתורה והתפלה והשאר חניי זוכר כראוי :

בפסוק ופרעה הקריב כו' וישאו ב"י כו' ויראו מאוד כו' ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במלרים חתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוליאנו ממלרים חזו זה הדבר כו' חזל ממנו ונעבד' את מלרים כו' לכאורה היס דברים זרים וחלילה שמבני ישראל ילאו דברים זרים גשמיים כאלה . ונראה דכוונו לדבר אחר והוא דהנה ב"י גדלו שהם במיאר גדול וזריכין לרמזים ונסים גדולים פשות להם : א' שיללו וילכו בתוך היס בשלוש וגם שהשם נקמה בשונאים . והנה זה הבינו בעלמס שאינם חניי לגיסיס כאלה ואין להם במה לעבוד את השם על כל אור אשר יעשה להם . כי אהבה ויראה זוטרי הוא לגבי

דבר שכל
אמת דחיי
אשר לב
דאלס ל
ומחשבת
אדם ויה
ולעבד
עלילה ע
הקדושי
ידע קדו
יס נקרא
אח הדב
לח עו
והמחש
שכל יו
אל המ
ד המב
יו י'ש
הוא מ
זו בח
מסך ומ
אח הא
יודע ש
חנינו ה
שם זול
עושה
זוקי ע
קיי רח
לוח דיל
בריאח
זות דלי
ייר בש
האמת
הוא מת
לא יל
אדם ט
קדושי
על למ
יחיל ל
אנו ט
אלקו
המתי
גשמיים
יודת י
יורח א
ר המת
שם יס
לרי י
דיס

כל השונה הלכות ביום (בוודאי הוא קשור) ר"ל ששונה בזאת
 הבחינה שיודע מן התורה כל ההליכות והתנסויות של
 כל יום בוודאי הוא קשור ברומניות בעולם התורה .
 וא"כ הוא מובטח שהוא בן עולם הבא שנאמר הליכות עולם
 לו . זה בוודאי אי אפשר לידע התנסויות העולמות אם לא
 ע"י הלכות התורה שמקשר נפשו ברומניות התורה וע"י ידע
 איך להתנהג . והוא שאמר הכתוב . הנני ממטיר לכם לחם מן
 השמים ר"ל אשפיע לכם מזון ושפע רומניות שיהיה נפשיכם
 ניזון מחיות התורה ורומניות היות מן השמים כו' והוא ע"י
 שאחס תהיו קשורים ודבוקים ברומניות התורה ואלא העם
 ולקטו דבר יום ביומו . שהעם ילקטו מזה התנסויות של כל
 יום ביומו ר"ל ע"י התורה ידעו הא"י להתנהג בכל יום כאשר
 הארכנו לעיל בס"ד והבן .

להס . אך כיוון שמיאנו בדבר אז הכניסו כוונת בידים
 והולרכו לשני לוחות אבנים . והוא שאמר ויקחו אבן וישמעו
 תזמתו במקום הירדים . והוא פירש שרפו ידיהם מדברי תורה
 ר"ל דרפו הירדים מדברי תורה הירדים של משה רבינו ע"ה
 שהיו יכולים להשיג דברי תורה מן הירדים שלו : אבל אחר
 וחור שהם לא אמרו זה ואחרן ה"י עם משה בהר הם לא
 נפלו ממדריגתם והשנה שלהם וה"י מאירים להם הירדים
 משה . ח"ש תמכו בידיו מזה אחר שהם באמת ה"י משיגים מ
 הירדים של משה וכל יד ה"י להם כלום אחר . והיו ידיו אמונה
 עד בא השמש ר"ל שידיו היו מאירין להם עד פטירת משה
 הגמשל לשמש והבן :

ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדון
 דור ואיחא בילקוט ר' ברכי' בשם ר' אבהו

הנהא כל זמן שזרעו של עמלק בעולם כביכול הכנף מנשה
 את הפנים אבד זרעו של עמלק יטל הכנף מן הפנים שנאמר
 ולא יכנף עוד מוריך . ור' לוי בשם ר' חמא בר חנינא כו'
 זמן שזרעו של עמלק בעולם כביכול אין הכסא ואין השם
 שלם . אבד זרעו של עמלק מן העולם השם שלם והכסף
 שלם שנאמר האויב תמו חרות לנלא וערים נחשת אבד
 זכרם המה וה' לעולם ישב כוון למשפט כסאו עכ"ד הילקוט
 הנה כתיב עוטה אור כשלמה כשעלה ברזונו הקדוש . והפסוק
 להאיל ולברוא את העולמות ולהטיב טובו וחסדו לכל בשר
 עולם ושירעו נודל חסדו ויראמו י"ת שמו ולמדע דאיו רב
 ושלט והא"י היה באפשר . להיות לנו שום השגה בו ית'
 אשר לית מחשבה תפיסא בו כלל והוא מושלל מהשגה : לזה
 מגדל חסדו וטובו האיל כביכול אוח תהוד מעטת לטובו
 והוא ע"ה אור כשלמה אשר ע"י יכירו כל באי עולם גדולת
 ונבורותיו ורמתו ית"ש . וזה האור נקרא כביכול אור מיו של
 הקב"ה ית' שמו . והוא שאנו אומרים : יאר ה' פניו אליך
 ויחונך כי שם הוא עולם חסדו . ודא הוא שנאמר כי יעניך
 חרועך ואור פניך כי ריחם יעניך הוא מידת החסד מידת
 של אברהם אבינו ע"ה : חרועך הוא מידתו של יצחק אבינו
 ע"ה . ואור פניך הוא מידתו של יעקב אבינו ע"ה והוא
 ה"י הבחיר של האבות וזה הוא עיקר ואור פניך כי ריחם
 שזונו בני ישראל עם קרובו מאור פניו של הקב"ה ונ"ש
 כביכול בלי שום תסך ומבדיל כי שם הוא עולם גודל הרחמים
 והחסד הטוב והוא נמשך ממידת של שלם עשרת חוקים
 דיקנא עליה קדישא שהוא א"ל והוא לשון תוקף החסדים
 וחוק : שמשם נמשכו תוקף החסדים והרחמים עליונים לכל
 המידות ולכל העולמות חס אורו ית' שמו לעד . והוא שם
 הקדוש . אור פני"ל שהוא אור פני אל והוא מספר מלכות
 שהוא בימטרי' שע"ה וזהו עוטה אור כשלמה והוא נ"כ סוד
 החשת"ל כי מספר אחד לכלום חושבנא דדין כחושבנא דדין
 והוא הברכה בברכת כהנים . יאר ה' פניו אליך ויחונך
 ה"ינו

בפסוק ויבא עמלק וילחם עם ישראל בריפדים : וידי

משה כבידים ויקחו אבן וישמו תחתיו כו' :
 דהנה כתיב בספר עשרה מאמרות אלו לא אמרו ישראל אל
 משה קרב אתה ושמע פן נמות כו' ואם שמעו ישראל היר"ד
 דברות מפי השם עלמו לא ה"י לריבין לשני לוחות הברית
 לוחות אבנים . רק שהיה השם ית' משפיע להם שכל והשגה
 גדולה כל כך עד שהיו ידים של משה רבינו ע"ה בעלמו כשני
 לוחיו ועשר אצבעות שלו חמשה של לר ימין וחמשה מזד שמאל
 ה"י מאירים לישראל ומשם היו יכולים לקבל ולהשיג כל
 התורה . אך מחמת שדחו יד ימין ורצו לשמוע ע"י סרסור
 לכך נתמעט ההשגה מהם והולרכו לשתי לוחות אבנים .
 והנה הש"ס יליף מכאן דכל המשחתה בלעזן של ישראל זוכה
 ורואה בנחמתם . ומביא ראי' מכאן דכתיב וידי משה כבידים
 ויקחו אבן וישמו תחתיו דהשתתף בלעזרו של ישראל . דלכאור'
 הוא חמות במאי עסקינן אי באדם שיש לו שייכות בלעזר הלבזר
 ואינו מלעזר עמהם אטו בשופטי עסקין מי הוא האדם אשר
 רואה בלעזרו ולא ישים אל לבו ומאי חרי' עם לבזר . ואי
 דהש"ס מיידי' באדם אשר טוב לו לבו ואין לו שייכות כלל בלעזר
 הלבזר והעפ"כ לריך להשתתף עמהם בלעזן אי"כ קשה מאי
 ראי' נמשה שהשתתף בלעזן של ישראל הלא כאן מלחמת
 עמלק עיקר הדבר ה"י חלוי במשה כמ"ש לא הלחם
 בעמלק אך י"ל דבאמת אמרו חז"ל ויסעו מרפידים ויבוא
 עמלק ע"י שרפו יריהם מן החורה ע"י בא עמלק . והנה
 שראל אשר רפו יריהם לשמוע מפי השם עלמו רק ע"י
 סרסור ונתמעט השנתם לכך בא עמלק עליהם . אבל משה
 בשביל זה לא ירד כלום ממדריגתו עבור זה . וא"כ עיקר
 המלחמה ה"י עבור ישראל ואפ"ה ה"י מלעזר בלעזן . ושפיר
 יליף הש"ס דחייב לשתף בלעזר הלבזר ולפי"ז י"ל פירוש הכתוב
 וידי משה כבידים ר"ל שהכניסו ישראל משה וכבודו בידים של
 משה ע"י שלא רצו לשמוע מפי הש"ת דהו הירדים מאירים

ה"ינו

הוא נכללו כל התורה וכל הדיבורים והוא ידוע דקול הוא
 ג"כ בחינה כוללת דבקול נכללו כמה בחינת אש ורוח ומים :
 והוא אפילו דיבור של חלקים אין לשער מה שיכול לכלול .
 והאלו ית"ש אין חילוק בין קול לדיבור כי יכול לכלול הכל
 בדיבור כל הענינים כמ"ש בדבר ה' שמים ועשו בדיבור ועשו
 שמים והוא מידה כללות כמו ששמענו בהר קני שמים מפי
 הגבורה אכני ולא יהי' לך וכו' נכללו כל התורה והמלות מה
 שאין הפה יכול לדבר וכו' אבל בדיבור הנשמי א"א לכלול זולת
 דבר א' אמנם כשארם מאמין שכל ההבליים ודיבורים הוולאים
 מפיו כל דיבור הוא כלול בו חיות הגבורה ורוח ה' דבר בו :
 ואז כשמקשר הדיבור בקול וקול בתחשבה בשורש הרוחניות
 וחיות חלקות אז אע"פ שאין הדיבור יכול לכלול כמה
 דיבורים אבל מ"מ הוא כלול מכמה ענינים וכמה שכליים
 והדיבור מתפוצץ לכמה חלקים כיון שהוא דיבור חלקים כמו
 שאנו רואים בתורתנו הקדושה כל דיבור של משה כלול מכמה
 ענינים וסובל כמה פירושים מחמת שהי' הדיבורים נקשרים
 בחיות ובשורש הרוחניות הקדושה והנה כתיב ירושלים הרים
 סביב לה וד' סביב לעמו מעתה ועד עולם ירושלים היא
 כנ"י ששם נכללו כל הדברים והיא מסובבת מן ההרים ואין
 הרים אלא אבות ששורש הקדושה ברוחניות העולם העליון
 השרשים הללו מסבבים כנ"י וכל אחד רריך לראות שיהיה
 דבוק בשורש ויהי' השורש מאיר לענף בלי שום מסך ובלי
 שום תערובות רע ח"ו והנה באמת האדם רריך לדבק במידות
 הקדושים וליך בעיקבות אבותינו הקדושים ושורש הרוחניות
 בעולמות העליונים להיות מרכבה לחסד : ולריך האדם להיות
 עושה חסד בעולם : אך העיקר שיהי' מחסדים טובים שיאירו
 החסדים ושהיו מהשורש הטוב ויהי' נקשרים בשורש הרוחניות
 של החסד עליון ולא יהי' בו חלק הרע כי אע"פ שהחסד
 הוא טוב מ"מ כיון שיש בו רע כמו שאמרו חכמ"ל כל
 הנעשה רחמן על אכזר כו' ולריך להיות החסד כולו טוב .
 ומה שאנו אומרים גומל חסדים טובים ר"ל מלשון ויגמל
 הילך שהקב"ה מפריד וגומל החסדים מחלקי הרע שיהיו רק
 חסדים טובים וכמו ק' במדת הגבורה מה שיטריך להסתגב
 במידה זו להסתגב על ירו ולהכניע כל חלקי הרע ולשעבד
 תחת הטוב : ואז כשארם מדבק א"ע במידות האלו ובא לידי
 עבודת האמת ומתדבק א"ע בשורש האמת ששם כלול כל
 הנוגין : ואדם רריך לראות בכל מדות שנהג בחסד ובגבורה
 ורחמנות שלו שיהיה הכל אמיתות וך ונקי ובהיר בלי שום
 תערובות רע רק באמת הפשוט שהוא הכוללת של ג' נוגין
 כי במדת אמת כלול הכל חו' בחינת שי"ן אשר בו ג' קוין -
 וזה בחודש השלישי שהוא בחינת אמת שהוא השי"ן וזהו
 חידוש השלישי החחדשות הכלול משלש' מחסד וגבורה והתפארה
 ולכן כשארם מניע לבחינת האמת אז הוא יולא מכל חלקי
 הרע ומכל המזירות אותו : וז"ש ללאח ב"י מארץ מצרים ר"ל
 מזרים שהם מזירות להקדושה אבל כשיהיה דבוק בבחי' האמת
 אזי הם יולאים מכל ענפי הרע וכולם נכנעים תחת הטוב
 והאמת

הוא נכללו כל התורה וכל הדיבורים והוא ידוע דקול הוא
 ג"כ בחינה כוללת דבקול נכללו כמה בחינת אש ורוח ומים :
 והוא אפילו דיבור של חלקים אין לשער מה שיכול לכלול .
 והאלו ית"ש אין חילוק בין קול לדיבור כי יכול לכלול הכל
 בדיבור כל הענינים כמ"ש בדבר ה' שמים ועשו בדיבור ועשו
 שמים והוא מידה כללות כמו ששמענו בהר קני שמים מפי
 הגבורה אכני ולא יהי' לך וכו' נכללו כל התורה והמלות מה
 שאין הפה יכול לדבר וכו' אבל בדיבור הנשמי א"א לכלול זולת
 דבר א' אמנם כשארם מאמין שכל ההבליים ודיבורים הוולאים
 מפיו כל דיבור הוא כלול בו חיות הגבורה ורוח ה' דבר בו :
 ואז כשמקשר הדיבור בקול וקול בתחשבה בשורש הרוחניות
 וחיות חלקות אז אע"פ שאין הדיבור יכול לכלול כמה
 דיבורים אבל מ"מ הוא כלול מכמה ענינים וכמה שכליים
 והדיבור מתפוצץ לכמה חלקים כיון שהוא דיבור חלקים כמו
 שאנו רואים בתורתנו הקדושה כל דיבור של משה כלול מכמה
 ענינים וסובל כמה פירושים מחמת שהי' הדיבורים נקשרים
 בחיות ובשורש הרוחניות הקדושה והנה כתיב ירושלים הרים
 סביב לה וד' סביב לעמו מעתה ועד עולם ירושלים היא
 כנ"י ששם נכללו כל הדברים והיא מסובבת מן ההרים ואין
 הרים אלא אבות ששורש הקדושה ברוחניות העולם העליון
 השרשים הללו מסבבים כנ"י וכל אחד רריך לראות שיהיה
 דבוק בשורש ויהי' השורש מאיר לענף בלי שום מסך ובלי
 שום תערובות רע ח"ו והנה באמת האדם רריך לדבק במידות
 הקדושים וליך בעיקבות אבותינו הקדושים ושורש הרוחניות
 בעולמות העליונים להיות מרכבה לחסד : ולריך האדם להיות
 עושה חסד בעולם : אך העיקר שיהי' מחסדים טובים שיאירו
 החסדים ושהיו מהשורש הטוב ויהי' נקשרים בשורש הרוחניות
 של החסד עליון ולא יהי' בו חלק הרע כי אע"פ שהחסד
 הוא טוב מ"מ כיון שיש בו רע כמו שאמרו חכמ"ל כל
 הנעשה רחמן על אכזר כו' ולריך להיות החסד כולו טוב .
 ומה שאנו אומרים גומל חסדים טובים ר"ל מלשון ויגמל
 הילך שהקב"ה מפריד וגומל החסדים מחלקי הרע שיהיו רק
 חסדים טובים וכמו ק' במדת הגבורה מה שיטריך להסתגב
 במידה זו להסתגב על ירו ולהכניע כל חלקי הרע ולשעבד
 תחת הטוב : ואז כשארם מדבק א"ע במידות האלו ובא לידי
 עבודת האמת ומתדבק א"ע בשורש האמת ששם כלול כל
 הנוגין : ואדם רריך לראות בכל מדות שנהג בחסד ובגבורה
 ורחמנות שלו שיהיה הכל אמיתות וך ונקי ובהיר בלי שום
 תערובות רע רק באמת הפשוט שהוא הכוללת של ג' נוגין
 כי במדת אמת כלול הכל חו' בחינת שי"ן אשר בו ג' קוין -
 וזה בחודש השלישי שהוא בחינת אמת שהוא השי"ן וזהו
 חידוש השלישי החחדשות הכלול משלש' מחסד וגבורה והתפארה
 ולכן כשארם מניע לבחינת האמת אז הוא יולא מכל חלקי
 הרע ומכל המזירות אותו : וז"ש ללאח ב"י מארץ מצרים ר"ל
 מזרים שהם מזירות להקדושה אבל כשיהיה דבוק בבחי' האמת
 אזי הם יולאים מכל ענפי הרע וכולם נכנעים תחת הטוב
 והאמת

פרשת יתרו

בפסוק ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכול לחם עם
 מותן משה לפני חלקים . והקושי בראשון וכו'
 מני חלקים אכלו והלא לפני משה אכלו אלא מכאן שהנהגה
 העושה שח"מ מסובין ושרים בחוכה כאילו נהנה מזיו
 שכינה . ושאלתי את פי הרב הקדוש המנוח מניד משרס
 ק"ק קאזיץ מה זה שהוקשה כל כך לחז"ל וכו' לפני חלקים
 וכו' . הלא שויתי ה' לנגדי תמיד וכל תנועותיו ומעשיו של
 ה' רריך להיות כאלו עומד לפני המלך כידוע וא"כ לכך
 יצב לאכול לחם כדרך של לדיקים לפני חלקים . והשיבלי
 י"פ מה דחיתא בנמרח אסור להחפלה אסורי רבו . והטעם
 כי מורא רבך כמורא שמים ובשעה שיש לו מורא רבו א"א
 ויהיה עליו מורא שמים הראוי להפלה מחמת שיש עליו מורא
 אמתה אחרת . וזהו ש"י קשה לחז"ל וכו' לפני חלקים אכלו
 אלא לפני משה אכלו . והי' עליהם מורא רבן והא"ך הי'
 האפשרי להיות עליהם מורא שמים ומה זאת לפני חלקים
 אלא מכאן שכל הנהגה וכו' וזהו בעלמנו מורא שמים ודא ודא
 אמת הוא .

בפסוק

בחדש השלישי ללאח ב"י ממזרים ביום ההוא
 באו מדבר סיני . י"ל דרך רמז והנה ידוע דר'
 וסוף היו קוראין לו חז"ל סיני . ע"ש שהיה בקי בהלכות :
 וי"ל כולל כל השמעות וכל הנמרות וכינוי אותו בשם סיני .
 ורי חזינן דחייבת סיני הוא מורה על כללת הכל לפי שבהר

בד בדי
 אבן ויש
 יבתי תורה
 רבינו ע"ס
 אבל אחר
 סס לא
 הדיים
 משינים
 ידיו אמנם
 יורת משה
 ענק מרו
 אבא ב
 נקף מכסה
 י"ס שחמה
 חיינה כ
 ואין השם
 וס והסכ
 השת אבר
 דר הילקע
 והפני
 וכלב
 דאיו ר
 בו ית
 שנה ל
 גה לעט
 לם גולת
 אור מיו
 שפיו אר
 כי יעיר
 אר מית
 חק אביו
 ג' והו
 כי רחם
 ב"ה ובי
 ל הרמתי
 ים חיקו
 החסדים
 יוניס ל
 וזהו ש
 יר מלג
 א"כ סו
 נא דרין
 ויחוק
 ינו

והאמת חס"ה ביום הזה באו מדבר סיני ר"ל בבסירות ואור
של התחדשות השלישי הזה שהוא עלם הקדושה באו למדבר
סיני ועי"ז יכולים לבוא לבחינת הדיבור של סיני הוא הכולל
כל הדיבורים וכל העניינים וכן שאלם מדבק א"ע במידה
הכוללת כמו כן הדיבור שלו נעשה סיני וכולל הכל ויכול
לפעול דיבורו כל מיני השפעות טובות לבני כל מיני חסדים
טובים לזרע ישראל ישועות ונחמיות אכ"ר וזוהו תבין מה
שכתב בזה"ק על פסוק לא תעשון אחי ר"ל לא תעשון חותי
אמר ר' יצחק כתיב גדול חתם היינו לי הכסף וגדול שמך
היינו לי הזהב וכו' וכו' לא תעשון חתם ישראל
ה"ד ישראל אשר בך אתפאר דהנה באמת חף דמידות
וספירות הקדושים הם נבואים מאוד והם חירות רוחניות
נעלמים חפ"כ ח"ו חסור להסתכל להם לבדו ולהחזיק
אותם לאלקות כי ח"ו מקלץ בנטיעות א"ס לא שמדבק כולו
בשורשו בכח אין סוף ב"ה השופע לתוכו ומח"ו אותם
וכמו דא"י בתיקונים וכד אנת תסתלק מנייהו אשתארו כולשו
כנפח בלא נשמתא וחסדים ונבורות מרמזין לגוון חסוד
וסימק שהם בחינת זהב וכסף ו"ש חפ"כ דכתיב לי הכסף
ולי הזהב ר"ל שיש לו מידות הקדושים הנחללים מתנו מ"מ
אל תפרידו אותם מן השורש ולא תחללו המדות כי א"ס
בשורש של ישראל ששם נמוזין המידות וכולל מן כל הגוונין
והמידות והתפארות כמ"ס ישראל אשר בך אתפאר והבן :

בפסוק

וישב משה את דברי העם אל ה' עיין בחור
החיים שפ"י דח"ו דלך בדרך תשובה החזיר
משה את דברי ישראל להשם ב"ה כי הוא ית' אין לריך לתשובתו
הלא לפניו גלוי כל מחשבות בני אדם רק משה סיפר דברי
ישראל לפני השם כדי לחבבן לפני המקום וסיפר דבריהם מה
שהשיבו להוון והקדימו נעשה לנשמת וי"ל עוד דמשה הסתכל
בתשובות ישראל הקדימו נעשה לנשמת וזה דבר פליאה
שאין ב"ה יכול להשיבו זולת כח אלהות כמו דאיתא במדרש מי
בילה ר' זושא לבי מ"ס שמלאכי השרת משתמשין בו דכתיב
ברכו ד' מלאכיו עושי דברו לשמוע בקול דברו עושי וסדר
לשמוע והם כוונתו למטה ג"כ דיבורים אלו והבין משה שאין
זה דבר עלמם מלך בחירתם אלא רוח ד' דיבר בס והופיע
עליהם רוח קדושה מלמעלה ופניה עלמה ה' מדברת מהוך
גרוגס של כל איש ישראל תשובה זו של נעשה ונשמת וי"ס
וישב משה את דברי העם אל ה' ר"ל שהחזיר דיבורים
כלומר שייחס הדיבור הזה לא לישראל כ"א להשם ר"ל שזו
תשובת ד' בעלמנו ונתן בפייה דיבור של נעשה ונשמת
ודוק :

בזוהר

הקדוש דבעשרת הדברות נבי לא תגזב וכן
נבי איך פסקא טעמא בנוייהו לסורות דמותר
לגזב דעתייהו דרבי' כדי ללמוד ממנו הכוונה דהנה באמת
יש שפעשה שוים וכמו דאיתא בש"ס שנים שאכלו הפסח
זה אכל לשם פסח וזה לשם אכילה נסה ע"ז נאמר לדיקים

ילכו בס' וע"ז נאמר ופושעים יכשלו בס' כו' א"כ המעשה
של שניהם שיהו כמו האכילה זה וזה אכלו אך הנפקותא ביניהם
היא הכוונה והטעם אשר מפסיק ביניהם שזה יש לו טעם
וכוונה זה יש לו כוונה אחרת זה נותן טעם לפנים זה נותן
טעם לשבח לשם שמים ולא המעשה הוא העיקר אלא הכל
הולך אחר כוונת הלב וכך שמעתי מאדומ"ו הרב ג"י פירוש
על הא דאמר חז"ל שיעור אכילה בכיזת דהוא ע"פ רמז
דשיעור חכמים דבחינת האכילה לריך להיות ע"ד בחינת הזית
דהנה באמת יש בזית ב' בחינת מסופכים זה מזה דהזית
בעלמנו קשה לשכחה והשמן של זית יפה לזכרון והוא דהפרי
בעלמנו כ"ז שהוא מחובר בקליפתה ועלמנותה ואז היא עדיין
במרידתה שלא נמתקה אז היא קשה לשכחה אבל מכיוון שנעשה
שמן ע"י כתישה וטחינה אז השמן היוצא ממנה יפה לזכרון
כיון שנמתקה כמו כן בבחינת האכילה באמת כשאלם
אוכל בבחינת נשמות אז אין מועיל אכילה זו כיוון שלא
פעל כלום כיון שהנשמות באמת הוא דבר רע כשאלם אכל
מחמת תאוות וממדת ה"ר אבל כשאלם אוכל בקדושה ומשליך
תאוותו ואינו משגיח על נשמות המאכל אלא על מולא פי
ד' על חיות הרוחניות החשוב במאכל ומעלה ייזויות הקדושות
שבחן המאכל ע"י יחוד (הקב"ה) הוי' אר"י גי"ת מאכל
אז אכילה הזאת נחשבת לעבודה במקום קרבן והשולחן דומה
למזבח שהוא מכפר כיון שאכילתו בקדושה והכל לפי האוכל
ולפי כוונת הלב ובענין כוונת האכילה שמעתי מפה קדוש
אדוני מ"ו הרב כ"י פ"י על מה שחננו אומרים בזמר של זור
משלו אכלנו כו' שבענו והוטרנו דבר ה' והוא דהשם הי"ה
ב"ה על שהוא ה"ה ה"ה ויהי' ובאדם לא שייך עבר ולא דגה
תירה כ"א בהוה ונס עתיד יכול להיות א"ס יר"ה השם והם
באמת בענין האכילה כשאלם אוכל בקדושה אז המאכל נעדר
מן העולם ולא שייך בו עתיד רק כיון דבדבר ה' שמים נעשו
וברוח פיו כל לבאש ח"כ בכל הנמלאים יש כח ובחינה של שם
הוי' ב"ה כי כח הפועל נפעל א"כ כשאלם אוכל בקדושה
ובדביקות ה' אז נקשר כח הוי"ה ב"ה במאכל שהוא ונמלא
אינו אוכל רק ישבע והוטר כי כח ה' לא יכלה וזהו דבר ה'
וסבן :

פרשת משפטים

בפסוק ואלה המשפטים אשר תשים לפנייהם ותרמזו
ואלין דייא ד' תסדר קדמיהון ידוע דאית
תליקר מכילין דרחמי : והם שלש עשרה תיקוי דיקנא עילאס
והם אל רחום ומתן וכו' והם עולם הרחמים וחסדים טובים
עליונים ואל הוא מלשון תוקף וחזק כמו את אילי הארץ
להורות שהם תוקף הרחמים וחסדים נשגבים והמשמש משלש
עשרה מידות היוצאים מפסוק מי אל כמוך וכו' והם נקראים
בזה"ק שבחא דעתיקא קדישא ושה הוא הכל רחמים עד מימי
קדם שהוא גרלון הקדוש האלהות השפוע וממר עליון א"כ
קב"ח

הבא להחננו המידותיו ים דיני חכות וחובות ע"י שני המקבלי
 כי מאתו לא תלא וכו' רק בבחינת הכלים נעשה שניו וכו' .
 והנה עיקר עבודת בני אל חי הוא להעלות הדין למקור
 ושרשם בקודש ולהמתיק בחסדים עליונים זכים וקדושים .
 וכמו שה"י בימי קדם והוא שחרטס אונקלס ואילין דינא די חסדר
 קדמיהון ר"ל שחסדר ותמתיק הדין כמו שה"י בימי קדם וברטון
 סקדום והמשכיל יבין :

בפסוק

ועבדתם את ה' אלקיכם ובירך את לחמך
 ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך והוא חמיה
 רמח בלשון רבים וסיים בלשון יחיד . ונראה לומר דהנה ידוע
 והוא ית"ש אינו לריך לעבודתו ודקדומו : כי אם לדקנו
 ומה נפעל לו ומה יתרון לו י"ת מעבודתו . דעבודה ושירות
 שייך אלל אדם דכל איש לריך לעשות מלאכתו מה שמוטל
 עליו בביתו ובא איש אחר ושירת אותו שפיר תיקרי עבודה אך
 אללו ית"ש אין שייך זה . אך עבודה השם הוא זה דהנה עיקר
 הענינו ית"ש הוא להטיב לברואיו להשפיע להם כל תרס ועבור
 זה ברא כל העולמות וכל הברואים כדי שיעשו רצונו ויקבלו
 שפע . וזה ה"א אם לא ע"י אחרותא דלהתא מה שהדס
 הולך בדרכי השם ומדבק במידותיו ית"ש מה הוא רחום כו' .
 והוא מעוררין המידה למעלה ומשפיע חסד לעולם כי כשחדס
 אינו מעורר החסדים למעלה במעשה התחומים אף שהקב"ה
 לא ימנע עבור זה חסדו מאתו . ונתן לו שפע מלך מידת
 החסד אך בזה לא נשלס התענוג כי זה קשה לפניו כביכול
 להשפיע לתחומים דרך נס בלי התעוררות התחתון כמו שאמרו
 ח"ל קשים מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף דקריעת ים סוף
 ה"י דרך נס בלבד כי הכנסת ישראל ה"י פרוס וער"י בלא תורה
 ומצות ולא ה"י התעוררות מלמטה אך הש"י הטע עליהם
 גרוב חסדו רחמים גדולים והוארך להגביר עליהם מידת
 החסד . ולכך ה"י קשה לפניו ית"ש קריעת ים סוף כמ"ש
 ח"ל הים ראה וינוס ארונו של יוסף דבאמת הים לא היה
 רואה לקרוע דהים עושה רצונו י"ת כפי הטבע שהטביע
 בו הבורא י"ת שילך מלא על כל דמותו ומת"י יקרע להם
 ללאח מגדר של הטבע אך במה שראה ארונו של יוסף
 לדיקו של עולם שכנס את יצרו ואת טבעו ולא ראה
 למנוע אל אשה פוטיפר עבור אהבת שמו י"ת .

חז"ל במדרש דאמרה מידת החסד כ"ז שה"י אברהם קיים
 בעולם לא ה"י לריך העול' למידת החסד ור"ל אברהם אבינו ה"י
 במקומו אשר פתח שערי החסד בעולם במעשיו הטובים ולא
 ה"י לריך החסד לנלוט פעולתו מלך החסד לבד כי ה"י התעורר
 התחתון . והנה כל לדיק ולדיק עובד את השם לפי שכלו
 ולפי השגתו כל א' לפי מה שלבו נוטה ים לדיק שעובד
 את השם בדביקות ע"י מידת אהבה ונעשה מרכבה לחסד
 כמו אברהם אבינו ע"ה . ויש ע"י מידת אחרת של גבורה
 כמו יצחק : וכן יש שעובד השם י"ת ע"י מידת האמת
 כמו יעקב . ויש בחיות שונות זו מזו : וכל אלו השינויים הכל
 אינו אלא מלך העובדים המעוררים את השפע אבל באמת
 שם בשורש במקור העליון אשר שם נאספו כל העובדות
 התחומים הכל הולך אל מקום אחד ומכולם נעשה פטרה
 לראש המלך ב"ה . וכל הדיקים כוונתם לפתוח מקור השפע
 שמתעטתם הטובים נחבטה התענוג אלל הבורא י"ת . והז
 הקב"ה משפיע לכל באי עולם וכולם מקבלים שפע . וה"כ
 ברכת השפע הוא אחדות : אבל התעוררות השפע נעשה
 בבחינות רבות שונות זו מזו ע"י עבודות הדיק אשר ממשה
 כ"א הם שונים זו מזו . וזה שאמר הכתוב ועבדתם את ה'
 אלקיכם וקט לשון רבים שכל אחד עובד לפי כמו ויכלו
 ולפי השגתו והכרת אלקות אללו הם ה' אלקיכם לפי השגת
 אלקות שלכם . אבל נבי קבלת השפע הבא ממקור אחד
 לכלל ישראל אשר הם באחדות לכך כתיב ובירך את לחמך
 כו' ר"ל כשהדיקים משפיעים מ"ן נוקבים למעלה אזי עושין
 בריכה עליונה ממקור מול העליון להשפיע לבני כל מיני
 חסדי טובים וכל מיני השפעות הקדושים המנויים בשם
 להם ומים . ועי"ז שהקב"ה ישפיע שפע ברכה לבניו אז והסרותי
 מחלה מקרבך ד"ש רעה חולה בבני אדם כמו שחושב שלמה
 המלך ע"ה בספרו חולאת בני אדם עוש' שמור לבעליו כו'
 ונה ישלענו לאכול כו' דזהו חולאת הנפש אשר לא יוכל האדם
 ליהנות מעושרו אבל כשהשפתו ית"י מידו י"ת שפע ברכה
 לעולם : אז יסירו כל החולאים מן העולם ולא יאכלו
 עוד לחס העלבים רק כל האדם יאכל בשמחה את לחמו
 וישתה את מימיו כפי ברכת השם אשר בירכו יחברך
 אמן :

לשבת פרשת שקלים

אמרו חז"ל באחד באדר משמיעין על השקלים כו' הא
 דקט לשון משמיעין ולא מכריזין הוא משום
 דשמיעה הוא מורה על הבנת הדבר עפ"י השכל . ור"ל
 דמשמיעין לעולם על השקלים ומבינים להם הטעם ושורש
 הדבר של השקלים : דלמה נותס החורה על המספר דבאמת
 אסור למנות את ישראל ולמה נלטרך השקלים שלא יסיה
 בהם נגף : אבל שורש הדבר כך הוא דהנביא אומר המולי'
 במספר לבאס לכלס בשם יקרא מרוב אונים ואמין כח איש
 לא

לשבת פרשת שקלים

לא נעדר דהקב"ה מונה כל זכאיו חף בשמים לכל כוכב יקרא בשם ולמה הוא דודאי הקב"ה אין לר"ך לקרוא להם בשם שיעשו את העבודות שלהם דודאי לבה השמים שמים ושמיים לעשות רצון קונם כי לך נבראו והוה התענוג שלהם מה שנותנין שירות ותשבחות לה' ית' אך הא דהקב"ה מונה אותם וקורא אותם בשם הוא לטובתם ממש דע"י שהקב"ה מזכיר שנותם בפרטות כל אחד מזה בא היות שלהם כי בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו וכו' ומזה הזכירה והתספר נחמד חיותם ונמשך כח רוחניות להם כמו כן לבאות ישראל מלינו שהקב"ה אזה למנותם כשה' מרגיש בהם שפלו ממדריגתם כמו שהיה אחר חטא העגל והיה לר"ך הקב"ה לזאת למנותם ומשה בודאי כשמנה אותם בדביקות בדיבור אלפי אשר הי' מדברת מחוך גרונו של משה וע"י שהי' כל אים ישראל בדיבור של משה ע"י המשך לכל א' חיות מלעילא וחוה שאמר כי תשא את ראש בני ר"ל כשחנטרך לישא ולזקוף ראשן של ישראל ולהמשך עליהם חיות ע"י המספר דלעילא של השם ב"ה שמוכיר כל אים ישראל וע"י בא כח וחיות לכל אים ישראל שלא יעדר ח"ו שום אדם ולא יהי' להם שום חסרון והעדר חוה שמשמעין על השקלים שע"י השקלים נותן הבנה וחיות לעולם ומתמיען ע"י השקל זה למעלה לפי אבינו שבשמים שהקב"ה יזכור כל אים ישראל ויש בכלן עוד הרחבת דברים ותן לחכם ויחכם וכדי להביך מה שנתקשה משה במחלית השקל עד שדרשו ח"ו זה יתנו מלמד שהראה לו הקב"ה מטבע של אש מתחת כסא הכבוד ואמר כזה יתנו מה זה הקשוי של משה ומחו החטובים שהשיבו השם אך דשורש הדבר הוא כך דמשה נתקשה בזה הדבר דזה מחלית השקל באו לכפר על מעשי העגל והתקשה בזה מאין בא זה מחלית החטא ע"י מטבע זו שיתנו וגם דלמה היא דווקא מחלית השקל דהוא מחלית דבר שלם ועל מה הוא מרמז לזה הראה לו הקב"ה י"ת מטבע של אש כאשר יבחר בס"ד דהנה כתיב בסדרא זו ויקח משה חלי הדם וישם באגנות וחלי הדם זרק על המזבח ויקח משה חלי הדם ויזרוק כו' ויאמר הנה דם דם הברית אשר כרת ה' עמכם על כל הדברים וכתב האברכהאל בספרו מלמיה ישועה דשורש הדבר של כריתות הברית דבניהג שבטולס הוא כשני מלכיס כורתים ברית לתוך האהבה בנייהם ולהיות כל אחד בעזר חבירו וסיוע של חבירו אז שותין כ"א כוס יין וכל אחד נוקף אלבעו ומורידין טפה של דם בתוך הכוס וכ"א שותה כוס המערב בטפת דם של חבירו וזה הדבר מורה שמערבין את דמם הוא היות שלהם כי הדם הוא הנפש להיות להם לב אחד ויהי' בהם אחדות : וכ"א מחויב ליתן דתו ולמסור נפשו עבור חבירו זהו הכריתות ברית והנה מלכותא דרקיע כעין מלכותא דארעא שמשא רבינו ע"ה ראה לכרות ברית בין ישראל לאביהם שבשמים חף דלא שייך למעלה כריתת ברית ע"י דם ח"ו אך משה עשה דונמא זו כעין רמז במה שלקח חלי הדם מן

השלמים וישם באגנות דהוא מרומז נגד ישראל וחלקם דהנה כתיב שררז חכן הסהר דזה קאי על סנהדרין וחלי הדם זרק על המזבח זהו חלקו של מעלה כביכול ויאמר הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם ברית שיהי' אהבה בין כני' לבורא כל העולמים שהיא י"ת יזכור אותנו וישפיע לנו לרכינו ואנחנו נהי' דבוקים בו ולהוסיף כח בבורות שלמעלה וכו' יש לומר דעל כוונה זו פקד הסי"ת שיתן ישראל מחלית השקל לעורר המחלית הדם של כריתות הברית של מרע"ה אשר כרת ה' עמנו להטיב לנו ואף שמשא נתקשה בזה המטבע : וכפרו עונותם של חטא העגל לזה הראה לו הש"י מטבע של אש : ר"ל שהראה לו הטבע של אש דהנה האש טבעו להיות מתלהב ועולה למעלה לחיור ואח"כ חוזר וקופלת למטה כמו כן טבע הדריקים דהנה כתיב וחלי הדבקים בה' אלקיים וכו' ומקשה הש"ס וכי אפשר לדבק בשכינה והלא כתיב כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא וחי פירוש הש"ס כפשוטו דבאמת אפשר ואפשר שיש דריקים שמייעים למדריגת הדביקות להיות דבוק בשכינה ח"ה דהש"ס מרמז לרבר אחר דודאי כמו טבע האש ח"ה להיות במקום א' אלא עולה ויורדת כמו כן הדריקים באמת עיקר הדבקות הוא התלהבות ואש הרוחני הבויער בלב האדם והחשוקה לעלות למעלה לדבק בשרשו אך זה ח"ה בתמיונת כ"א בדרך והחיות רצוא ושוב שא"א להיות לאדם דבוק תמיד בדבקות עליון דלפעמים נופל האדם ממדריגתו וחלי חוזר ומתלהב למעלה כטבע האש וזו בחינת מטי ולא מטי וזה שמתקשה הש"ס וכי אפשר לדבק בשכינה להיות דבוק תמיד למעלה בהתלהבות והחמום של אדם הלא כתיב כי ה' אש אוכלה הוא דאכילה דלעילא הוא האש התלהבות והחמום של האדם אשר מתלהב ובויער לבו לעבודת הבורא ב"ה וחוה התענוג ואכילה של הבורא ב"ה כביכול וטבע האש ח"ה להיות תמיד עולה רק חזרת ויורדת למטה בבחינת רצוא ושוב כנ"ל וחוה שהראה לו הש"י מטבע של אש ר"ל הטבע והבחינה של האש שא"א להיות תמיד למעלה בחמיונות ואף שיפלו ישראל ממדריגתן ומדביקות העליון מ"מ כשיעוררו בזה המחלית השקל מחלית דם וכריתות ברית אשר כרת עמנו וכו' יעוררו הדביקות העליון והאבה הבורא לניי אשר מים רבים לא יוכלו לכבות אהבתה וכו' יתכפרו נמז כן אעפ"י שביט המקדש חרב ואין לנו שקל הקודש כשאלו קוראין בפי שקלים מעלה עלינו הכתוב כאילו שקלנו ואלו מעוררין הברית ודביקות עליון להיות שקלינו מקדימין לשקל המן ולהכריע הכף מאזניים בשקל הכסף של ישראל בלשון הדריק כמו הלשון המכריע את המשקלות של הכף מאזניים כמש"ה כסף נבחר לשון לריק והוא י"ת יזכור אותנו לטובת להשפיע לנו שפע רצון חכי"ר :

עוד לפרשת שקלים

דהבין הענין מה שזוהו הבורא י"ת שיתן כ"א מישאל מחלית

אזינו ע"ה בעולם שעל ידו יתפרסם גדולתו והאבנתו וחסדו
 הגדול בעולם ויהי דבוק באהבת שמו י"ת ב"ה אזי מגדול
 התענוג והשעשועים אשר לפניו י"ת האליל בעלמ' דאלימותא
 קדישא וגלף גליפו כח כזה תמס כביכול ביד ימין והס
 ירופי אמוון של שנות הקדושים ה' חלקיו ה' שסס י"ד
 אותיות וכן י"ת כשראה שיהי ילחק בעולם אשר יהי דבוק
 ביראתו ועבוד בדביקות גדול ופחד עלה התענוג לפניו ונברא
 מזה כביכול בכל העולמות כח כזה שסס בחינת ומידת י"ד
 שחאל שסס ירופי אותיות של שנות הקדושים הנקראים
 כו"ז בתוכסו כח"ו כידוע למביני מדע וכן יעקב אזינו ע"ה
 הוא בחינת ומידת הגוף כביכול עמודה דאמלעותא וכן
 פרע"ה ה"ח בחינת ומידת דעת העליון והכל הוא
 דרך ה"ל כשהסתכל שיהיו סנהדרין בעולם לדיקים
 גדולים והס נקראים עיני העדה לעיין ולפקח על עסקיהם
 מה שסס לריכס ולהדריכס בדרך ישרה לפניו י"ת אזי
 מגדול התענוג והשעשועים שקיבל מזה ברלונו הקדום האליל
 וברא כמות כזה בעולמות והס בחינת ומידות עינין דמלאכא
 כביכול וכן כל המדות וכחות עליונות ותוארים כביכול הכל
 מתאר ונמשך ונעשה ע"כ גודל השעשועים והתענוג
 שעלה לפניו ברלונו הקדום מהלדיקים שיהיו בעולם בגין
 דאלו י"ת עבר ועמד שוין הס וכן כשהסתכל והבין שיהיו
 משה ואהרן בעולם שיהיו כ"כ דבוקים באהבתו ויראתו י"ת
 עד שלא יהיו נחשבים בעיניס ממונה : ואמרנו ונחמו מה
 אז מגדול התענוג אשר לפניו י"ת מזה כביכול האליל וגלף
 גליפו בטעירו עילאי כביכול ונאלל מזה התענוג שסס
 הקדוש מ"ה שהוא סו"ה בתיגו חלפ"ן והבין ועפ"ז יש
 לפרש הפסוק : ועשה ישראל מה ה' חלקך שאל מעמך
 שיהיו מה שהשיית ב"ה וב"ש נקרא בשם מ"ה וגם מ"ה הוא
 מספר אדם שיהיו מה שמתאר בכחותיו זו של אדם כביכול
 הוא שאל מעמך ר"ל שס מושאל מעמך מחמת השעשועים
 שעלה ברלונו הקדום ממעשה הלדיקים הדבקים באהבתו
 ויראתו והו כ"ה ליראה ולאחבס אותו ולדבקה בו כו' ועפ"ז
 יתבאר הפלוגמא שיש בין הרמב"ם ז"ל ובין בעל עבודת
 הקדוש ז"ל ושאר ס' הקדוש ושאר המקובלים דהנה הרמב"ם
 כתב שאלו התוארים שאלו מתארין הש"י כביכול כי הוא
 שס מושאל מאתו אבל בעולם העליון אין שום ח' מאלו
 התוארים (שאלו מתארים הש"י כביכול) והכחות כלל :
 ותפסו עליו המקובלים ז"ל האמרם שיש כביכול ממש אלו
 התוארים והכחו בכל העולמות ולדרכיו ה"ל חלו ואלו
 דברי חלקים חיים ושיהס חמת כי כשראה ברלונו הקדום
 להאליל לברוח עולמות העליוני אזי מגדול השעשועים והתענוג
 שעלה לפניו ממעשה הלדיקים גלף גליפו וחקק חקוקו כוחות
 ותוארים ממש כמו שיחדשו פעולתס הסם שלא ה' עדיין
 התערוותא דלתתא כיון שאלו י"ת עבר ועמד שוין הן כו' ואז
 ה"ק בבחינת השאלס מאתו וכמו שכתב הרמב"ם ז"ל אבל
 באמת נשאר ונתאר כביכול ממש אלו התוארים והכחות
 בעולמות

אמת השקל דווקא : העשיר לא ירבה והדל לא ימעט :
 להס כופר נפש לך לכפר על נפשותם וגם יפלא
 במדרש שנתקשה משה : הלא כל אשר יש לו
 יתן בעד נפשו והראה לו מטבע של אש מתחת כסא
 בצדד ואל כזה יתנו : ולריך להבין במה נתישב בזה
 היות של משרע"ס : והנה כבר נאמר על מלוא זו טעמים
 ונפלאים חמיתים וסודות גדולים וגם חזי אמרתי
 רבה טעמים : אכן עתה נבאר דרך האור החיים הקדוש
 לזוה הקב"ה ליתן דווקא מחלית השקל להראות בזה
 חובתו חובת קודש לישראל בני חל ח' שכביכול קוב"ה
 חל ח' חיון : וכשח"ו ב"ה האדם לירי חטא ועבירה
 הוא נפרד ח"ו ממקום חיבורו בקודש ושאר כביכול
 מחלית פלג גופא : ולזו לזוה הש"י ב"ה שיתן כל
 מהס תרומה לך שיהיו שירים לך אותו המחלית
 מרד בכרי שיהי בחבורה ויחודה חדה ברזא דאחד : וע"ז
 מונה לזוה הש"י ליתן דווקא מטבע שסס מחלית עליו
 הסוונה בודדו י"ה לו כופר נפשו ע"כ חוכן דבריו
 : ונבא לבאר הדברים ולהרחיב הדברים קלת
 יתבארו כמה דברים נפלאים וסודות עליונות
 קוב"ה וישראל ואורייתא חד חיון : הנה כתיב
 כ"ה לשם חותם על לבו כביכול מה חותם הסם
 החותם עכ"ז נשאר עדיין הרשימה והחקיקה וכן
 ג"ה אלל הבורא ב"ה וב"ש כביכול : ולהבין זאת נקדים
 שמתרתי כבר על פסוק : ועתה מה ה' חלקך שאל
 כ"ה ליראה וכו' ולדבקה בו דהנה אלו מתוארים
 ב"ה וב"ש הנכבד והגורא בתוארים של אדם כביכול
 עיני ה' ומעשי ידיו ואזני ה' וכן שאר תוארים ואיברו
 והחך אלו יבוליס לתאר אותו בשום תואר ודמות
 ח' ח' לו שום דמיון ותמונה והוא מושלל מהשגס : ואל
 דמיון אל ומה דמות תערכו לו ואך שייך כביכול לתאר
 ח' של אדם : ובהעיר לב י"ל דרך הנכון בדברים
 ימים מלוחמים דהנה אלל הבורא י"ת עבר והס ועמיד
 סס וכשעלה ברלונו הקדום והפשוט לברוח את העולמו
 בריחת העולמות ה' בשביל ישראל שנקרא ראשית
 הססתכל והבין שיהיו לדיקים גדולים בעולם שיהיו דבוקים
 ותו והאבנתו ויראתו אזי מגדול התענוג והשעשועים אשר
 לפניו כביכול ברלון הקדום כשהאליל עולמות עליונים
 דחיון וברמזו חד בסן חיון וחיוסו חד בסון ואז
 גלף גליפו וחקק חקוקו : אלו הכחות אשר יעשו
 חלו הלדיקים שיהיו בעולם והגם שלא ה' אז עדיין
 דלתתא עכ"ז כיון שעבר ועמד שוין הס לכך
 במחשבה לפניו י"ת ברלון הקדום והפשוט התענוגים
 ששועים ממש כמו שיהי לעתיד : וכן כשרא ויר את
 גלף גלף גליפו אלו הכחות ממש שיחדשו הלדיקים
 בעולם : ויהיו כשהסתכל וראה כביכול שיהי אברק

דלת

בעולמות העליונים : כדברי המקובלים ז"ל והבן ועפ"י יש
 לפרש מה דליתא בתמי' אבות דע מה למעלה ממך עין רוחא
 ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים : סיינו כל התאחרים
 והמדות וכמות שנבנות עליונות הכל הוא רק ממך מתעשה
 הדיקים עין רוחא ואוזן שומעת : וכל מעשיך בספר נכתבים
 סיינו כביכול גלף גליו בעולמות עליונים קרישין וכו' : חס
 ג"כ מה שביקשה כתי' לפני הקב"ה שימני כחותם על לבך וכמו
 דליתא בזה"ק סיינו שימני כחותם על לבך וכמו
 הדיקים לקבל תענוג מהם וכמו שנתבאר : והוא ממנו בחינת
 חותם כביכול : והוא ג"כ כטבע שטבעו חכמים צברכות סיינו
 ע"י שאדם עושה ברכה הן בתפלה הן על ד"א ועושה אותה
 ברכה כזוונת הלב וביראת שמו ית' ובדיקות גדול אזי נעשה
 ונברא כביכול מאילו הרופי' אומיות של הברכה מטבע
 וחומס וגליפין כ"ל : והוא ג"כ הפירוש מטבע של אש שהראש
 הקב"ה מתחת כסא כבודו ית' : סיינו החקוקים והגילופין
 והכחות שנאללו מתעשה הדיקים והנה מתעשה הדיקים
 נתקן ונאלל כביכול בחי' קומה שלימה כי יש לדיקים שם
 בחי' מניינס של ישראל : להגילס ולשמרם מכל לער ולרע
 ח"ו והם נקראים בחי' מקיפין והם בחי' נולגתא שהוא
 מקיף את המוח : ואית לדיקוי' צדרא דחינוך בסוד מוחין
 קרישין והם משפיעים לישראל כל ברכאן וכל טובי' ונהורין
 עילאין כי החכמה תח"א את בעלי' וא"י דחינוך ידיו ובסוד
 רגליו וכן נגד כל האיברים : ומכללות מעשיהם הטובים
 נבנה ונאלל כביכול בחי' קומה שלימה לעילא וכן כ"א
 מבני ישראל הוא ג"כ בחינת קומה שלימה בכל הכחות
 והאיברים : וכן אורייתא בכלל ובפרט כי יש בה רמ"ח
 מלות עשה נגד רמ"ח איברים שימנס בחדש : ושם"ה מלות
 לא תעשה נגד הדין שיש בחדש וחסו בחינת כוללת :
 וכן בפרט כי שבת שקול כנגד כל התורה כולה : ומסתמא
 יש בה ג"כ בחי' קומה שלימה וכן כל התרי"ג מלות וכן אמרו
 חכמי' היתוח' שיש בכל אבר של אדם כל הכחות של כל
 האיברים : ואמרו שאפילו בעין שהוא אבר קטן יש בו שם
 גידים אך שם דקים מאוד וא"א להכיר אותם וכן כשאר
 קורא ק"ש בכוונת שלימה ודיקות גדול אזי נעשה מזה
 ג"כ כביכול בחינת קומה שלימה : כי אית תריסר חבין דרזא
 דימדיח קרישא ופרשה ראשונה של קריאת שמע הוא נגד
 שם של מ"ב הק' והיה עד ושמתם הוא נגד שם של ע"ב
 הקדוש ובין הכל הוא רמ"ח חבין והם בחי' ראש ידיו ורגליו
 וכל קומה שלימה : וכמו שמבואר בכתבי האר"י הקדוש
 זל"ה : והכל הוא לידע ולהודיע גודל אהבתו וחסדו ית'
 אל בניו ואל עמו : וגודל התענוגים והשעשועים שקורא ית'
 מקבל ממלות התורה שעושים הדיקים : שבכל דור ודור עד
 שנאללו ונברא כביכול ממנו אילו הכחות בעולמו : עליונים
 וכולא בגין דאורייתא וקוב"ה וישראל כולסון חד אינון והבן
 וכמו שנתבאר ש"י מלות התורה נעשים ישראל דבוקים
 מחוברים ממנו כביכול להבורא ב"ה וב"ש הנכבד והנורא

והוא בחינת שקל שלם שהוא עשרים גרה תרין יודין מש
 ס"ה הקדוש ויוד משס ארנ"י : והנה כל הדורות מישראל
 שהיו והם ועמיד להיות כולם היו כלולים בחדש"ר : ח
 יש דור שהיה כלול בבחינת ראשו של אדם"ר ויש בעיניו ויש
 בידיו ובאצבעות ידיו והנוף והבטן ורגלים ועקביים עד דחי
 שהיה בעקבות דמשיחא וכן כ"א מישראל היה כלול בחדש"ר
 באותו אבר ולפי מדריגתו והנה כשארם בא ליד
 חטא ופנס ח"ו : כללות ישראל ג"כ נפרדו ח"ו ממקומו
 ח"בורן ושרשן בקודש ונעשו ח"ו כביכול בחי' פלג גופא
 והתיקון ע"ז שיעשה האדם תשוב' שלימה כלב ויתקן חס
 עוות וידבוק עלתו לכללות ישראל והכללות יתחברו לשרש
 בקודש : וזוהי יתחבר האהל להיות אחד : וברא דאחד
 ולזה כשחטאו ישראל במעשי העגל ככלל ובפרט ונעשה
 בחינת מחלית : ור"ה הבורא ית' יתחברו ויתקברו להיות
 אחד וברא דאחד לזה ליוה שיתן כ"א מישראל מחלית השקל
 להשכה שהיה במקדש : וזוהי נתחבר כ"א עם כללות
 ישראל : ודוקא מטבע ששם מחלית עליי' וכו' ומתרום
 השכס הקריבו קרבן ריח ניחוח לך : וזוהי נתחברו למקור
 ושורשן הרמס בקודש לחבר האהל להיות אחד ובתחלה נתקשה
 משס רבינו ע"ה בזה מה יועיל זה לכפר על נפשות וזוהי
 הראשו הקב"ה מטבע של אש מתחת כסא כבודו ית' סיינו
 הבחי' קומה שלימה אשר נאלל ונגלף ע"י מעשה הדיקים
 וקוב"ה ואורייתא וישראל חד אינון : וזוהי תירץ לו קושי' ו
 והמשכיל יבין ודא הוא ג"כ סוד הנסירה (כי מקודש הוא
 בבחינת דו פרופין וכשריף להיות הולדה מזה נעשה נסירה
 כביכול ונעשה בקוד פניס בפניס) ועפ"י הג"ל רמזו בחדש
 גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעמיד המן הרשע
 לשקול לגמ' המלך לפיכך הקדים שקליהם לשקליו : סיינו
 שהקדים כביכול שקליהם ברזונו הקדוש כמבואר
 והבן : והנה בזמן שאין לנו בהמ"ק על מכונו
 ואין לנו נוחנין שקלנו לכפר על נפשותינו ע"כ ונעלמס
 פריס שפתינו וכשאנו קוראין פרשה זו בשבת פי שקלס
 ביראת שמו ית' ב"ה וב"ש ובדיקות גדול נעשה ונתקן כוונת
 הדיח אכ"י

שמעתי מאדומי הרב כי על הא דאמרו חז"ל נש"ה
 לעולם יכנס אדם אדם שיעור שני פתחים שנאמר
 לשמור מזוזות פתחי לשקוד על דלתותי כו' דהנה שני חשוקות
 בעולם א' חשוקה נכבדת של הבורא כל העולמים לנתי
 כמו שנאמר פתחי לי חסותי כו' וכמו שאמרו חז"ל פתחי לי
 פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם שערים גדולים ונס
 יש בקשה וחשוק' אשר כתי' מבקשת מהבורא ב"ה כמו שאמר
 דוד המלך ע"ה פתחי לי שערי צדק אבוא בס אודה ית'
 דכנסת ישראל מבקשת מהבורא שיפתח להם שערים שמה
 יכולה לעבוד אותו ולהודות לו וחסו פתחי עולם : אך עיי'
 הדבר הוא שרריך האדם לקרב שני פתחים ב' החשוקות
 אחד אל אחד אהבת ישראל להבורא ב"ה כי כ"ז שלא קר

זה

נדבה רוחנית רק זהב וכסף שהוא גשמי נדבה מ"ת בזה
 שיתקשרו את עלמם והיה להם קרבות עם הלדיק במה
 שיהיו מתכספס ומוה גם הם יתקשרו ויתעטפו בנדבת הלדיק
 אשר מתנדבים לבס ובוה יהיו מקושרים כל הכני בהסם
 ב"ה ע"ז :

במדבר ויקחו לי תרומה ה"ד כי לקח טוב נתתי
 לכם תרומתי אל תעוובו אדם לוקח מקח יש
 לו כסף אבל אין המוכר נמכר עמו אמר הקב"ה לישראל מכרתי
 לכם את התורה נתמכרתי עמה ה"ד ויקחו לי כו' ושרש
 הדבר הוא דהכתוב תזכיר שתי בחינת נבי נחיות התורה
 לשון מכירה כמו דכתיב כי לקח כו' ונחתי לכם כו' הוא
 לשון מתנה אך בחמת רגש לזכות את ישראל לכך נתן להם
 את התורה בכל מיני יפוי כח דיש דברים שמתנת מתנה
 חשובה מן המכירה דידוע דכל הנותן בעין יפה הוא נותן
 משא"כ במכר : וגם יש דברים שמכר יפה מן המתנה כמו
 שנבחר בש"ע פושן משפט : והקב"ה נתן לנו את תורתו
 בכל אופן היותר מועיל לדברי חז"ל ומסר לנו כל הסמרי
 תורה ורזין דאורייתא כדי לזכות אותנו והנה ידוע דכל
 התורה שמוטו של הקב"ה ר"ל כמותו של הש"י אשר לנו
 קוראים ומכניס להש"ת : כי א"ח לאדם לנכות ולקרות את
 השם ב"ה זולת בכוחותיו ופעולותיו כמו רופא מוליס מחימתו
 מרבה לסלוח : וכדומה ואלו הכנויים אלו קוראים אותו ית'
 וכן כל התורה כל חיבה וחיבה מורה על כח שש"י ית' וכשאלו
 קוראין את שמו אז חיקף אלו מעוררין הכח העליון ופועלין
 מה שאלו חפלים וידוע תרומה נקרא ראשית וישראל נקראו
 ראשית והתורה נקראת ראשית ע"ד הכתוב ראשית דרכו
 וכבר כתבנו לעיל דהאדם צריך להפריש המזבח והמשובח
 דהיא ראשית דבר צריך ליתן לנבוס חלק אחד היפה דהוא
 האחדות אשר סליק לנבוס : וכשהאדם מפריש הראשית
 מכל דבר אז הוא מריס במחשבתו כל מיני ראשית מריס
 ראשית ישראל וראשית התורה : כי ראשית כולל כל מיני
 ראשית והמון עם אס שאין להם שכל להבין זה במחשבתו
 ולהריס כל אלה להסם מ"מ על כזה אמרו חז"ל ב"ד
 מתנה עליהם ור"ל שהלדיקים שדבר אשר הם מפרישין
 הראשית וחלק האחדות ומחברין החלק אל הכלל אז הם
 מכוונין להעלות כל העובדות של כלל ישראל כל התנועות
 והלדיקות אשר ירימו בני ומפרישין הראשית וחלק האחדות
 ומחברין את השורש כי כלס בחכמה נעשן דהוא כוללת כל
 דבר והוא רישא לכל ראשין ומחשבה סתומה דהיא ראשית
 המחשבה ראשית חכמה יראת ד' ואז כשהאדם מחבר ראשית
 התחתון ומעלה אותו אל שורשו דהוא ראש העליון אז האדם
 יכול למשוך מ"ס ממקור החכמה כל מיני השפעה וטובה
 לכניי כל מיני חסדים טובים וישועות לכניי ח"ש ויקחו לי
 תרומה כו' מאת כל ר"ל כשתתן התרומה ותכוונו להפריש
 הראשית החלק המיוחד והמשובח ולחברם אל הכל זהו
 מאת משורש של כל הי"ל אשר ידבנו לבו כל מה שלבו

שלו

אל זה לא נשלם התענוג ורלון העליון אבל כשבאו הפתחי
 נשק זה בזה אזי נשלם התענוג : וממילא משפיע כבורא
 הוא לכנסת ישראל רמימא דנפשא וכל טוב וכל מיני
 משפעות קדושות והנה על ידי מי נתקדשו שני הפתחים
 הלדיק שהוא שושבינא דמטרוניתא להתייחד עם דודה
 והנה הפתחים הי"ל כל זמנשאינס מחוברים הם בבחי'
 לית וכשבחי' לידי קירוב ודביקות השערים זה בזה אז נחברו
 משתה מהם מ"ס סתום ו וכשהלדיק מעורר שני הפתחים
 הסתום ואז נתרבה השפע ינמשך קו החיות אל תוך
 ונעשה ד' חסו פירוש הש"ס לעולם ינוגם אדם
 שני פתחים ר"ל שיראה כל אדם לקרב במעשיו
 טובים אל הב' פתחים ר"ל לקרב במעשיו הטובים להדרי'
 את של כניי להבורא ב"ה וע"ז מביא ראי' מן הכתוב לשמור
 מצוות פתחי לסקוד על דלתותי ר"ל שיהא הלדיק שוקד על הב'
 ליתן הי"ל לעשות אותם ד' למשך בן קו החיות ושפע
 הקדושה והבן :

פרשת תרומה

בפסוק ויקחו לי תרומה מאת כל איש כו' ואת
 התרומה כו' י"ל ע"ד הרמז דהנהג ידוע כי
 היה ה' יור עולמים כי בשני אותיות אלו נבראו הב'
 הממות עולם הזה נברא בה' ועוה"ב נברא בידו . וידוע
 ויקר התרומה הוא מה שמפרישין חלק היפה מן כל דבר
 שמתקריבין מכל הקרבנות החלב דהוא המשובח לנבוס וכל
 המשובח והחשוב יותר אלל האדם צריך להקדישו לשמים
 ב"ב בני אנושים לדיקים כל עסקי עוה"ז אינם נחשבים לכלום
 עיניהם והמזבח שבעיניהם הוא עבודת השם להיות
 זקן ברוחניות של הפולמות העליונים הקדושים : גם אלל
 מן עם התנושמים בחאוות העוה"ז ויקר הוא בעיניהם
 מדת הממון זהב וכסף כל אחד צריך להפריש לנבוס וליתן
 מה שחשוב אללו ויקר בעיניו כ"ח לפי דרכו הלדיק בעבוד'
 ימית וההמון עם בתענוגי הגשמי : וז"ש דבר אל בני
 ישראל ויקחו לי תרומה ר"ל שמכוללת כניי של המון עם
 הם תוכל ליקח נדבה והתרוממות לחלק הנבוס להיות
 גלי לבחי' עולם הזה : וח"ש תרומה תרוס ד' שעל ידי
 תרומת עולם המעשה על ידי נדבה הגשמות . אבל מכל
 דם אשר ידבנו לבו ר"ל מי שיש לו לב טוב מי שלבו
 יצוק לשמו ית' מזה תקחו את תרומתי ר"ל תרומת י"ד
 מה הלדיק תוכל ליקח התרוממות לעולם הבא הנברא
 בידו וכל אחד יתן הכתוב אללו ח"ש ואת אשר תקחו מאתם
 זהב וכסף ר"ל שאלל כלל ישראל המוניס ואללם הוא חשוב זהב
 וכסף את החשוב אללם נדבה גשמיות :
 י"ל שע"י שאתם תקחו מאתם זהב וכסף כו' ר"ל
 במה שהלדיקים לוקחים זהב וכסף מהמון עם ע"ז יהי'
 להם גם כן עלי' והתרוממות אף שאין להם נדבה לב

ודיין משתלח
 ה"ר . חר
 בעיניו ויש
 י"ס עד דוד
 ל בחלסי
 בח לית
 י"ו ממקו
 פלב נופח
 ויתקו את
 ברו לשרש
 ח דהחר
 רט ונעש
 קרבו לית
 נחלית השם
 עם כלל
 ומתרום
 נברו למקור
 חלה תקש
 שפוחת ויה
 דו ית' ית'
 ה הלדיק
 לו קשייתו
 נקודת הוא
 עשה וסוה
 וזו נחמת
 המון הרשע
 י"ו . היני
 כמבחר
 מכונ
 י' ונעלם
 פי שקלי
 זקן סבוה

שלו

הש"ת כשיבוא משה לבני ישראל שיחיו נדבחה למשכן בודאי
 ורזנום להמנדב אשר אין לשער אך העש"י בפועל יס'
 נתי סיכולת ומס עש"י יעשה משכן דלתחא ועיור לבבם
 כ"ח כפי זריחו ורזנו הרצון הזה יעלה לפני ויבנה מקדש
 לעילא וזכר יושלם בנין המקדש הראוי חפ"ה מאת כ"ח
 אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי ר"ל אל יקשה בעיניכם
 האין יבנה המקדש לעילא תקחו הלב של כ"ח ואחד
 ומהמלאכה ה"י דים וכל המלאכה ר"ל לתחא וסותר
 י"ל המשווקה סותרות לרצון לעילא ולעילא חסו נוהג
 בכל עת וזמן בעשותינו כל מצוה לשמו י"ח וזה ממש דומה
 לבנין ביהמ"ק מקדש חסו כל נדיב לבו יביאה ור"ל ונעשה
 המלאכה נשמיות ע"י הגשמיות והש"י ב"ה למלא ח"ע
 כביכול בין שני בדי ארון ומתשווקה החפשו עצמו כביכול
 האורות מקיפים אשר אין שיעור ואין ערך וכנ"י אחברא
 בעצלה וחתה היא מלאכת המשכן ודא הוא רזא דא"ת
 גיך אלא בוניך הם ת"ח המדבקים עצמם באור המורה כו'
 הבן אבל לעתיד לבא שיבא במהרה בימינו ונגלה כבודו
 ורזו כל בשר יחדיו חמן :

וא יאמר ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו
 תקחו את תרומתי וכו' ועשו לי מקדש ושכנתי
 בתוכם הנה מצות ביהמ"ק היא מצוה תמידית ונלחית
 חפ"ה עתה בזמן הגלות כי נס שהיו ישראל במדבר ולא
 היו עדיין אל המנוחה ואל הנחלה לזה אותם הבורא ב"ה
 לעשות משכן וכן עתה החיוב חל על כל אחד אשר מזרע
 ישראל הוא לעשות משכן והאין הוא באפשרי לעשות
 לבני דהנה איתא בזו"ס"ק וכאם מאן דעביד לה דירא נאח
 לבני ובאברים דילי דכשארם מסתכל ומבין בגדלות ורממות
 הבורא ב"ה אין שברא הכל ולית אחר פניו מיני וזכר
 י"ח לאהבה ומסק ומשווקה גדולה לעבוד את הבורא י"ח
 יריאה והאבה ליהד ולקשר את העולמות העליונים וכל מה
 שעובד ועשה יותר לא נחשב בעיניו לכולם ולא ילא עדיין
 די חובתו ומתחמץ ביתר שאת ועוז בעבודה תמה וכל
 מה שעובד יותר בא בעיניו שפלות והכל הוא תחמת
 אהבת הבורא י"ח בלבו שזרע גדולתו ורוממותו ושאין
 להשיגו כי הוא אין סוף ואין תכלית והוא לכך משתוקק
 מאוד לאהבת הבורא ולעבוד אותו בכל אבר ואבר ומתחמץ
 עצמו בכל האפשר וזכר בעיניו לשפלות גדול ונעשה
 וזכר ושפל רוס ונעשה לבו בחינת משכן וכנ"י אשכון
 ה"י והנס שאינו יכול לעבוד עכ"ז רחמנא ליבא בעי וחשוב
 בעיניו רצון ליבא המשחוקק באמת כאילו עשה ותיק הכל
 בפועל ממש כמו שדב"ת בנין ביהמ"ק ה"י מנדבת כ"ח
 אשר ידבנו לבו חסו מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו
 את תרומתי : תרומה הוא לשון התרוממות וגדלות כי מזה
 האהבה והתשווקה אשר בלבו וברזונו באמת נתגדל ונעשה
 מה דירא נאח כביכול בליבי כי רחמנא ליבא בעי ועפ"י
 ש לפרש הספוק והמלאכה היתה דים לכל המלאכה וסותר :

לכאורה קשה להבין לשון דיים וסותר כמו שהקשה האוס"ח
 הקדוש אכן עפ"י יבואר דהנה כל נדיב לב כששיבא למשכן
 כסף או זהב כפי יכולתו : אך לבו ורזנו משתוקק מאוד
 ליתן כפלי כפליים עד אין שיעור למצוה רבה כזו : חס
 הרצון ה"י חשוב לפניו י"ח מאד : חסו והמלאכה היתה
 דיים היינו מלאכת ההבאה בפועל ממש היתה דיים לכל
 המלאכה וסותר היינו שעוד נשאר וסותר ונחמק לפניו י"ח
 הרמויות והתשווקות של הנדיבי לב שזכו הרצון הים בחי'
 אין סוף ואין שיעור ואין תכלית ועד"י פירשתי הכתוב
 פתוח תפתח את ידיך היינו שחפשו לו פתח על ידי הרצון
 שלך כי רצון יראוי יעשה : חסו ג"כ ואכלו בשערך ושבעו
 היינו ע"י השער והפתח שלך והבן ועד"י ש לפרש הספוק
 ועבדתם את ה' אלקיכם וכו' וספרותי מחלה מקרבך .
 דכשארם עובד את השם ב"ה וזו כביכול הקב"ה שורה
 בלבו וכתיב לא יגורך רע לזה וספרותי מחלה היינו כל
 הסורים והחולאים מעמך מקרבך היינו משום דבקרובך
 קדוש : והנס כשארם עובד את הש"י באהבה רבה ומייחד
 ומקשר ומזווג העולמות העליונים עולם הבריאה בפועל
 היצירה וחלופו של עולם שריי בכל עולם ועולם ואנת הוא
 דקשר לון ומיחד לון : ואיסו מלגאיו בכל עולם חס כן
 בכל עולם יש יודר בחינות א שזוא חלופו של עולם ואף
 במילואו סוד מספר קי"ח וד"פ גימ' מקדש חסו ועשו לי
 מקדש ושכנתי בתוכם והבן :

במדרש הנעלם ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם
 אר"ח לחברייא דא הוא רזא דתפילין עיי"ש
 ונראה דיש לדקדק עוד מאי בחוכם דקאמר סול"ל בחוכו
 אך דהנה ידוע דהבורא ב"ה וצ"ש הנכבד והנורא הוא סובל
 כל עלמין והוא ממלא כל עלמין ומה זה עיני המקדש אשר
 יקבע להשראת שכינה אולם כל הנעשה הוא דוגמת עולמות
 עליונים . והוא רזא דיהודי עילאי כלי העשוי למת ושעשועים
 לשמו ית' להורות שהוא ואין בלתו והוא נותן ליעף כח ולאון
 אויים פלגה ירבה ובכולו עלמין הוא יחודו של עולם וחלופי
 של עולם ולית להו רשו למעבד גדולה או קטנה חלסין די
 רוח אלהא ביה והנה מספר מקדש הס ד' אלפין תמ"ד
 להורות על ארבע עולמות אבי"ע ובכולו הוא חסדו של עולם
 וחלופו של עולם והוא המייחד ומקשר אותם . וכשישראל
 לתת מקשרים עצמם בקשר אפי"ן ומייחדים יחוד אמת בכל
 הכחות והמדריגות אשר נשפע עליהם ממרום מאת חלופו
 של עולם שהוא נותן נשמה לעם עלי ומכירין ויודעין שהוא
 ואין בלתו בכל העולמות ונתעלו ברוח דיהודא עילאה
 במקפד סד' אלפין אזי נשפעו משפע עליונה חכמה עילאי
 קדישא ונכנסו תחת הסוג העשר ספירות עליונות . חסו
 מספר ד' יודין כידוע לי"ח חסו מספר ג' רזא דשם מ"ב
 חסו בחי' יודע העולמות מחשבת ישראל ונכנסין לבחי' ראשית
 אשר עלה במחשבה לפניו למתו אחד באחד למתו עמסון
 לעילא חד לבחינת קדש . חסו קודש ישראל לדי' ראשית
 תבואתה

חבואתה . חסו פנימית המ' בחינת קדש וראשית וסוף
 חכמה ושפע משח רבות עילאה קדישא . חסו שעשועין לפניו
 ית' וכל חידו טוביו וכל נסורין עילאין . וקב"ם וישראל חד
 אינון וחסו מספר לי בית' מ' אשר נכנסין להר' יודין רזין
 עילאין שמו ית' להיות מקודש אליו וחסו השראת השכינה
 בתוך ישראל וסבן :

והנה

בתפילין דמרי עלמא אשר הכתיר אותנו בכתרו
 הקדוש לשכון תחת כנפיו בתוך הפרשיות הם
 כ"ח הזכרות כנגד שם אהי"ה והר' פרשיות הם כנגד שם
 הוי"ה הקדוש והבתיים כנגד חדני הקדוש התגלות העליון
 והס ימורא עילאה דרך השתלשלות לייחד ולקשר הכל לשמו
 ית' ובהנחת תפילין אזי מייחד ומקדש כל המחשבות ורעיונות
 ברא דשמתן קדישין להיות מיוחדין אליו לשמו ית' ובהנחת
 תפילין אזי מייחד ומקשר כנ"ל שיש בהם יסודו ואחדותו ית' ש
 בעולם ומטה הנפש השכליות מיוחד לשמו ית' להיות כלי
 מוכן לקבל עליו תוספות רוח הטוהר ומייחדין ומקשרין יסוד
 נפש ורוח עם כל הכחות הגופניות והנפשיות ונעשה כל נופו
 וחושיו וכחיו מרכבה לשכינה לקבל עליו נשמת אלקי תמעל
 אשר נאלל מכסא כבודו ית' נביכול למהו אחד באחד :
 וזה פירוש הכתוב ועשו לי ר"ל מספר הר' יודין על ידי
 שיחידו ויתקשרו את עלמס באלופו של עולם בכל העולמות
 ויכנסו תחת הר' יודין וחסו מספר מ' קדש ר"ל בחינת
 מ' קדש ר"ל בבחי' מ' של שם הג"ל . חסו בחינת קדש
 ישראל לר' . ושכנתי בתוך מ' ר"ל בפנימיות המ' וחסו
 בחינת ראשית למיטווי אחד באחד וחסו השראת שכינה רזא
 דימורא עילאה וחסו רזא דתפילין תמס ימורא עילאה למטווי
 אחד באחד כידוע ל"ח וא"כ יפה כיון התנא האלקי רבי
 אליעזר צרבי שמעון במה שאומר שהוא רזא דתפילין וסו
 חוכן דבריו במתק לשונו ועוד יתבאר למטה דרך יותר
 פנימי וסבן :

במדרש

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם . משל למלך
 שהיה לו בת קטנה והיה מדבר עמה בשוק
 והי' מדבר עמה ברחובות הי' מדבר עמה במבואות משהניע
 לידי סמנים אמר המלך אין כבודי של בתי לדבר עמה
 בפרהסיא אלא עשו לי חדר מיוחד ושם אדבר עמה . כך
 ישראל שנאמר כי נער ישראל וכו' במצרים דיבר עמה
 שנאמר ועברתי בארץ מצרים על הים דיבר עמה שנאמר
 וירא ישראל . בסווי דיבר עמה שנאמר פנים בפנים דיבר
 ה' כו' משקיבלו ישראל את התורה ונעשו אותה שלימה
 אמר הקב"ה אין כבודן של כנ"י שאדבר עמם בפרהסיא
 אלא ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ע"כ חוכן דברי המדרש
 ולכאורה הוא משולל הבנה אך דהנה כנ"י נמשלו לאשה וקוב"ה
 בעל ומיוחדים יחוד גמור . והשי"ת אין מיוחד עם כל
 אומה בלתי עם ישראל אשר בחר בהם לממלכת כהנים וגי
 קדוש עמם מתייחד הוא כביכול יחוד גמור בחדר המטות
 העליון הוא בית קדשי קדשים להשתלם באהבים . וסוף

מקדשת לשמו הגדול ית' למטווי אחד וכו' וכל האללים
 הכל בשבילה שנקראת ראשית אומה המיוחדת
 בעולם : וכל עשיות ועבודות של כנ"י לייחד כל העולמות
 והמירות באלופו של עולם . ראשון שאין לו ראשית ודא הוא
 רזא דקדושין שמקדשה בטבעת על אנבעס בסוד חור שמקדש
 וחוט המתוח המקיף כל העולמות הכל בשביל נקודת כנ"י
 אשר הוא נקידס קטנה ובשבילה נברא הכל והוא חור
 המקיף . ודא הוא נקודא בהיכלא ודא היא ראשית הנקודת
 הפנימית : וחסו בשביל ישראל שנקרא ראשית . ודא היא
 מחשבת ישראל מחשבה עילאה שתימאה שתייחדים הכל לשמו
 ית' הנכבד והנורא . וחסו היא אשר עלה במחשבה לפני
 בסוד אני לדודי ודודי לי וכו' ודא היא רזא דמ' עילאה
 ודא היא רזא דקודש קדש ישראל לר' ראשית חבואתה
 וחסו ועשו לי מקדש . ומקדש מספר הר' אלפי"ן וחסו רזא
 דלבושין דמלכותא אשר ברא בהם עלמין אשר עלה שעשועין
 לפניו ית' מימי קדם : ועל ידה נתעלה קוב"ה בלבוש מלכות
 למיברי עלמא : וחסו מספר קד"ש : מספר באות מ' ימי
 קדישין וחסו לי מ' רזא דמ' עילאה קדישא לבושין דמלכותא
 ודא היא חכמה עילאי קדישא דאישו בחינת קודש בלתי
 מבית קדשי הקדשים כנ"ל ודא היא ראשית הבריכה ראשית
 העליונה אשר ממנו יסקו כל העדרים בריכות והשפיעות
 עליונות : בסוד ונער יולא מעדן להסקות את סגן עי'
 הלינורות הנשפעים על ידה בל"ב נמיכות פליאות החכמה
 עילאי לעילס הבינה התגלות העליון . וכשישראל הם
 בדביקות ובהתלככות הלו אזי נכנסין ביחוד עליון האמיתי
 שם המפורש . רזא דשם ע"ב ע"י מ' עילאה . והל"ב נמיכות
 פליאות החכמה מספר ע"ב . ודא איסו רזא דמ' איסי
 פתוחה שהיא הוי"ה האמיתית מספר כ"ו : ודא הוא רזא
 דשמא קדישא עילאה וחסו פתחין לארבע ריחין דשמא
 להסקות כל הבריכות משפע עליונה חכמות חלקות לעולם
 הבינה על ידי הל"ב לזורות וכיון שהוא מניע לעולם הבינה
 אזי נסתמה המ"ס ונעשה מ"ס סתומה . אח"כ כשנדבק עלמא
 בשרשו הרמה מבין ומאזין ומביט מאין בא לו אלו הכחות
 ושפע חכמה עילאה : ומידך נתנו לך : אזי פותח המ' להריק
 ברכה ושפע עליונה מעולם לעולם ביותר חוקף ועוז ובדביקות
 גדול . ודא הוא רזא התורה שבע"פ שמתחלת במ"ס פתוחה
 מאימתי קורין כו' וחסו הכנסת שערי יסוד העליון חכמה
 עילאי ושפע חלקות : וסיומא במ"ס סתימא דהיינו הי"ב
 את עמי ישראל בשלוס להורות שנסתמה ורריך עתה למימיה
 אחרת בחוקף קדושתו . ביתר שאת ועוז . וחסו ושכנתי
 בתוכם בתוך מ' סתימא עד יפתח פעם שנית ודא משכנתי
 עילאי : ודא חבות הקודש ולא זו מחשבה עד שקראה בתי
 כי כל אלה בהיותם הסיכל על יסודו וישראל שרויין סו
 אדמתן : אולם ברוך המקום ברוך הוא אשר לא טע
 אותנו ובכל מקום שגלו שכינה עמם . בהיותם בדיוט
 התחמנה מפחדים בין הקליפות בבחי' קטנות : ודא הוא רזא

בית קטנה . בתיכם בתמרים נאמר ועברתי וכו' שהיה
 עמם בסוד שוקים ורחובות בין האומות דרך העברה .
 בתיכם שכינתו לשכון כבוד בארצו לימלא ח"ע כביכול בין
 בני ארון לייחד עמו . וכן שמים ושמי שמים לא
 ללכתו . והוא ית' שמו למלא ח"ע בחדר המטות רוח
 הקדשי קדשים לאתחברא כתיב בצעלה וזהו משקילו את
 המורה ונעשו אומה שלימה . וזה בכל איש ישראל מי שיש
 לו רעה ולבו מתעורר לאמר תמי אעשה גם אני לביתי
 חוק ח"ע במועלות ודעה וירבק ח"ע באור המורה והמורה
 יחד אורחותיה ותלמוד אותך בכל עת שכליות יותר חרשות
 עולות נפלאות . ותחזוק בתוספות אומץ ותלך בכל עת יותר
 המורה תלך לפיך ותלמוד אותך ואז תלך לבטח דרכיך
 עד בואך בשער חכמה עילאי שפע חלקות יחודא עילאי
 המורה העבודה ודא הוא רוח דסימנין משקבלו המורה והבן :
 הוא אין כבודם שיבא לרבר עמם בפרהסיא כמקדם אלא
 ירוך לקביעות ואז אבוא אליך וברכתך ואז כאשר תרבק
 תקשר עלמך ביחודו של עולם ותטור רעיוןך לשמו ית'
 נדר ואז הוא חדר מיוחד להשראת השכינה והש"י ביה וביש
 בוא אליך בעלמו כביכול ויוך את אשר תעשה ומיחד
 ח"ע בארצו של עולם בכל העולמות ותחזוק שכליך ותוסיף
 הדרתך בכל רגע בעולמות עליונים בזהירו עילאה וזהו רוגמת
 המשכן מעש . וזהו אין כבודן כו' אלא עשו חדר מיוחד ותעשה
 כל נופך תרכבה לשכינה והבן וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי
 בתוכם ע"י קבלת המורה . וזהו שהי' קשה למדרש בתוכו
 גיל . ועתה יחא בסעייתא דשמאי . ודא היא רוח דמיס
 מיתחא כו' ומי' סתומה עד יקשר כל הכחות וכל גופו
 תרכבה עליונה ולחדר מיוחד : ויפתח המי' לעלות מעולם
 עולם מתחא לעילא ולהנין שפע חלקות מעילא לתחא
 וזהו בנין ביהמ"ק . ודא חיוו רוח דיי' דברות הנאמרים
 גמלאכת המשכן ותלת עשרה נהרי הפרטמונה דכ"י שפע
 שנת רבות עילאה קדישא בסוד חני לדודי ודודי לי והבן :

פרשת תצוה

אתה תלווה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך
 כחית למאור להעלות נר תמיד . הנה ענין המעורה
 דמותי הם סוד שבעת ימי הבנין וכמאמר דהע"ה לך ד'
 גדולה וכו' וע"י שאלו השבע מדות והכחות נשגבות נתגלים
 תפרסם חלקותו בעולם כי לית מחשבה תפימה ב"י כלל והוא
 מוגלל מהשגה רק מחמת שרלונו ית' הי' להיטב לברואיו
 ולגדיל חסדו בעול' ולמנרע דהוא רב ושלט שיקירו וידעו
 כל באי עולם גודל רוממותו ועובו וחסדו לכן האליל אלו
 השבע מדות וכוחות וע"י זה נגלה ותפרסם חסדו בעולם
 הם הן שבעת ימי בראשית כי הוא לשון בסירות ויוס א'
 שנת הוא מדתו של אברהם שהוא בחינת יד ימין וכן כולם

ואלו השבע מדות הם בחי' כלים מלומדים והם דוגמת הסר
 אשר מלומס לקבל את השמן וספזילה וכן הם מקבלים
 מן חכמה עילאה קדישא שפע משח רבות עילאה קדישא
 והחכמה נקרא יוד ועדיין הוא עמיר ונניז בלי שום התגלות
 עד שלטע"ר בעולה הבינה והיא ע"י האותיות ח"י נתגלה
 ותפרסם השפע עילאה קדישא שהיא שמן משחת קודש
 לכל שבע מדות הקדושות ודא הוא ב' מן בראשית כו' ב'
 שהיא נקודה בסיכלא כיו"ד היא וע"י תלת ווי"ן של הבינה נתגלה
 עולם הבינה ומשם לכל השבע מידות חה בראשית ברא
 חלקים את השמים ואת הארץ ויש בפסוק שבעה תיבות
 כנגד שבעה ימי בראשית וכו' אותיות כנגד כ"ב אותיות
 המורה ונגד ס' אותיות מלפך שהם ז"ך והשמן משחת קודש
 הממי' אותם ונעשה כ"ח חסו הכח העליון הקדוש כביכול
 וכדכתיב כולם בחכמה עשית והוא השמן משחת קודש ומשם
 בא לעולם הבינה שהוא זך ומשם בא לשבעה תיבין שבעה
 ימי בראשית . והם בסוד שבעה קני המורה שהם הכלים
 מלומדים המקבלים את השמן והנה כתיב ברעת
 חדרים ימלאו דעיקר הקיסור והזיווג של חכמה ובינה היא
 רק על ידי דעת עליון והדעת הוא בחינת ומידות של משח
 רבינו ע"ה כידוע וכדאיתא בכתבי האר"י הקדוש זל"ה שמשח
 הוא מספר שני השמות אל שרי שעל ידו בא התגלות השפע
 לעולם הבריאה וגם מספר רבוע דע"ב שהוא סו"ה במילואי
 יוד"ן ומספר אה"ה קדוש במלוי יוד ואלו השני שמות הם
 חכמה ובינה ואלו השני שמות הם ג"כ מספר משח והדעת
 העליון הקדוש שהוא בחינת משח מיוחד ומקשר אותם והנה
 הבורא ית' לגודל חסדו ראה להיעיב לישראל עם קרובו ולוה
 שיעשו המשכן וכל כליו הכל בדוגמא העליונה כביכול שע"י
 זה יגדל ויתרבה השפע הקדושה לכל העולמות ולוה אותם
 לעשות מעורה המורה בשבעה נרותי דוגמא קני המורה
 הקדושה העליונה ולוה ליקח שמן זית זך דוגמא השמן זך
 העליון שהוא בחינת משח ולוה לזה הש"י למשה רבינו ע"ה
 אתה תלווה את בני ישראל מלשון ליוותא ומיבור ויחוד ויקחו
 אליך שמן זית זך שיינו שהם יביאו אליך שמן זך ואתה
 תלווה ותקשר ותיחד השמן הזך העליון הקדוש והמטור
 ובזה תקשר ע"י מרתך שהוא רעת העליון כביכול ובזה
 יהיה למאור להמשיך האור והשפע משח רבות עילאה קדישא
 אל השבעה קני המורה שהם בסוד נר והעולות נר תמיד
 חס יסיו ע"י אהרן ובניו הקדושים מדות חסד וכסידליקו
 המורה המטור בכונה זכה ונקיי' בזה ימשך שפע וחסד
 לכל העולמות ולהיות עלי' העולמות והבן :

דפ שת זכור

זכור את אשר עשה לך עמלק : כתיב ואתה עיף ויגע
 ולא ירא חלקים י"ל דהנה לא זו בלבד דזרע ישראל הם
 מלווים על מחיית עמלק דהוא זרע של עשו' אלא רכל איש
 ישראל

ישראל לריך למחות חלק הרע המכונה בשם עמלק אשר
 עמו בקרבו של אדם שכל זמן דורע עמלק ימ"ש בעולם
 אז כיון דהאדם ג"כ הוא עולם קטן : אז נמצא בוודאי
 בכל אדם כח עמלק וחלק הרע אשר מתעורר בכל פעם
 לחטוא את האדם וע"ז בא הזכירה בתורה. והנה כח של
 זרע ישראל אינו אלא בפה דסקול קול יעקב בתורה ובתפלה
 וכשארם יש לוכח זה ובווער תמיד לבו להשי"ת אז אין שום
 רע יכול לשלוט בו. אבל כשארם מניח כח זה. ויסעו
 מרפידים שרפו ידיהם מן התורה מיד ויבוא עמלק ותיקף
 שורה הרע עמו. אך כשארם תופס עכ"פ מידת יראה
 להיות ירא מלפניו ית' לעבור על מצותו אז עכ"פ אינו בא
 לידי חטא וז"ש ואתה עיף ויגע שכחך נחלש שרפו ידיהם
 מדברי תורה ועבדות השם וגם איך רח. וז"ש ולא ירא
 חלקים. וע"כ תזכור תמיד מאוד שלא יכשילך כח עמלק
 וז"ש פחה תמחה זכר עמלק שתמחה מלבבך שורש הרע
 ולכפות אותו תחת הטוב וז"ש והיה כאשר ירים משם ידו
 ר"ל כמו וע"כ ידו כשהלדיק מרים זה הכח ובבר ישראל
 אבל כשיניח זה הכח אז ח"ו ובבר כו' וע"כ לריך להחזיק
 בכח בתורה ובתפלה להכניע הרע תחת הטוב :

עמלק ר"ל אף שאדם הוא בדביקות גדול ולבו בווער כחם
 לעבודת השם. אעפ"כ לריך מאוד לזכור ולהשגיח על עולמו
 שלא יתן מקום לחלק הרע שבו : כי יליץ הילר עמו בקרבו
 ובלבו של האדם ואף שהאדם סובר שהוא בדביקות עליון
 פזאוס יתעורר בו תאות היל"ר ולריך להשגיח ולמחות זכר
 הילר מלבו. אף שהאדם רבוק בקדושת שבת : כמו דמיון
 בורע ישראל דור המדבר שהיו דור ריעה וסיו אז במרדיו גדול
 ורחתה שפחה על הים וקבלו התורה מפי הגבורה ונפסקה
 מהם וזהמת הנפש רק שישו את שמו ית' במה שאמרו הים
 ה' בקרבנו אם אין ולא עשו עבירה רק שחטאו במחשבת
 על מה שרצו לדעת מחיזה מקום נמשך עליהם השפעת השם
 ב"ה : אם ההנהגה היא עפ"י עילמית התחטוים ע"י המדוי :
 אז שם נשפצים מעולם העליון. המכוני בשם אין ויש
 בכאן שכל עמוק בביאור החטא הזה ואין כאן מקומו. אך
 עכ"פ היולא מצוה אף שהיו אז במרדניה גדולה מיד שחטאו
 בהסור המחשבה מיד ויבא עמלק ע"כ לריך האדם להשגיח
 על עולמו ולהכריז זכר עמלק שיושב בקרבו והסן :

עוד דרוש לפרשת זכור

במדרש זכור את אשר עשה לך עמלק. כתוב זכור
 את יום השבת לקדשו כו' יכול דשמי הזכירות
 שווין הם. וע"ז אמר שהע"ה אין לחכם עם הכסיל. אלא
 זה זכור לקדשו ולכבדו. וזה זכרו למחות ולאבדו : דשורם
 הדבר כך הוא דהתורה הזכיר אותנו על ד' זכירות שזכיר
 חמיד ה' דברים שהם עיקרי ושרשי האמונה והדת. אחד
 לזכור מעמד הר סיני שכל האיש ישראל לריך להיות דומה
 בעניו כאלו הוא צהר סיני לקבל את התורה. דבאמת
 יש עבר ועמיד. אבל בהקב"ה לא שייך זה. והוא בכל
 יום ונתן תורה לעמו ישראל וע"כ כן כשארם פותח אחיה ספר
 ורולה ללמוד לריך לזכור מעמד הר סיני וכאילו הוא מקבל
 התורה מפי הגבורה : אז בא לידי אימנה ויראה כמו שניתני
 התורה ברמת ובזיע כדכתיב ויחרד כל העם אשר במחנה :
 ולריך שיהיה לאדם חרדה בכל רמ"ח איברים שלו הנקרא
 תמנה שכינה כמ"ש והיה מחניך קדוש הזכירה השני הוא
 זכור אשר עשה ד' חלקין למרים ר"ל כשארם מתבונן במעשי
 הלקין של מרים אשר בא לה עונש לה"ר שאמרה לטורין
 על ג"שה לפני שמו ית' כי הקב"ה אינו רולה פיקטורני על
 שום אדם לרע לפני השם רק לריך לשמור פיו ולשונו
 ושלא ידבר בהם רק טוב ולמשוך חסדים לעולם ולהוילא
 הטוב מן הסתום אל הגלוי ולקבוע הטוב בפה ולהכריע
 בלשון לריך כל חלקי הרע תחת הטוב. הזכירה הג' היא
 זכירת שבת שאדם לריך לקדש את יום השבת וכל ימי החול
 לריך אדם לזכור את יום שבת וללפות על קדושת שבת.
 וכמו ששינו חייב אדם לומר היום יום א' בשבת יום שני
 בשבת ולריך אדם לחבר קדושת שבת בכל יום ואח"כ זכיר

איתא בפרקי דר"א ובמדרש תנחומא כתיב זכור את
 יום השבת לקדשו. וכתיב זכור את אשר עשה
 לך עמלק. לזה זכור ולזה זכור. אלא למד' למך ששבת
 סעודה וזימן את האורחים נכנס התמחו לפניו מלא כל
 טוב אמר פלוגי אוסבי משקינח את התמחו אמר זכור פלוגי
 שונאי ואמרו לו אוהביו לזה זכרת. אמר להם זה
 זכרתי על תמחו מלא כל טוב. וזהו על תמחו ריקס קך
 השבת זכור את יום השבת לקדשו ולכבדו כו' ובעמלק על
 שולחן ריקס תמחה את זכר עמלק מתחת השמים. והוא מלא
 ובהעיר לב' י"ל דהנה האדם הוא קומה שלימה והוא עולם קטן
 וכן כל עולם הוא בחי' קומה (שלימה) וגם כוללת העולמות
 הם ג"כ קומה שלימה. והנה מוח הזכרון והחכמה הוא עול'
 העליון קדוש ונורא כידוע, והנה אלא שבת טוב ויפה הדבר
 להעלות לעולם החכמה והזכרון בכדי לקדשו אבל אלא עמלק
 הרשע ח"ו להעלותי לעולם הזכרון. וזה היה קשה להמדרש
 והתירוץ ע"ז יובן ע"פ מה דאיתא בשם האשל הגדול מתי
 דוב בער מ"מ דק"ק מעזריטש על המשנה בפרקי אבות שבעה
 דברים בחכם וכו' וחילופיהן בגולם. וביאר הוא ז"ל דאח
 עלמא דאיכרי בצחי' גולמא והוא עולם החכמה שהיא ויד
 כי וי"ד הוא רק נקודה קטנה ויוכל להצטייר כל אות שחלפה
 וזהו כוונת המשנה וחילופיהן היינו אם רוצים להחליף אחיה
 דברים מהדברים בגולם היינו לריך להעלות אותו הדבר
 להאי עלמא דאיכרי גולמא ומשם יוכל להחליפו עכ"ל ונבוא
 לבאר ולהרחיב קצת ולהסביר הדבר דהנה כל דבר שהוא
 בתואר ובצורה מן הצורות אי אפשר לו לקבל צורה אחרת
 לכן לריך לקלקל צורה שהיא ולעשות אותה גולם בלי שום
 חואר

בשמים סיון עד דלח ידע שאלא למעלה מן הרעם ולא יסר
 לו דעת מכרעת בין ארור המן וברוך מדרכי . ויבא לבחי'
 עלמא דאיקר' נולמא ושס יכול לעשות מדבר סיפוכו . אז
 כשיהיה על בחי' זו יכול לבטל כח הרע כיון שבא למדריגה
 למעלה מן הרעם והסן . וחסו כוונת הסירוף של המדרג
 על קושיתו למא' אנו מנביסין עמלק הרשע לעולם הקדוש
 למיח' הסכמה וסכרון . כי כיון שאנו זריכין לבטל כח וחקפו
 של הרשע לזה אנו זריכין להנביח אותו למעלה דאיחקרו
 נולמא ואז אנו יכולים למחות את זכרו ולשבר את
 חוקפו הרע . וחסו רומז על שולחן ריקס היינו שאנו
 זריכין שיתרוקן ויתקח וימח שמו וזכרו וחקפו הרע ויחטבל
 והמשכיל יבין :

אמר

חז"ל משנכנס אדר מרבין בשמחה . דהנה הוא
 פלא בעיני רביס למא' כתיב בשמות שנקראו
 האבות והסבטים הטעם אשר קראו להו' השם האב אז האס
 ואלל יחאק אביו כתיב ויקרא שמו יצחק משמע מאת הקדוש
 ברוך הוא וברוך שמו והטעם על ידי לשון לחוק ונראה
 דהנה דבר המהווה מעשו' ושמחה בעולם אינו בא רק מדבר
 המתהפך כמו שאנו רואים אס לבש' אדם מלבושים הרואים
 לו אזי אין רואה ואין מביט וכאשר ילבש' גבר שמלת אשה
 בפריס אז בחמונה אזי נעשה לחוק והיחול בעיני כל . וכל
 דבר שמשנה אדם ממנהבו הראוי זה לשמחה יחשב בזה
 העולם והנה הוא קולם מוצב ארצה וראשו מניע השמימית
 לעילא ולעילא לפני' שמו ית"ש הנכב' והנורא . דהס' אלל
 עקרת יצחק היה דבר המתהפך שאברהם לבש' בחי' יצחק
 יסוד האש ונבורס' הדין בלתי רחמנות נגד רצונו ומדחו
 ויצחק לבש' מדת אברהם יסוד המיס' שנשפך לארץ בחי' שפל
 ונבוה איש חסד לכל זה היה שמחה לפניו ית' כל חידו' וכל
 טיבו ומזה נעשה לחוק לפניו כביכול ולזה נקרא שמו יצחק
 ולזה נפלא בכוונת האר"י זלה"ס ויאמר יצחק אל אברהם
 אביו ויאמר אבי . ר"ל שאתה בחינת אבי כי מקודם אנת
 חסד יסוד המיס' . ויאמר הנני בני י"ל עתה אני בבחינתך
 והנה ה' מלך גאות לבש' וכשעלה במחשבה לפניו ית'
 לברוא העולם אזי לבש' את עלמו ית' בחי' ימין קדישין
 מספר גאות והנאות והגדולה לחי' העולמים אבל חלילה
 וחלילה להמלא גאות בברואיו הנאלים מתחת כסא כבודו
 ית' והשמחה לפניו בדבר המתהפך שהנאות העליון בא מתחת
 ועילא היינו מפני שגיי' אלו השמות שס' ע"ב ושס' אלל ב"ס
 הפסיקו בין לבושי' דמלכותא ומתנוולייס בין לבוש' של המלכות
 ונעשה מתי' מספר ר"ה למעלה ור"ס למטה כדוע ל"ח .
 וישראל בני אל' חי' מנדל' המדבקותס והתקשרותס מתחת
 לעילא בהאותיות והשמות הללו הקדושים . ומכניסיס
 החיי' מלבוש' עם השמות הקדושים לעילא ואז נגמר הלבוש'
 הניאות ונעשה ת"י ימין קדישין . ומכתירין את אלקי'
 הלבאות . והוד' והדר לפניו . ועוו' וחדוה במקומו . וחסו
 שמחה לפניו בלבושו' שמקורו ושרשו לעילא בא התרוממותו
 מתחת

והוא יוכל לפשות ממנה אזה תואר שיראס ריע כלי
 כל זמן שהוא מתואר בנורתו ותוארו חי אפשר לו
 משמות ממנה תואר אחרת עד שזריך להחיות ולעשותו
 יבואר ג"כ סוד הווידוי דכשארס מעלה על זכרונו
 אשר קלקל ועיוות ומתחרט באמת ומודה ועוזב אז
 לו על ידי' זה כי מן החטא הוא שחטא חס ושלוס
 בבחינת ליור על ידי' ליופיי' אותיות לפי עיני'
 ההוא וכשמעלה על זכרונו למיח' הסכמה וסכרון
 אשתמי' בחטא פלוני בזה העלה את החטא לבחי'
 ובוה נמתקין אלו אותיות של חטא' כשמחרט
 ובשיבה בחשובה שלימה ולועק במר נפס' להש"י שיכפר
 לשון חרטה כמו וכתוב עליו בחרט אנוש והיינו שחרט
 ונקמ' אילו הצירופי' אותיות של החטא ההוא והוא
 שהעלהו לעלמא דאיקר' נולמא חסו בחי' נשא עון .
 ועד"ז נבאר קלת עיני' פורים מה דאמרו בגמ' חייב
 לבסומי' בפורי' עד דלח ידע בין ארור המן לברוך
 והנה לא תלינו בכל התורה כולה משתיית רוב יין
 דבר טוב ואדרבה תלינו להיפך אלל יין וכן כמה דברים
 הנס' היה על משתה היין והכתוב מכנה כאן עיקר
 ע"ס היין ולא על הלחם . אכן יסוד ומוכן הדברי'
 הוא דהנה המלכה אסתר הדיקת' היהס' זריכה בעת
 לבטל ולהשפיל גודל תקפו של המן הרשע אשר גידלו
 המלך לזה הסכימה הדיקת' להנביח ולרומס אותו
 המעלות אשר אין למעלה הימנה עד שעשתה אותו שיה
 באמריה יבוא המלך והמן אל המשתה כי כל זמן שהי'
 ברעמו של מלך גדלות ושיאח' המן לא היהס' יכולה
 לו שום דבר כי הרעם מכרעת . ולזה היהס' זריכה
 אותו להשוות אותו עם המלך ועשתה להס' משתה יין
 ריבוי שתיית יין ילא המלך למעלה מן הרעם ואז
 יכולה לבטל ולשבר תקפו של המן כי עלמא דאיחקרי'
 הוא דבר שבא מבחינת אין וכמ"ס והסכמה מאין
 ושס' בחי' דבר והיפוכו שוין סס' לכן אפשר לעשות
 סיפוכו והכל ע"ד שנתבאר חסו ב"כ סוד של שני שעירי'
 שזריכיס' להיות שויס' במראה ובקומה וליקח כאחד
 זה הנביהו את הירוע ברוס' המעלות ושס' כשהיו
 זה היהס' הכהן ממודה ומתחרט ואומר אנה השס'
 עוו' פשעו כחיל' והיה יכול לבטל ולהחריט את החטאים
 כח הרשע כאשר נתבאר לעיל והטיבו אשר דיברו
 דורתינו ז"ל יוס' כפורים שהוא יוס' כמו פורים . ועד'
 עבודה אחת הוא להס' והסן . והנה תקפו של המן
 כבר בטלה וסבורה אסתר הדיקת' . ואך בכל דור ודור
 חל על כ"ח מישראל לבטל ולשבר כמו של המן שלו
 בכללות ישראל והן כפרט לבטל כמו אשר חבו' ועמון
 זריכין אנו ג"כ עבודה זו שעשתה אסתר המלכה לזה
 חכמים ז"ל חייב אינש וכו' היינו שיכנס את עלמו

דא

בוער כל
 על עלמו
 ומן בקרב
 קות עליו
 ולמחות
 דחינו
 י"ג גדול
 והנפסק
 חמרו סו'
 במשבת
 פעת השס'
 המדוי'
 אין וס'
 קומה
 ד שס' וס'
 להס' :
 זכור את
 אשר עשה
 נגד עשתי
 מלא כל
 זכור לפני
 להס' זה
 ריקס קר'
 עמלק על
 והוא פלא
 עולם קטן
 העולמות
 הוא עול'
 ה דברי
 כל עמלק
 להמדרג
 וול עוסי'
 ית שבעס'
 יל דחה
 סיה יוד'
 שחלטה
 יק' אזה
 ו דבר
 יל ונבוא
 שהוא
 אחרת
 בלי שום

לחיי עוה"ב אפילו שם אין רלונו זולת אמתת חלקותך
 ואם תאמר אעבוד את השם בשביל ימות המשיח אשר יסוד
 הששכות מאתנו ויתרבה אור השכל והשגה ושינו בני האדם
 מדריגות גדולות שיהי' להם חומר אך ובהיר : גם זה אינה
 עיקרית העבודה זולת גם לימות המשיח אין מבוקשתיו
 אפס בלתי הכל אפס ולא זו לימות המשיח : אלא אפילו
 התענוג ששינו בני האדם לתחיית המתים בכי אינו דומה
 ושוה לבקשת אלהותך ונועם עבודתך לסיוע עבד נרצע לשמו
 ית' בלי שום קיווי ותועלת עמו .

עוד

שמעתי מאדמו"ר פירוש הא דאמרו חז"ל דמשביעין
 אותו קודם ביאתו לעוה"ז הוי לדיק ואל תסי רשע
 ואפילו כל העולם אומרים לך שאתה לדיק הוי בעיניך כרשע
 ולכאורה קשה מאי אהני שבועה על דברים שבלב עור מה
 מעלה היא זה שאפילו אם יהי' לדיק יהי' בעיניו כרשע מה
 יתרון מזה לעבודת הש"י ונראה כוונתם דהנה נבי' אליהו
 הנביא במעשה דרפית כחייב מה לך כי באת אלי להזכיר
 את עוונתי בתוך עמי אנכי יושבת ואמרו חז"ל כשהיו
 שוקלין מעשי עם מעשה בני עירי והי' מעשי יותר טובים
 מהם כו' נמצא כשהאדם הוא לדיק הוא מאי את העולם
 בלדקתו י לך משביעין אותו דאף שיהי' לדיק יהי' בעיניו
 כרשע עבור שבח לעולם חוב על ידו ועיקר שהאדם לדיק
 לעבוד את הש"י עבור כל ישראל ולא עבור עצמו . ראז
 חב לאחרים בלדקתו אבל אם כוונתו בכל מצוה שעושה כג"ל
 אז אדרבא מכריע את כל העולם כולו לכף זכות וזה
 משביעין אותו שיהי' לדיק שיהנה מלדקתו לכל העולם ואל
 יעשה רשות בלדקתו שמיניע חלילה עושה על ידו לכל העולם
 והבן :

בפסוק

ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת
 וכתב בזה האור החיים הקדוש ז"ל ה"ה ח"ל
 או יראה עו"ה אמתת אמרתי לך לשמור את ישראל בפקוח
 נפש אפילו בערך כבוד שבת דווקא לעשות פקוח נפש לאדם
 שיטנו בנדר עומד לעשות אבל מי שודאף לא יקיים ולא יניע
 לשבת לשמרו . הגם שרפואות אלו יועיל לעשות ולימית לא
 יחלל עליו את השבת עכ"ל . וכבר תפסו עליו בזה שהוא
 נגד סוגיות הש"ס והפוסקים שאמרו אפי"ן ספק נפשות דוחה
 שבת ולא נזרכא אלא אפילו לחיי שעה עיי"ש : וכדי שלא
 גשווס לדברי האוס"ח הקדוש כסותר את דברי הש"ע חיו
 נוכל לומר בדרך אפשר שזו כוונת האוס"ח דהיינו בגוונא
 שבא הסכנה לחולה בשבת לעת ערב ואמרו שיוכל לחיות
 עוד יום או יומים ע"י ביטול רפואות וממית . ובעוד
 שישחקו ויבטלו הסממנים יערב ויחשך היום : וא"כ החילול
 של שבת של ביטול לא מהיר רק שיוכל לחיות יום בחול אבל
 משבת עתה אפילו לשעה אחת לא מהיר כי הרפואות לא יהי'
 מתוקנים עד הערב ובזה האופן מיירי האוס"ח ואמר שאין
 מחללין שבת בזה כיוון שע"י חילול שבת לא יבא לדי
 שמירת שבת אפילו שעה אחת והפוסקים שאמרו שאפי"ן על חיי
 שעה

י"ל דהנה הקב"ה ראה לזכות את ישראל בעוה"ב לכן
 נתן להם תורה ומצוות . והנה הקב"ה ראה להטעים
 לרוע ישראל שכל עוה"ב הרוחני ולכן נתן להם השבת דהוא
 התענוג מעין עוה"ב וצבבת כל אדם יוכל להבחין התענוג
 הרוחני הנפון ללדיקים לעוה"ב אך כיון דבאמת שבת מצוה
 בהא עולמא ליכא . והאך יהנה אותם בתענוגו של שבת
 ולכן התחכם הש"י ונתן להם בחירת מתנה ושכר גופא של
 המצוה ממנה ליכא בהא עולמא אבל יכול הש"י ליתן במתנה
 לכל מי שירצה אף בעולם השפל הזה להטעים לעושי רלונו
 הממרי מצוותיו מעין עוה"ב : ו"ה אך את שבתותי תשמורו
 ע"י שתשמרו שבת בזה תעמנו תענוג הרוחני וזה יהיה לכם
 תורת לעוה"ב לדעת כי אני ד' מקדשכם ר"ל ע"י שמירת
 שבת תדעו תבואו לדיעה שאני ד' מקדש אתכם בעולם
 הנלתי לעולם שכולו שבת . וזה שהש"י אה למשה להודיע
 לישראל זה המתנה טובה אשר ישינו בשבת ולא המצוה דהא
 כל המצוות הודיע להם משה ואך בכאן הודיע להם היתרון
 ששינו ע"י מצוה זו כדי שיבינו השכר טוב הנפון להם דבלא
 שבת א"א להודיע בהא עולמא וזה שאמרו שם בנעמא והא
 שבת דעבדא לגלויי מתן שכר' לא עבדא לגלויי היינו
 לא עבדא לגלויי בעוה"ז משה"כ בשכר משה בקירון אור
 מיו דאלנו לא נתחשב זה לשכר מצוה דהשיב בחיינו כל
 מדריגת עוה"ב אבל לישראל ניתן במתנה ואין זה שכר שבת כי
 שבת גופא הוא השכר כמשאחז"ל שכר מצוה מצוה התענוג של
 שמירת שבת וזה גופא הוא השכר . אבל לאומות לא הודיע
 הש"י את המתנה אשר משיגים זרע ישראל בשבת שלא יתערב
 זר בשמחתנו והבן .

עוד

שמעתי מאדמו"ר הרב הקדוש על הא דאנו אומרים
 בתפלה שבת . אין ערוך ד' חלקינו בעוה"ז דהנה
 עבוד' זו לעבוד ע"י לקבל פרס אף שאין זה גרוע כי כמו
 שאמר הכתוב אורך ימים בימינה למימינים בה ובשמאלה
 שישר וכבוד א"כ עכ"פ היא דבר שמאלית . אך אין זה עיקר
 עבודה ועיקר העבודות לדיק להיות שלא יראה האדם העובד
 שיש דבר ולא יבקש רק את שמו ית' וזה גופא יהי' שכרו
 מה שעובד את השם ו"ה אין ערוך לך ד' חלקינו בעוה"ז
 ר"ל שאין אני רואה שום תענוג עוה"ז ואם תאמר אעבוד
 את השם על מנת שאזכה לחיי עולם הבה תענוג רוחני
 גם זה אין עבודה לשמה כי גם שם בעולם הנשמות יש
 מתבקשים תענוגי רוחניים ויש לדיקים שגם שם אינם מתבקשים
 זולת השגת חכמת חלקות כמו שאמרו רז"ל לדיקים אין
 להם מתנה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב ח"ש ואין זולתך תלכנו

לחיי עוה"ב אפילו שם אין רלונו זולת אמתת חלקותך
 ואם תאמר אעבוד את השם בשביל ימות המשיח אשר יסוד
 הששכות מאתנו ויתרבה אור השכל והשגה ושינו בני האדם
 מדריגות גדולות שיהי' להם חומר אך ובהיר : גם זה אינה
 עיקרית העבודה זולת גם לימות המשיח אין מבוקשתיו
 אפס בלתי הכל אפס ולא זו לימות המשיח : אלא אפילו
 התענוג ששינו בני האדם לתחיית המתים בכי אינו דומה
 ושוה לבקשת אלהותך ונועם עבודתך לסיוע עבד נרצע לשמו
 ית' בלי שום קיווי ותועלת עמו .

שעה מחללין שבת אפשר דמיירי באופן שזה החיי שעה יהיה בגדר שמירת שבת ודוק:

בפסוק

ויהמר אהרן אהיה ידעת את העם כי ברע הוא והוא פלא שאהרן יאמר למשה אל ימר לארדוני והוא ידבר אל העם בנפש תרה מאור אלא אהרן לא רצה לדבר על ישראל שום רע חיי על גשמות ישראל אשר ממקום גבוה קאמו ולכך לא אמר כי הוא אלא כי ברע הוא כי לא חטא האדם חיי הוא מחמת שלא נדרכ עדיין נשמתו ואינו מבורר עדיין מן הרע והוא משוקע עדיין בבחי' הרע ומזה בא לירי חטא והוא כוונת אהרן שאמר כי ברע הוא היינו שם עדיין משוקעים ומעורבין ברע ולזה באו לכך אבל הם לא עשו כלום וק"ל:

בפסוק

וישב משה אל ה' ויאמר חנה חטא העם הזה חטא גדולה כו' ולכאורה קשה להבין דמשה הוא רע' מהימנא יקטרנ חיי על ישראל ויגדיל החטא בעיני ה' אך באמת כאשר יחבונן האדם בלבו ישיביל ויבין שאין לך בעונם גדול של העובר על רצונו י"ת יותר מן הטבירה גופא כמ"ש חכ"ל ספר עבירה עבירה כשמיישב האדם בדעתו האין נרחק ע"י העבירה מאתו י"ת והאין הפריד נשמתו משרש החיים בודח"ל כל העונשים החמורים קלים הם ממנה והם שפיים משה להשי"ת שרצה להעניש' הלא חטא העם הזה חטאה גדולה ולפי ערך גדולות החטא אין להמליח להם עונם כי די להם זה החטא גופא. ואין לך עונם יותר מזה: וסבן:

עוד

שמעתי מאדומי הרב ש"י על הא דחיתא במקת חגיגה פרק אין דורשין שילתא בת קול ואמרה שובו בני ישראל חוץ מאחר ולכאורה הוא תמוה דהלא אין לך דבר שעומד בפני התשובה. ואפילו על עבירה חמורה מועיל תשובה כמו שקיבל השי"ת תשובת מנשה המלך שככעים את בוראו בכמה תועבות ואפ"ה קיבל השם תשובתו. אך י"ל דבאמת אין הכוונה דהקב"ה לא היה מקבל תשובתו אם ה"י שב לפניו י"ת דחלילה לומר כן אך דבאמת אחר שחטא בכמה דברים אשר אין מספיקין בידו לעשות תשובה משורת הדין ר"ל דבאמת על כל עבירה שאדם עובר אז הקב"ה הוא רחמן גדול על האדם ושולח לו הרהורי תשובה בלבו של אדם כדי לעוררו שיעשה תשובה וישוב לשרשו כמו שכתוב ויאמר שובו בני אדם. והקב"ה פותח להם שערי תשובה אבל באלו העבירות החמורות כמו אהטא ואשוב או עבר עבירה ושנס בה וכדומה אז אינו ראוי האדם שהקב"ה יחזור אחריו ויבקש ממנו שיחזור בתשובה ואין מעוררין אותו למעלה רק האדם לריך מעלתו להשיג אל לבו ולהתוודות לפניו י"ת. ואז מרחמין עליו ומקבלין את תשובתו אבל לריך להיות מעלתו בלי שום סיוע מן השמים וז"ש אין מספיקין בידו לעשות תשובה ולא קאמר אין מקבלין את תשובתו רק נקט הספקה: והיינו סיוע לא משיינין לו: ובזה י"ל הך כוונת הכת קול שהכריז שובו

עוד

שמעתי ממורי הרב בענין הג"ל נבי מנשה שאלתו ויתפלל אל ה' ויעתר לו ודרשו חכ"ל אל ה' ויעתר אלה ויאמר לו תלמד שחתר לו השי' החירה מהרה כסא כבודו לקבל תשובתו וכו' בפרקי רד"י אליעזר ששאל המלאכים לפניו כל שערי תשובה עד שפתח לו השי' וכדי להבייך מהו זה החתירה מתחת כסא כבוד ית"ש דהנה כתיב נבי חיוב הנגלו' לך שערי מות דכמו שיש שערי חיים בעולמות העליונים כמו כן יש למטה בתי חליונים הנקראים שערי מות ובו יכנסו עוברי רצונו ית"ש והנה העולמות עליונים הם כסא כבודו ית"ש ומכל מלאכה ומ"ט אשר נעשה עבור כבוד שמים נעשה מהעובדה כסא לכבודו ית"ש והנה גם השערי מות יש בהם כח חלקים חיים אשר ממנו הוא חיוחס: כמ"ס וחתה מתי' את כולם: כי לא יהי קיום לבחי' חליוניות אם לא כח הקדושה וכבוד חלקים נסתר ונעלם בחיכה אך שהוא חיים בהתגלות מחמת שהוא מעוטף בכמה לבושין: ואדם המייגע והמחפש ונלחם גם שם חלקותו ית"ש אך שהוא רחוק מן השרש של כבודו ית"ש וחת נקראת תחת כסא כבודו שהוא דבר תחתון מנכודו ית"ש וא"כ כל אדם סתם החוטא ושב בתשובה שלימה אז הוא נכנס בשערי תשיבה בחתגלייה כי פיתחין לו מן השמים ושולחין לו מחשבה קדושה והרהורי תשובה משליח חוטא כמנשה דחטא והכעים לפניו ית"ש תשובתו קשה כי עליו יש קיטרוג למעלה דכל המלאכים נעלו לפניו שערי תשובה העליוני' ולזה הולך לחפור ולחפור בבחינת ההתנוגות ומשם לקרב א"ע אל כבודו י"ת וחו שחתר לו השי"ת שגילה לו כמו ע"י שערי מות אשר הם מכונים לחת כבודו ומשם לא קטרנו עליו כי היא בחתכסי"ח ונעלם מן המלאכים ומשם קיבל תשובתו הבורא י"ת.

תורת

פרשת כי תשא

אמרת

של תפילין שנילה לו הסי קשר של רביקות הנקרא תפילין
דהוא מרמז להמוחין כנודע ודוק :

עוד

שמעתי ממורי הרב בדרך הלל על פסוק ביום
ההוא יבוקש עון בני ואינינו ואת חטאת יהודה ולא
חמלאה . דלכאורה למע יבוקש וכי דבר טוב הוא כי"כ עד
שנבקשו כנסף וכמטמונים אך דבאמת עון גופא אינו כלום
אך הוא ע"ד משל כמו האות העשרון הנקרא ט"ל . ואין
בו שום מספר רק פעולתו הוא להגדיל המספר של האות
הבא אחריו כמובן עבירה גופא אינה נחשב לכולם . רק בא
להגדיל המספר של זכויות ובמקום שבעלי תשובה עומדים
אין לדיקס יכולין לעמוד וכיון שעשו תשובה אז נגדל מעלתו
יותר מן הדיק ונחשב לו העונות כזכויות ודפח"ח :

עוד

שמעתי מא"ד ומו"ר הרב על שאמרו חז"ל במס'
שבת ויחילבו בתחתית הסר מלמד שכפה עליהם
הסר כניגית חס תקבלו את התורה מוטב כו' . אמר רבא
מכאן מודעה רבה לאורייתא ואעפ"כ הדר קבלוהו בימי
אחשורוש דכתיב קיימו וקיבלו : קיימו מה שקיבלו כבר וכדי
להביק זה הדבר של כפיית הסר מה שהיה . ובפרט
שישראל כולם פה אחד ענו ואמרו כל אשר דבר ד' נעשה
אך שורש הדבר הוא דבדודאי קשה הדבר מאוד לבן אדם מנושם
בחומר עכור אשר יקבל עליו עול לשמור התורה והמצוות וכל
האומי לא רלו לקבל עליה עמ"ש אך הנה ידוע דברי חז"ל דאין
הרים אלא חבות . דכמו שהר הוא שורש לארציות ארמיה
שהסר הוא חזק ועיקר ומעט יש חזק והתפשטות לארמיה
אשר סביבות הסר המשפע מכל דר כמו כן הן אבותינו
הקדושי' שרשם בארץ החיים והם הרים הנבוכי' אשר עליה ועל
כחם נענו בית ישראל כולם והכי נכשה"י ב"ה רנה ליתן התורה
לישראל העלה את כל הכני' לשרשו וינטלם וינשאל לרביקות
עליון דלרבי אבותיהם ופתח להם ארובות השמים . ואתא
מרבבות קודש . והעביר מעליהם כל המסכים המבדילין
בינם לקודש הקדשים והיה אור נשמתם מאיר לשרשם ואור
קדושה עליונה היה חופף עליהם מכל דר ו"ש שכפה עליהם
ה" בניגית שהקיף אותם כהר משורש קדושתם עליונה . ואז
כיון שלא היה שום מסך ומבדיל ביניהם לבין קונס ית' חשקה
לבס לקבל התורה והמצוות כי היה קל בעיניהם לפי בחינת
השכל הנבונה אשר היה להם בעת הזאת ולכן קדמו נעשה
לנשמתם וקיבלו עליהם ועל זרעם לקיים פקודת המלך והו
שאמר רבא מכאן מודעה רבה לאורייתא ולפי דברינו ה"ל
א"כ יש אונס ליהודים כי מאחר שהיו אז בקבלת עשרת
הדברות במדרגינה גדולה ובוודאי חס היה כן מתקיים בבחי'
זו לדורות בוודאי היו שומרי' תורת ד' ושומרים המצוות כאשר
קיבלו עליהם אך כיון דמיד אחר מעמד הר סיני נפלו ממדרגינה
והורידו את עדיים מעליהם ושוב א"א לשום בן אדם להיות
דבוק בתורה ולשמרה כאשר היה אז בלבב' ולא על בחינה
זו קיבלוה ומודעה רבה היא אעפ"כ הדר קבלוהו עליהם בימי
אחשורוש דהיה אז בעת לרה וריחוק גדול מאחו ית' ואעפ"כ

קבלו על נפשם אף הבחי' תחנונה זו להיות עושים כפי
הכתוב בספר התורה ושוב אין להם שום טענה על התורה
אחר שקיבלו ברצון נפשם הטוב ודוק :

הואיל

ובשבע זו חל פורים אכתוב מה ששמעתי
מאדומ"ר בעיני פורים :

במדרש

וידע הדבר למרדכי אמתה הלא זה ענין
זה מהסול אמר ר' יהודה ז"ה"ה מזקנים אכתוב
וכו' שהרי יעקב אבינו בירך את פרעה . והוא תשובה
ונראה שהמבין כתב טעם הדבר הא דבירך יעקב את
פרעה משום דידע יעקב דזרעו יהיו בגלות במצרים ויהי
השפעתם ומיותם יבא ע"י פרעה ומצרים ואז חס ושלום
לא יהיה שום תקומה חלילה להגלל מידם . ולכן בירך
יעקב אותו והשפיע תכחו אליו וא"כ כיון דחיות והשפיע
של פרעה בא מכה יעקב לזה יכולו אח"כ זרעו להגלל
מהשפעה זו כיון דהוי שורש יעקב וזהו שהביא המדרש
זה דמלינו במנילה דמרדכי הילי אחשורוש נמנות לחיים
ולכאורה הוא פלא דמש הים כוונת מרדכי בזו הלל
אחשורוש הלא זה ערל וכו' אך הוא הדבר אשר דבר
דמרדכי הסתכל ברוח הקודש שישראל יהיה בצרה גדולה אח"כ
ויהיו נכתבים להרוג ולאבד חיו . ויאמר בלבו מאין יבא
הללה לזרע ישראל שיתספק לב אחשורוש א"כ להטיב להורג
ולהחיותם לכך הילי נמיתה . וא"כ כיון שעיקר חיות אחשורוש
בא ע"י איש יהודי נמיתה היה קל אח"כ להספק לבו של אחשורוש
להליל את ישראל והבן :

עוד

שמעתי מאדומ"ר הרב על הא דיסר הפייט ששנת
יעקב להלל ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי
להודיע וכו' תכלת דומה לים ולרקיב ולכסא הכבוד ור"ל
דבאמת אין להשיג עבורא כל העולמים . אס לא ע"י פעולותיו
ומעשיו הנוראים העושה לנו נסים ונקמה בכל עת ואז
משיגים הפעולה אבל לא הפועל זולת ע"י מעשיו אשר
עשה עמנו ומזה ראינו על עצמותו הנעלם אשר הוא ית'
משגיח עלינו תמיד אבל בני הגם של פורים נתגלה הפעולה
והסועל דהפעולה הוא דראו כל אפסי ארץ את ישועת אלוקינו
אשר הילי אותנו ונהפך מינון לשמחה גם היה עוד התגלות
ע"י מיה ההללה דזה ההללה בא לנו ע"י גדולת מרדכי
אשר גדלו המתך שהשלים שלו נללל הדבר על ידי הדיק
מרדכי לסבב סיבות על ידי שהליל מרדכי את המלך
אחשורוש וזהו יסוד גדול שנתגלה הפעולה והסועל ולכן
הוא ימי שמחה שנתגלה הארת מרדכי כידוע ל"ח וזהו
שאמר הפייט ששנת יעקב להלל ושמחה בראותם יחד
תכלת מרדכי ור"ל שהשיגו שתי בחינות ביחד הפעולה
דהוא הגם וזה נקרא תכלת דדומה לכסא הכבוד שע"י הפעולה
כיכר מן המלך הכבוד ונעשה הפעולה כסא לכבודו ית' .
וגם השגנו וחינו לבחי' התגלות של הארת מרדכי שעל ידי

בזה הלכה והנס לזרע ישראל חסד ע"י מירדכי מה
 הטינו ישראל בשום נס וחסד להודיע שכל קוויך לא
 ר"ל שהקב"ה רצה להראות ולפרסם מעלי הדריק
 רבוק בו ית' אשר ע"י רצה הקב"ה ושלח רוח ושללה לזרע
 ישראל כי הפלה די חסיד לו די ישמע בקראו אליו והבן :

פרשת ויקרה

בפסוק

ששת ימים תעשה מלאכה כו' : והנה נכאן
 פ' ויקהל הקדימה תורה אחרת שבת
 מלאכת המשכן . ובפרשת כי תשא הקדים מלאכת
 המשכן ואח"כ שמירת שבת . וי"ל בדרך פשוטו דבאמת אמרו
 וי"ל דהמשכן הי' בא לכפר על חטא העגל . כמו שגירסא
 המלאכה הפסוקים הנאמרים אלל מלאכת המשכן לתקן באותו
 שטחו כמו דחיחא במדרש ובמפרשי התורה ע"ש אבל
 באמת אף אם לא חטאו ישראל הי' עושין המשכן .
 כמו שאמר הכתוב ועשו לי מקדש ושכנתי בחוכם . דהמקדש
 בני בבחינה ודוגמא מעין המקדש של מעלה . היכל מול
 הכב"ה . והקב"ה לווה לעשות משכן למטה להמשיך השראת
 הבחינה בתוך ישראל אך אח"כ כשעשו העגל לזה השי"ת
 ביה שיתנו נדבת המשכן ושיכוונו לבס לכפר בזה על מעשה
 העגל ונתוסף להם עוד טעם וכוונה במלאכת המשכן . והנה
 שמירת שבת הוא ג"כ תיקון על חטא העגל כמו שאמרו
 וכו"ל כל השומר שבת כהלכתו אפי' ע"ז כדור אנוס מוחלין
 לו ושבת הוא תיקון פרטי לכל איש ישראל אשר ישמר
 שבת נמצא חטאו . אבל נדבת המשכן הוא תיקון כלל .
 ויקהל ויקהל דהוא לתקן יס"כ אחר חטא העגל הקדים
 להם שמירת שבת למעשה המשכן . ונקיט תיקון הפרט .
 קודם תיקון הכלל דהוא מלאכת המשכן משא"כ בפי' כי תשא
 עדיין הי' קודם חטא העגל הקדים מלאכת המשכן דהוא
 לעשות מקום להשראת השכינה קודם שמירת שבת וע"י באור
 חיים שמדבר קלת מזה :

בפסוק

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם
 אלה כו' ששת ימים תעשה כו' דשורש הדבר
 דבאר חורב כשהקדימו ועשה לנשמת נתן השי' בראש כל אחר
 בני כתרים . וכשחטאו בעגל נסתלק זה מהם כמ"ש ויתללו
 בני את עדיי מהר חורב שנאבד מהם כל האורות הקדושות
 מה שקבלו מהר חורב . והנה כל האורות הקדושות מה
 שקיבלו מהר חורב . כל האורות והכתרים שהם התכשיטין
 של ישראל . וכשנטלו מהם בחורב כולם נעלם משה לעצמו .
 אך משה עבד נאמן ובשבת קודש : שאז שורס הקדושה על
 כני' אז הוא מחזיר הכתרים לישראל וכ"א מקבל לפי
 קדושתו כמו שידוע מנוונת האר"י ז"ל על ישמח משה במתנת
 חלקו . ע"ש וזה שכתוב . ויקהל משה את כל עדת בני
 ישראל ויאמר וכו' : עדת ר"ל עדים הם התכשיטין כלומר
 שמהם הקהיל את כל העדי והקדושה והקישוט שהי'

לישראל בהר חורב . וע"י חטא העגל נסתלק מהם . וסי'
 תמיירא משה פן יטלטו בו זרים ח"ו הם החיצונים
 והקליפות . לזה הקהיל משה כל הנילוות לעצמו . והוא
 רע"א מהמנא . ח"ש אלה הדברים כו' ששת ימים כו' :
 ר"ל ע"י ששמרו שבת אז כ"א מישראל יוכל לחזור וליקח
 האורות והכתרים שנמסרו ממנו ע"י חטא העגל . ר"ל כי
 השבת תיקון על חטא הג"ל דכל השומר שבת כו' אפילו עובר
 כו' . מוחלין לו ואז משה מחזיר לכ"א . ואחר מישראל חלקו
 מהארת קדושת כ"ל והבן :

בפסוק

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות
 אותה וכו' . והנה לכאורה אי' דים והותר
 הוא תרתי דסתרי אהדדי דאס היתה רק די לא הותר .
 וע"י באור חיים : ונראה לי דהנה הוא י"ת נקרא אל שדי .
 אל הוא מלשון חוקף כמו ואת אילי הארץ . שדי נמצא על
 השפעתו המכונה בלשון שדיים . והקב"ה הוא אל שדי שהוא
 י"ת כביכול מחנבל עם השפעתו ומלאכת אותו ומניבילו זהו
 שדרשו רז"ל שאמר לעולמו די . דהנה כל דבר הבא מכח
 א"ס ב"ה אי' יש יכולת בדבר שהוא להתרחב ולהתפשט בלי
 גבול . והוארך הקב"ה לומר די ליתן גבול כך וכך יס' סדר
 העולמות . וסידור השתלשלות העולמות במספר בתמן לפי
 מה שהבין י"ת בחכמתו העליונה : אך ומה וכמה הריך
 לפי סדר הבריאה ואז אמר די זהו הנצורה ולמאס שהוארך
 הוא י"ת ללמאס כמו והותר השי' זה הכח ללדיקים שבכל
 דור ודור שהם ינמרו הבריאה ויסיפי על מעשה בראשית כמו
 דאיחא בזהר הקדוש דבמה דהלדיקים עוסקים בתורה
 ומחדשין חידושין דאורייתא הם בוראים שמים וארץ חדשים
 וכמו שנאמר ואשים דברי' בפך לנטוע שמים וליסוד ארץ
 וכמו כן בכל המדות והחסדים אשר הוא י"ת משפיע לכ"י
 דאס הי' רוצה להשפיע לפי הערך שלו הי' הדבר בלי שיעור
 וערך ולא הי' יכולין לקבל כי ישראל אינם יכולין לקבל רוב
 טובה כו' רק הוא י"ת מלאמס השפעתו לפי כח המקבלים
 וזה הנימאס גופא הוא החמד הגדול . וזה נצורה שבחסד .
 והנה נבי מלאכת המשכן שהי' מעין בריאת שמים וארץ וסי'
 בני ומסודר ע"פ שכל חלקות ונעשה עפ"י צירופי שמות
 ואותיות הקדושים אשר נבראו בהם השמים וארץ וסי' כמו
 שאמרו חז"ל יודע הי' בללאל ללרף אותיות כו' וכן באמת
 עיקר המלאכה של בנין ביהמ"ק והמשכן הי' מה שכוונו בכל
 מעשה ובכל כלי לדבר רוחי והמשיכו מקדושת עליונה על כל
 דבר מעשה אשר יעשו ע"י השכל שהשפיע בהם השי' כמו
 שנאמר ואתלל אותו רוח חלקים בחכמה ובתבונה ובעת
 וע"י ה"ג אלו נבראו שמים וארץ כמו שנאמר הי' בחכמה
 יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו .
 והיה אס הי' רואים לכונן ולהמשיך ולעשות יחודים וצירופי
 שמות לפי שכלם רוח קדשם הי' הדבר עד אין שיעור וערך
 כי רוח חלקים הופיע עליהם והותלבו ככה אין סוף אך
 הוצרכו לתת גבול לדבר והחזירו ללדיקים לעתיד לבוא אשר
 יבואו

יבואו וילמדו בספר התורה הקדושה הזאת מעשה מלאכת המשכן וכל לדיק ולדיק אשר חלקו חלקים בבינה לפי שכלו יניד חטולמות חכמה בכל דבר ובכל כלי ויוסיפו טעמים וכוונות על כל כלי הארץ הוא מחייב בדברים רומים עליונים כמו שהשי"ת למלך כמו במעשה שמים וארץ אשר הי' יכול להוסיף עולמות לפי ערך כמו כהנה וכהנה והשאיר ללדיקים ומתכוונן להם שגם הם יוכלו לחדש דבר בבריאה זו והם יבראו בכל יום ויום שמים וארץ ובללחל הי' בלל אל התנהג במדעו י' במלאכת המשכן שהשאיר משכלו להלדיקים שבדור שהם יוסיפו לקח וכוונה בכל דבר של מלאכת המשכן תיקון בכל כלי ולייחדו בקדושה כעליונה אשר היו יכולין לכוון בכל דבר לפי שיעור שכלם אך והותר שהותרו ללדיקים והחכמים שבכל דור ודור אשר ישמעו וילמדו סדר מלאכת המשכן והם יגמרו בנין ויוסיפו מדעם תמה שישגי שכלם והבן :

במחשבה לברוא העולם כו' ואחר כך כתוב חלם תולדות השמים וארץ בהדרגה כתיב בה' זעירא זהו תרמו על שם ארני ואח"כ כתיב ביום עשות ד' חלקים ארץ ושמים הוא יחיד הויה חלקים וכמו כן החכין מעשה וייחד הכל במלאכת המשכן במספר אשר פקד ואשר מנה וכיון מעשה בתחלה לייחד במלאכת המשכן שם חלקים זהו הגרמו בר"ת אל"ה פקודי" המשיכין אפי"ה שהוא פ"ו בנימטריא חלקים וסופי תיבות סי"ן שהוא בנימטריא ס"ה ארני"י ואח"כ יתדו בשם הויה"ה ב"ה בשם הקדוש הגרמו בר"ת משכין העדות וס"ת בנימטריא ת"ן שהוא בנימטריא י"פ שם ת"ה ונתכוון ליחד הכל ע"י שמות הקדושים אשר בהם נבראו שמים וארץ . וז"ש אשר פיקד עפ"י משה שהוא החכין בברוא חלם . והבן :

בפסוק וירקעו פמי זהב וקיצן פחילס לעשות בתוך החללת כו' מעשה חושב רה"י מלאכת

מחשבה חסרה חסרה בשבת וליף ממשכן רה"י כל עשוייהו במחשבה ע"י בללחל ועושי המלאכה אשר אחר מילא אוחס חלקים בחכמה ובתבונה ובדעת והנה כבר כתבנו לעיל דמלאכתם הי' דוגמא מעשה בראשית וכבר ידוע מאתנו חכ"ל דמחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין ראה שאינו מתקיים שיחף תדת הרחמים דגם במעשה בראשית הכין השי"ת לרכי עולמו כל הדברים הנלצים להבריא' כל המדות כמו הכסף והזב ותכלת ואריגון ונתחלה הי' ברצונו להנהיג העולם במדת הזהב . אח"כ המיישב כביכול ברצונו וראה לפני עולמו שיתנהג במדת כסף כמו בללחל והאומנים אשר אחר לקחו למשכן שהיה מעין דוגמא של מעלה כל הדברים אשר התנדבו בלגם בני זהב וכסף ונחשת והמשך על הדבור קדושות מכהף והב העליונים והנה כמו שז"ה ויהוה ר"ל שחף מידת הרחמים כך התבוננו העושי מלאכה בני המשכן וז"ש וירקעו פמי זהב שעשו הפמים של זהב דק מאוד ר"ל המידה של זהב המתיקו למאוד לעשותו דק היטב וקיצן פחילס לחתיכות קטנות שלא להיות המדה של זהב בשלימות וק לערבו בתוך החללת ובחוף האריגון בחוף עיני העולם להיות מעורב בחוכו מעט עפרות זהב כי גם הנבורות בחינת הזהב לורך לעולם לפעמים להכניע חלקי הרע אבל עיקר הוא המחשוף הלבן גוון הכסף וז"ש מעשה חושב . ר"ל שבחי' זהב היא מעשה חושב אשר עלה במחשבה לברוא במדה זה יהיה נ"כ קלת מעורב בחוף מידות העולם ולהשתמש בזכב בחי' הנבורות מעט מזעיר ועיקר להתנהג בחסד כמ"ש עולם חסד יבנה והבן :

פרשת ויבהר

בפסוק ויקרא אל משה כו' איתא בילקוט פרשת פנחס בפסוק לו את בניי ואמרת אליהם את קרבני לחמי

פרשת פקודי

ארה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה נראה דהנה באמת אמרו חז"ל דאין הברכה שורה בדבר הספור והשקול והנה כאן במלאכת המשכן דנעשה הכל על פי החשב ופ"י מדה הקלוזה ואעפ"כ היא הברכה שורה בה דהנה כתיב עיניך בריכות בחשבון דבאמת שורש עין הרע הוא כמו בלעם הרשע דבכל מקום שנתן עיניו היה שולט מארה וקללה באותו הדבר מחמת דרשע בתי שהיה מסתכל באותו הדבר הפריד אותו משורש העליון של מקור החיים מחמת שהיה להוט אחר אותו הדבר והי' הדבר נחשב בעיניו אבל לא הסתכל בכח השי"ת אשר בתוכו אבל נבי זרע ישראל כתיב עיניך ברכות בחשבון אף בדבר שיש בו חשבון ובה לנדר תנין ומספר אעפ"כ אינו מזיק הסתכלות הזה מחמת שאיש ישראל בכל דבר שהוא רואה ומסתכל אז רואה הכח הנורא אשר נמלא בו וכיון שמדבק דבר שהוא לשרשו אז בראי' זו ממשיך שפע וברכה ממקור העליון על הדבר ההוא וז"ש עיניך ברכות בחשבון ר"ל שענין נעשו כמו ברכות ומקורות השפעה אף בדבר חשבון וז"ש חלם פקודי המשכן שנתנה במשכן כל דבר כמה פעמים ונעשה בחשבון ואעפ"כ היא הברכה שורה והשכינה שורה בה ואדרבא שהי' המנין לורך נבזה ובמנין הזה נתיסף הקדושה וז"ש אשר פוקד עפ"י משה מחמת שלא המנין מפי משה שהיה בקדושה ובדביקות עליון . ואדרבא על המנין נחוסף ברכה והנה כבר כתבנו לעיל דמלאכת המשכן היא בה חכמת חלקות ולירוף אותיות ושמות כמו שהיה בבריאת שמים וארץ כמו שאמרו חז"ל יודע היה בללחל לירוף אותיות והנה במעשה בראשית כתוב בראשית ברא חלקים כמו שאמרו חכ"ל מתחלה עלה

לחמי ריח ניחומי תשמרו להקריב לי במועדו: איתא
 קריב תמימי ניחומי מאה מי שהוה בחינת אדם שיכול
 להקריב המאה ברכות לכניי זה הקרבן להשם ומה הוא
 תענוג להבורא י"ת מן הבהמה ומן הבקר כו' תקריבו את
 קרבנכם וזוה כתיב לשון רבים דכללות ישראל מקריבין
 קרבנות כפשוטו מן הבהמה אצל קרבן האדם מעלה הגבוה
 הוא עיקר הקרבן מה שממשך שפע לכל העולמות וז"ש
 את בני ואתמה אליהם את קרבי ר"ל עיקר הקרבן
 שלי הוא לחמי לחמי ר"ל מי שנותן להם לחישי היינו מי
 שנותן פרנסה ומזון לכל העולם לכ"א הטריותו לעולמות
 העליונים שפע רוחניות ולעולם התחתון עולם העשי'
 נריך ליתן שפע מזון גשמי וגשמיות ישראל לריבין שפע
 רוחניות כ"א לפי בחינתו וכולם נקראו אישים שלו ומי
 שנותן להם חיות וממשך להם שפע זהו הקרבן שלי
 וז"ש ריח ניחומי ר"ל זהו הנחת רוח של שמו י"ת שכל
 הברואים שלו מלאים טוב משפע ברכה ומהם התענוג
 והחדוה והריח של שמחה היואל מכל העולמות כשהם
 מקבלים רצון ומקבלים שפע פרנסתם מזה יש שעשועים
 להבורא ונחת רוח ממני שמקריב זה הקרבן ולא מצבי'
 מאותם המקריבין זה הקרבן בתמידות דבר יוס ציומו
 שבובדין תמיד חלקיותו י"ת. אלא אפילו מאותן שאין
 עובדין רק לפעמים למועד ולזמן מזה יש כי כענוג
 להבורא וז"ש תשמרו להקריב לי במועדו אפילו מאותן
 שהם רק למועד כי תראה להקריב לי וזה שסיים המדרש
 הה"ד לדיק אוכל לשובע נפשו ר"ל לדיק זה הקב"ה אוכל
 ר"ל אכילה דלעילא הוא לשובע נפשו מה שהנפשות שלו הם
 האורות והכוחות שלו הם שביעים ומלאים שפע מזה נהנה
 הש"י וז"ש אמר הקב"ה כלום גהיית מכל הקרבנות אלא
 הריח שעי' הקרבן היו מקריבין כל הניגודות השפע ועשה
 יחוד עליון ועי' נמשך שפע ברכה לכל העולמות עליונים
 ותחתונים מזה הריח של שמחה אשר יואל מכל העולמות מזה יש
 נחת רוח להבורא י"ת והבן.

ועתה

אכתוב מה שאמר אדומ"ר הרב בסעודה
 שלישית. איתא במדרש שוחר טוב שלמה
 המלך אמר יראה ה' ראשית דעת ולא הסכימה דעתו
 לדעת אביו שאמר ראשית חכמה יראה ה' והוא תמוה
 וכדי לבאר כך זה חקדים כך קושית הזוהר הקדוש. כתיב
 ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' ומקשה הזוהר וכי כמה
 ראשים אית לה לסיפרא אמאי כתיב ובראשי לשון רבים.
 והנה ידוע דברי המדרש הנחומא בראשית ברא חלקים
 אמר ר' יצחק לא ה"י נריך להתחיל התורה אלא מהחודש
 הזה לכס שהוא תלוה ראשונה ומ"ט פתח מבראשית אלא
 משום כח מעשיו הניד לעמו לתת להם נחלת גוים וכדי
 להביק קושיית ר' יצחק ומירונו הוא כך דר' יצחק מקשה
 דהא ער החודש הזה לכס הוא הכל מעולם התורה כל
 הדורות אשר חלפו ועברו אשר השמיתו והתעביו כמו חטא
 האדם

האדם ודור המבול ודור הפלגה כל המעשיות הנכתב
 בתורה ומה לורך בזה ומה דהוה הוה וסעיקר הוא העולם
 התיקון כשכחו ישראל אל מעמד הר סיני וקיבלו התורה
 מפי הנבירה והשינוי רוח נבואה שהיו דור דעה וקיבלו
 התורה והמלכות שאז באו לכלל התיקונים ומכאן ה' לריך
 להחמיל את התורה ולא מעולם החיוב אך דשורש
 הדבר כך דהתורה מורה לנו במה שנכתב בה כל
 סדר הדורות וכל מעשי בראשית דהא האדם רוצה לתקן
 נפשו ונפש כל ישראל מבחינה התחתונה עד ראשית הנקודה
 שורש הפרטים אשר הם מתפשטים כל ענפי נשמות ישראל
 אזי נשיסתכל האדם במעשי בראשית דבר יום ביומו סדר
 השתלשלות סבריהם דבר יום ביומו עד שיגיע למאמר ויהי
 אור שזה מרמז על מעשה הדריקים כראשית במדרש
 ואח"כ מה שעברו מהקלקולים אשר השחיתו והתעביבו כל
 דור המבול ודור הפלגה כל עשרה דורות שמאדם ועד נח
 שהכניסו סבורא והעשרה דורות שמנח ועד אברהם
 וכשארם רוחה כל מעשה האבות אשר נכתבו בתורה עד
 שהתחיל לבוא לכלל תיקון מעט מעט עד שבאו לכלל
 הזככות והגיעו למעמד הר סיני לתכלית זו השגה עד
 שהיו נקראין דור דעה וכשארם מחבונן בזה יכול האדם
 ליקח חיזה השגה ושכל ומוסר האריך לתקן את נפשו וכשמתקן
 א"ע יכול לתקן נפש כל ישראל ויכול האדם לדבק בסוב
 ולהכניע כל חלקי הרע ועיקר התיקון כשארם דבוק
 בבחינת מה בכל מעשיו יראה וידע השפלות והקטנות שלו
 דלא תבעי כשארם הוא דבוק בבחינת מחשבה באיזה חכמה
 חלקי בזה הוא בקל להשיג מידת הקטנות בחינת מה
 מחמת שדבוק בחכמת חלקות רחבה מני ים וזו ממילא
 נעשה האדם קטן בעיניו בפרט כשהוא דבוק בחכמה
 דהוא בחינת יו"ד שהוא קטנה מכל האותיות דהוה יורה
 על הקטנות אלא אף כשמחבונן האדם בהתבוננות
 יתירה להטיב מעשיו דהוה ה' דבוק בבחינת ה' עליונה
 אז לריך ג"כ למלאות הכל במחשבה עליונה ולהדביק הכל
 אל השורש היינו ה' דהוא אלופו של עול' ואף כשארם הוא
 בבחינת המדות והנו"ק דהוא אז בעולם הדיבור בבחינת
 הו"ו והוא מעטר מעשיו ומידותיו לריך ג"כ הכל לחבר
 לה' דהוא האחדות ואף כשהוא דבוק בעולם המעשה
 דהוא בחינת של ה' תחיל לריך כל העשי לחבר אל השור'
 שהוא ה' ולקשר את האהל להיות אחד וע"ז בא התיקון
 כשארם מדבק א"ע במקור טטוב אז האדם נעשה כאבן
 שהואבת העושך אללו כל דבר כמו כן האדם כשמדבק א"ע
 אל חיות האמיתי שורש הטוב ומיוחד בכל עובדא מעשיות
 אז הוא מתשיך לעלמו כל חלקי הטוב אשר הם לפינים
 בגלותא בתוך החיזונים דמאין יש התפשטו החיזונים
 ונחלת נויס מאין הוא חיותם אין זה כ"א מחמת ומלכותו
 בכל משלה שגנו ונעלם בתוכו מלון הטוב הממי אותו
 וכשאר' מדבק את הטוב אל השורש אז כל חלקי הטוב נמשכין
 הכל

לשורש וממיל' יתפרדו כל פועלי חון וזו חפילו נחלת
 לא יתן לזרע ישראל בתורת מתנה רק ממילא כיון שכל
 החיות מהם אז יוחזר הדבר לשרשו כי כל זמן שלא בא
 ליד תיקונו אז שולטין ירי זרים בהטוב וגזול הוא
 וזהו שתירץ ר' יצחק הא דלא התחילת התורה
 הוה לכס דהוא העיקר האריך שבאו הכני' לכלל תיקון
 פתח בבראשית וזה שמחזן דרשה להראוי לכ"א אשר
 במעשה בראשית ישכיל ויבין האריך לריך הכל לתקן
 מקומו ולהדביקו בשורש האחדות ולאסוף כל הטוב
 השורש אל האחדות האמת : ח"ש כח מעשיו הניד
 כשארם מתשיך כל הכח והשורש הטוב של כל המעש
 והעבודות אל העמו דהוא השורש ומקור של הטוב
 האחדות האמת דהוא א"ר פליא עליון ע"י
 לתת להם נחלת נויס שמשך להם כל חיות הטוב
 נחלת נויס ולאסוף אל השורש וזו ממילא יוחזר
 אל נכסת ישראל והנה הבחינת התחתונה מן
 נקראת בת לשון נוקבא ותשות יח"ע שהיא למטה
 בה חלילה שליטות כחות החיזונים ולריך האדם להשיג
 היטיב ולחבר זאת הבנת אל השורש ולהעלותה
 ע"י הו"ו וזהו ע"י התיקון של בראשית ב"ר שית
 הו"ו שהוא לשון התחברות ודביקות וכשארם
 הבנת דהיא החכמה תחמה אל הו"ו נעשה שליון
 בראשית ב"ת ראש"י כמבואר בתיקונים שריך לחבר
 להיות מדובק אל השורש בכל עניינים הן בחכמה תחיל
 בחכמה עליונה לדבקה אל הו"ו ולהיות האחד
 בשלימותו וזו שמרמז לורת ה' שהוא יו"ד מלמעלה
 מלמעלה והוא' באמצע ובהו יחבאר המדרש שהו"ו
 הג"ל דרוד המלך ע"ה אמר ראשית חכמה יראה השם
 שהוא ה' דרור י"ד מן העולם התיקון ועדיין לא
 הסיירא במילואה מחמת שהי' עדיין כמה אומות נבזים
 שלא ראו לקבל עליהם עול מלכות שמים וכל העובדות הן
 דוד הע"ה ה' לשמור כני' ולהלילה תכל מקריס ופעולת
 ולכן לא היה הדבר בשלימות ויחוד אמת לכך אמר רש"י
 חכמה יראה ה' דהוא מרמז על הראשית של החכמה תחיל
 דהחשוב מן החכמה תחיל הוא היראה ולא עשה יחוד
 היו"ד התחתונה והוא' אבל בימי שלמה המלך ע"ה חזר
 בימיו הסיירא במילואה וטובה והיה מולך בנייה חזר
 האומות הביאו מנחה לר' ומלך בעליונים ובחמתיים
 ועשה יחוד נמור בכל דבר הן בחכמה עליונה ותחתונה
 הכל ביחוד נמור אל שורש שרשים אל האל"ף דהוא האחדות
 האמתי לזה אמר שלמה יראה ה' ראשית דעת דרעת
 הו"ו המכריע בין התחתונים ובין העליונים והוא
 הכל באחדות האמת בשני ראשים יוד אל קולא של
 עליונה וסבן וזה ב"ת ראש"י דבת עולם ויובד ב' שרע
 הראשים העליונים ונעשה א"ע על ידי הו"ו ככ"ל
 ובראשי חרשים כשארם מחדש את מעשיו הקודמין
 הכל

לידי תיקון לחבר בני יידין אל הא"י כגל חס"ס בפי
 והיה היום הזה לכם לזכרון דר"ל דאז בעת יציאת מצרי
 התיקון גדול ויחוד עליון דס' רבוא נשמות ישראל באו
 הזדככות נמיר והי' מאיר להם האור קדושת פסח
 ליל ט"ו דהוא ליל שזורים עם יום ט"ו דהוא בחינת
 ושמור והארה של קדושת פסח הנעשה מאז בעת יציאת
 יום זה מתעורר תמיד בכל דור ודור כשהגיע יום הגיל
 מתעורר האור ועת הגאולה ותיקון לכל זרע ישראל
 לשון והיה היום הזה לכם לזכרון בחינת דבר להשפיע
 תמיד שפע רצון ומנוחה אותו חנ' לדי' ר"ל שתחוגו
 כגון כמו התחנה של העגול אשר יסובב הכל כל עיגול
 נקודת ומרכז האמצעי כמו כן האור של פסח הנעשה
 בימי הפסח כמו התחנה של העגול והיה התיקון לבית
 שבה לכלל ראש זה האור והקדושה של פסח יקוף
 מכל זר שיהי' אחדות נמור והכל דבוק בשמו ית'
 חוקת עולם תחננהו רצה לומר אפילו הכובדים
 והעולם והגלגל אשר נעבדו מתנו לחק עולם הכל
 מקיף אחת ויהי' בידכם לסבב אוחס לכל דהשתרצו
 שסובב משה רבינו עליו השלום בעת יציאת מצרים
 לדרותיכם שאל ימנע שום מזל מלעשית רצונכם
 כל חלקי הרע תחת הט"ב ולהשפיע לכם ביומי
 שפע ברכה וקדושה ודביקות והתעוררות
 בני כתי' לאתך מארץ מצרים אראו נפלאות
 במהרה בימינו אמן :

דרוש פרשת החודש

בא בפסוק החודש הזה לכם במדרש הסי' בי
 מלכים ימלוכו דהנה אמרו חכ"ל דניסן הוא ר"ה
 ופריך למאי הלכתא אמר רב חסדא לטענות
 שטרי חובות המוקדמין פסולין והמאחרין כשירין
 למלכי ישראל מניסן כשבא ראש חודש ניסן
 בהתחדשות העולם וכאילו היום נברא העולם ובאמת
 מ"ד בניסן נברא העולם ואז בא התחדשות לכל
 והימים הראשונים יפלו והתחבנות העולמות מתחיל
 ופריך למאי הלכתא ר"ל מה נרויח בזה שהתחיל
 רב חסדא ר"ל דהמידה של רב חסד אומרת
 שטרי חוב המוקדמין כגיל כלומר כיון
 והתחבנות העולמות והכל נחשב כאין ותוהו עד
 הוא חסד וחסן ואם כן כל השטרי חובות שיש חס ושלום על ישראל
 והן למטה ואשר חס ושלום נגזר וככתב איזה
 על כלל ישראל או על יחיד והן בעולם התחתון
 אשר נכתב ונחתם חס ושלום בטבעתם
 זרע ישראל הכל בטל כיון דהעולם מתחיל להתחדש
 שם חסד וחסן וכל מה שיש איזה שטר שהוא חוב על ישראל
 מוקדם שהוא מוקדם מזה הזמן הכל פסול ובטל והמאחרין
 הכל

מס שילא מר"ח ניסן כשירין דבר"ח ניסן הוא עם רצון
 ורמזים גוברין להיות השטרות יולאים בכשרות וכל השטרות
 אשר יאלו על זרע ישראל לריך להיות כשרים להטיב להם
 להשפיע להם כל טוב וא"ל שלא יעניש חס ושלום על מס
 שקלקל זרע ישראל עד ניסן כי היום אז מעולם התוהו ובדוראי
 א"ל לענוש כיון שבה לכלל עולם התיקון והתחדשות ובדוראי
 לריך י"א לתקן כל מה שפגם וקלקל עד הנה אבל נפטרין
 מעונש ומס שפגם אין ואדרבא נהפוך הוא שבימי ניסן ימי
 רצון הם וימי גאולה אז הוא ית' משפיע לזרע ישראל כל
 מיני ישועות ומסדים טובים אמן כן יהי רצון :

בש"ס

בש"ס בא' בניסן ר"ה לרגלים ומקשה בא' בניסן
 כו' בט"ו בניסן הוא אלף רגל שבו ר"ס לרגלים
 דהכלל הוא אין לך דבר בעולם שאין בו מבחי' זכור ושמור
 דכר ונוקבא דהנה גם בשלש רגלים יש' דכר ונוקבא ודכר
 המועדות הוא הפסח דהוא הראש של הרגלים כמו דכתיב
 זכור את היום אשר יצאתם ממצרים וכל המועדים הם זכר
 ליציאת מצרים וזכור בנימ' ע"ב קס"א יחוד הויה אהיה גי'
 זכור ונימ' רגל זה הפסח הוא המוח של כל המועדים
 מחמת דהוא המועד הראשון תיקף בעת ובזמן הגאולה
 עת יציאת מצרים ואף דמועדים אחרים יש' כמס בחינות
 אשר הם גבוהים מבחינה של פסח מ"מ לענין זה הוא
 פסח בחי' זכור ומוח לשאר הרגלים והמועדים אחרים
 מקיפין את מוח הפסח דכשתלטרף ב"פ רגל אז
 מתחברין ב' רישין ונעשה ח"ו ומן שאר האותיות נעשה
 לירוף גלגל כמו שהגלגלית מקיף את המוח כמו כן שאר
 המועדים נעשין מקיפין לרגל של פסח שהוא בחי' הראש
 וזהו שאמר רגל שהוא פסח שבו "ס ר"ל שהוא ראש של
 שאר הרגלים ואל תחמה דבכתבי האר"י ז"ל מכנה לניסן
 בחי' גולגלתא אין זה ראיה דהאר"י ז"ל מיייר לענין שמות
 החדשים אז הוא ניסן גולגלתא אבל לענין בחינת
 המועדים אז פסח הוא המוח והרגלים אחרים מקיפים
 אותו וכן תמצא כמה פעמים בכתבי האר"י וזכרנו לברכה
 דלפעמים הם חשובים מאור הפנימי ולפעמים להיפך
 והנש"י :

בפסוק

נהר פלגיו ישמחו עיר אלקים דהנה יש
 השפעות אשר הם הולכים מאתו יחברך
 והוא בחי' למעו' התכוונה אלקים שהוא בחי' גבורה ודין
 והנה כשנחלק המלאים אז נעשה מיעוט יותר אך ידוע
 דאין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות ור"ל דכשאלו מחלקים
 בחי' אלקים לשיים שהוא בנימ' פ"ו וחזיו הוא מ"ג ונעשה
 ג"ס לרבות כל מיני השפעה וזה שכתוב נהר פלגיו ור"ל
 דכשנחלק השפעה של המלאים דהוא מבחי' נהר דמיניה
 דיון מתערין אז כשנחלק ונפליג אז ישמח עיר אלקים
 ר"ל שנתרבה ובא לידי מיתוק ונעשה הכל רחמים אמן כן
 יהי רצון :

פרשת צו

ידבר

ד' אל משה לאמר לו את אשרן כו' זאת תורת העולה כו' ופירוש רש"י אין לו אלא לשון זירח מיד ולדורות אמר ר"ם ביותר לר"ך הכתוב לזרז במקו' שיש חסרון כים זאת תורת העולה בא לרבות כל שפסולו בקודש שאם עלו לא ירדו וכל שאין פסולו בקודש כו' עכ"ל ונראה לפרש בדרך רמז דהנה כבר הארכנו לעיל פרשת ויקרא על פסוק אדם כי יקריב מכם קרבן לר' דר"ל דמי שהוא בחי' אדם מעלה הנבזה קרבן שלו הוא מכם ומעלמיכם ממש והעיקר הוא כשארם מקריב נפשו ורוחו ונשמתו ומדבק הכל אל השורש עד הא' הנקודה הפנימית זהו קרבן לר' מן הבהמה כו' תקריבו את קרבנכם כתיב לשון רבים זה קאי על המון עם שאינם בנחי' אדם להקריב קרבן נפש הרוחניות ר"ל והם יקריבו קרבנות כפשוטו מן הבהמה ומן הבקר כו'. ועל ידי מה בא האדם לירי עליה זו להיות קרבן ממש מכם משום דכשארם מסתכל חמיר לשורשו כמו דכתיב עיניך לנוכח יביעו דכשארם מסתכל חמיר לנ"כח היא הר"ת של "נשמת" כל "חי וגם בביטוריא מזלא ר"ל דכל אדם אית ליה מזל עליון וכשארם מסתכל חמיר לשורשו העומד לנוכח נגדו בעולמות העליונים אז הוא בא לירי דביקות האמת ועל ידי זה יכול לעלות ולקרב א"ע אל השם ח"ש זאת תורת העולה דזאת הוא בחינת נכ"ח ר"ל דכשארם מסתכל ומביט לבחי' נוכח של מעלה בשורש העליון זהו תורת העולה על ידי זה יכול לעלות ולהקריב הקרבן ר"ל מכם כאשר הארכנו לעיל דמכם נית' מאה דעיקר הוא להמשיך מאה ברכות לכנסת ישראל בכל יום זהו תענוג הבורא כשארם ממשיך ממנו ית' השפעות וחמדים לכניי שלו והנה ידוע דאין בן דוד בא עד שיכלה פרוטה מן הכיס דכבר נודע דברי חכמי' דהעוסי' נכרא בך' בהבראש בך' בראש ועולם הבא נכרא ביו"ד והדבר הממוצע הוא על ידי וא"ו המחבר את היו"ד לה"א שהוא קו המשכה הממשיך שפע מן היו"ד עליונה אל הך' תחאה והוא בחי' לדיק שהוא יסוד עולם המחבר ומדבק היו"ד עם ה"ה וכי"ם נית' לדיק דלדיק הוא מכוונה בשם כי"ם שהוא הממשיך שפע לעולם וכל העולם ניזון בשביל חנינא בני כו' והוא נמשל לכי"ם שעל ידו נמשך שפע וכל התנהגות הבית והאטריות כך על ידי הדיק נמשך מזון ופרנסה לכל באי עולם ואם כן מי שהוא מחבר את עלמו אל הדיק שהוא בחי' וא"ו ואז מקשר ה"ה עם הו"ו ונעשה יחוד וקירוב בין עולם עליון לתחתון ועל ידי זה נמשך שפע לבניי מה שאין כן מי שאינו מחבר א"ע להדיק אז הוא מפריד ה"ה מן הו"ו זהו פרוטה מן הכיס ר"ל פרט ה' מן הכיס שהוא הדיק בחי' וא"ו ור"ל דכשארם פורר ומפריד ה"ה מן הו"ו וא"ו ואין בן דוד בא עד שיכלה החסרון הזה ויהיו דבוקים בהדיק . ואז

על ידי זה יתקשר הכל כלל בעולמות אל הא' חש שמזמור בזמר שבת בו"ן מתקשר ר"ל על ידי הו"ו שהוא להגיד בא קיסור לכל העולם שהוא מקרב הכנסת ישראל לבורא וחוה שפירוש רש"י אין לו אלא זירח שכנסת מן מקום מספר כים שהוא לדיק אז נשאר לו כלומר זהו התייחס מורה על הזירח דזו הוא לשון התחברות ולו"ת ר"ל דשם חסרון הדיק אז נשאר לו כלומר זהו מזרז את לקשר את עלמו בעבודת ה' אל הדיק ח"ש מיד ולדורות דכשארם מזרז את עלמו בעבודת השם אז הוא מקבל עלמו ועל זרעו ועל זרע זרעו עם כל הדורות ויולאים ממש כמו שאנו אומרים ונהי' אנחנו ואנשינו כו' וכבר הארכנו לעיל בפי' וירח על פסוק למען אשר יזכה בניו ח"ש עיי"ש ח"ש מיד ולדורות כנ"ל ח"ש אר"ם ביותר לר"ך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כים ר"ל במקום שיש חסרון הדיק שהוא בחי' כים ואז יש פירוד בין ה' לוח"ו ולר"ך וזה גדול לזה להתקשר בו כנ"ל זהו שכתב רש"י זאת תורת העולה ויחיכה ריבוי דכל שפסולו בקודש חס עלו לא ירדו ר"ל דכל שהפסול שלו הוא הקודש כלומר שאדם מדבק את עלמו אל השם ומקשר את עלמו אל הקדושה עליון חף חס אירע בו פסול דנופל לפעמים כיון דהתחלת העובדה שלו ה"ו בקודש לשמו ית' אז אינו נפסל בכך ונשאר חוזר למדרגתו ומעשיו רזין לפניו ית' ח"ש חס עלו לא ירדו מזה שאין כן מי שאין פסולו בקודש ר"ל דכל שפירוש והעובדה והתחלה לא היה בקודש לש"ם בזה מיעט הכתוב דיירו מן המזבח והבן :

דרוש' לשבת הגדול

בפסוק

דברו אל כל עדת בני ישראל ויקחו להם חסה לבית אבות שה לבית אבות ירחא לו השם לעולה בני ע"כ ונראה דה"ל פשוט דהנה יש כנה בני אדם דעושים מצוה אחת וזהו חסד ומחשבת של מצוה באדם זה כמו באחר דעיקר המצוה היא כשארם עושה אותה בדחילו ורחימו בכל לבו ובכל נפשו ולמסור נפשו עליה כך יהיה בוער בלבו עבודת ה' והסבה הש"י כמ"ש חס תבנקשו כספקו' וכמ"ש חס יתן א"ש את כל חסו ביתו באהבה בוח יבחו לו . ויס' מתוק בעיניו עשות מצוה יתד מכל הון ועלל רב : ועל ידי זה עושה אותה במסירות חסד הנפש ואינו חושש על המלעבים . ואינו מתבייש משום אדם מכל כמו כן במצות קרבן פסח שזוה ד' להם שיקחו נעשו חסדו לחודש טלוג ויקשרו אותו בכרעי המטה ולהיות מוכן לפתח חסד ביום י"ד והנה כמה חסדים שהיה ביניהם כמו ערב ופירות שלא היה להם חמונה בדבר הנאולה היו מתלוללים על זה ונתעורר אצל אנשי בני ישראל הכשירים בני אברהם יצחק ויעקב הנשואים חמונה אבותיהם בידם ומסרו נפשם וקשרו הטלוג דבאר חמונה ה' תועבת מלרים כמו שכתב הן נזכה תועבת מלרים על ידי לעיניהם

מלכא עילאס לתוך העולמות והבן :

בפסוק

כי בא סוס פרעה ברכבו ופרשיו בים כו' ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים כו' דהנה באמת בשעת קריעת ים סוף היה הקיערוג של שר של ים מה שנתנו אלו תאלו אך שהקב"ה ברוב רחמיו פתח להם עולמות הנגזרים ממחשבה הקדומה ומשם יומשך חסד לכרי' ובזירה ודין על מרכבות פרעה דהנה באמת כל הרינין נמתקין בשרשן ר"ל שעל ידי שמראין להם השורש ושם בהשורש הוא הכל טוב ונמתק וכן הרע כשמראין לפניו השורש ושם בהשורש אין לו שום מליחות וממילא כל הטוב עולה למעלה והרע נופל ומתבטל ויתפרדו כל פ'עלי און . אף אז בעת קריעת ים סוף הנביה הסי"י כל המרכבה ופרשיו של פרעה אל עולם העליון היינו הים דלעילא והוא השורש אשר מיני' דינין מתערין ושם נמתקו ונפלו כי בהשורש שם לא ינודק רע אבל זה היה גם אף ששם אין קיערוג ועלמא דחירות והרע נופל ונתבטל הרע ישראל אף שהיו אז בבחי' השתוות עם המלאים אעפ"כ ניללו ומתנהג עמסה בחסד ח"ש כי בא סוס פרעה ברכבו ופרשיו אל תוך הים ר"ל כשראה פרעה ופרשיו השורש אשר הולכים שם הסי"י אל הים עליון ושם עליהם את מי הים ר"ל השורש הטוב אשר נתגלה להם בזה נטבעו אבל ובני ישראל שהם משורש הטוב הלכו ביבשה בתוך הים ר"ל להם הים הליכה בתוך העולם העליון היינו ים דלעילא שמשם נמשך להם החירות והבן :

דרוש להגדה של פסח

מעשה

רבי אליעזר בן עזריה כו' שהיו מסובין כו' והיו מספרין ביציאת מצרים כל אותה הלילה עד כו' . ר"ל שהלדיקים הללו נתאספו יחד והיו מספרין ר"ל לשון ספיר ובהירות ע"י שהיו עוסקים בסיפור הנסים של יציאת מצרים בזה היו ממשיכין האר' וקרום' לתוך הגלות הדומ' ללילה והיו מספרין ומאירין בסיפור מעשיה' עד שהשיגו וקרבו יחד העליון הנעשה ע"י ק"ש של שחרית שאז נתייחד קוב"ה ושכינתיה :

יבור

מרי"ח כו' בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מלא ומרור מונחים לפניך דהנה באמת אף אם התינוק שואל בשאר ימות השנה נ"כ יכול האב להשיב לו כפי הכתוב בתורה אך דהחורה מורה לנו דכל ימות השנה אף אם יאמר האב לפני הבן סיפור יציאת מצרים לא יהיו הדברים מתיישבים בלב הבן ולא יכנסו באזניו כי זה תלוי באמונה ולא כל מוחא סביל דא . זה שכתבנו לנו החורה בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מלא ומרור מונחים לפניך ר"ל בליל פסח שאז מתגלה הארת המוחין ועל זה נרמזין המלא והמרור ובזו הלילה מתגלה אור השכל והאמת והאמונה חופף בלילה הזו על כל זרע ישראל ואז כשתשיב

לבך וסגרת לפניו כל הסיפור שלו בוודאי יכנסו דברי האב באזניו ויאמין ביציאת מצרים . אבל בשאר ימות השנה שאז החשכות נובר בעולם ואף אם ישיב האב ויניד להבין לא יקבל הבן :

עוד

שמעתי מאדומ"ר הרב על הא דסידר בעל הגדה בסדר של פסח רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם ולא לו ולפי שהוליא את עצמו מן הכלל כפר בעיקר ואף אתה הקסה את שיניו כו' . ולכאורס און מחוסר הבנה דבשביל ששאל מה העבודה הזאת לכם יקרה רשע . אך שורש הדבר הוא כך דהנה ידוע מאת המכמים זכרוננו לברכה דכל העולם ניזון בשביל חנינא בן וחינא בני די לו בקב חרובין כו' וכדי להראות לך מעלת הדיק אעתיק לך מה שמלאתי בספר מדרש תלפיות ביוזם ענין גדען באמצע הדיבור ח"ל אמר המאסף מכאן תראה מעלת הדיק לפני הקדוש ברוך הוא שמתר העולם ברשותו ושיעבר לו כל הכרואים לעשות ראונו כו' והטעם שיהיה שהעולם נברא בשביל הדיק וכולם נבראו לזוות לו כפי שאמרנו החז"ל לכן מסר הקדוש ברוך הוא כל העולם כוונת בידו ושיעברו תחתיו לקיים כל מה שינזר . ואלו הן יודעים עמי הא"לית בזה היו מעטרים את הדיק בכל יום עטרות זכב לו והיו מספיקים לו כל זרכו כי משלו ותם לו כעבדים המשמשין את המלך בתמים וארנוניות דעב שקנה נכסים עבדא דמאן נכסי דמאן ונמלא דהכל היו משל לדיק ובשבילו נברא ולו נתן הקדוש ברוך הוא הכל במתנה וכל מה שאוכלין ושותין עמי האריות במותרות ופוסקין מהלדיק גזילה היא בידם דבשלמא בשביל לשמש להלדיק בכל זרכו מה שאוכלין אינו גזול אלא לפי שהם כעבדים המשמשין את הרב שאוכלין ושותין והוא ברשות רבם עד כאן לשונו הרי לפניך דאם האדם מאמין בלדיק שהוא עובד ה' בשביל כל ישראל חכותו נחלק לכל זרע ישראל הנלרכים . אם כן אם היה דבר זה ברור בלבו אז בוודאי אף אם הוא בעלמו אינו יכול לעבוד את שמו ית' כראוי מחמת טרדת הבלי הזמן על כל פנים היו מחבר את עצמו אל הדיק ומתנהגו מנכסיו כיון דהוא ניזון בזכותו אך עיניו רואות דיש כמה רשעים בעולם אשר אמרו בלגבם מה בלע לנו בלרקה הדיק ובעבודתו אם הוא עובד את ה' לו לברו היתרון ואם כן כופר בעיקר הבריאה דהתנהג בריאת כל העולמות הים הכל עבוד הדיק וכל העולם לא נברא אלא לשמשו והכל הם ענפים ולבזשים הליכים להלדיק . וכשהוא מרחיק את עצמו מן הדיק על כן נספר בעיקר הבריאה וברבר זה ניכר רשעתו שהוא כופר בברא שיעקר אללו ית' . וזה שכתב רשע מה אומר כו' שיהיה הרשע על ידי דיבורו שאומר ומתוך שאלתו ניכר מחשבתו הרעה ששואל מה העבודה הזאת לכם ח"ש בעל מסר הגדה לכם ולא לו דר"ל דהעבודה של לדיקים הוא להם לברס ולא לו שאין עבודתם מועיל לכל הכרואים וגם הוא בכלל

רמזי שיר השירים

שיר

השירים אשר לשלמה כו' אחי מלבנון כלה אחי
 מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה כו' אחת
 במדרש עתידין לדיקס לומר שירה על נס העמיד לבוא :
 דהנה משבח כ"י הא' היא דבוקה בו ביחוד חיווג עליון
 בשני בחינות הן בבחי' כלה : וכן בשבחה הכ"י אל
 התגלות וסו"ה דהנה באמת הקב"ה משתעשע א"ע
 בשמחה ישראל קודם בריאתו עיד במחשבה שעלה ברעונו
 ב"ם לברוא העולמות בשביל ישראל שנקראו ראשית ושם
 במחשבה נתייחדו ברעון הכלול ושם עדיין הוא בבחי' כלה
 שהוא בחי' ארומה אשר קדשו בבחי' קודם במחשבה עלאי
 שם נתייחדו ו"ש אחי מלבנון ר"ל שהוא מורה על יחוד
 הלבנון גימטריא סו"ה אה"ה סו"ה ארנ"י שהוא שם
 המחשבה אשר עדיין היה נעלם בבחי' ה' אהיה ר"ל העמיד
 להתגלות שם תשיה היחוד הנקראת כלה וגם אח"כ
 כשנגמר הבריאה ובא הכל אל סו"ה אה"ה יחוד בהתגלות
 ח"ש אחי מלבנון תבואי ר"ל אחר שבא הכל וא"כ ע"י שאנו
 דבוקי בו ביחוד אף קודם שבא אל סו"ה אה"ה אלא במחשבה
 לבד וא"כ ע"י האמונה הזו אנו יכולין לבטוח בהש"י שיעשה
 עמנו נסים ולטובה זאת ולשיר בקול נעים אף קודם שיעשה
 היום מחמת גדול האמונה בו ית' אשר אנו היינו חקוקים
 במחשבתו ח"ש תשורי את כנסת ישראל תה"ה אומרת
 שירה מראש קודם שנתגלה היום האמונה ח"ש המדרש
 עתידין לדיקס לומר שירה הבאה על נס העמיד לבוא ר"ל
 שעדיין לא בא מחמת האמונה יאמרו שירה מקודם וכו'
 ועיין בשל"ה שדיבר קלת מזה :

רמזי ספירת העומר והג השבועות

במדרש

בפי' אמור אל תהי מלות עומר קלה בעיניך
 שהרי אברהם לא זכה לירש את הארץ אלא
 בזכותה שנאמר ואתה את בריתי תשמור זו מלות עומר והוא
 חמיה דמה שייכות יש מלות עומר לברית אך יש לומר על
 דרך פנימי דהנה לכאורה יש לדרקק דהלא הוא דבר ושמירה
 הוא ל' נוקבא והא' אמר ואתה את בריתי תשמור אך דבאמת
 ידוע דמילי הוא תורה על התגלות הספרים והארת סו"ה
 הקדוש כמו דרמנו מי יעלה לנו השמימה ר"ת מיל"ה
 שעי' כריתת הערלי ופריעי' נתגל' החותם הקדוש ומאירין
 הספרים אך מקודם לריך האדם להכין א"ע להיות
 כלי לקבל הספרים והעומר הוא הכלי והמדי כתי"ש
 וסעומר עשירית האי"ף היא וא"כ הכוונה בספירת
 העומר הוא שצריך ליתן האר' להכלי דהיינו שמתעוררין
 הגבורות שע"י שאדם מתטהר מדותיו ומחשבותיו ומלמל'
 עלמו מה לעשות ומה שלא לעשות וחסו גבורה מה שמגבילין
 הדבר וישראל כשיאלו ממלרים היו לריכין לספור ולעשות

כלי סיה"י כולם מוכשרין לקבל התורה דעדיין לא טעמו
 לבחינת האותיות הוא הא"כ עד ימי חג השבועות דה"ל
 מקריבין שתי הלחם מן החט' דחט' בנימטרי"ך ב' אומות
 ולכך ה' לריכס להקרי' העומר דהוא שעורה דה"ל לס'
 יניקא מאותיות מנלפ"ך דב' פעמים מלנפך גימ' שעורה
 דהוא רומז על הגבורות ואנו לריכין להמתיקן וליתן ספרים
 והאר' להעומר וכונו כן באברהם דקיים מלות מיל'
 שזכה להתגלות הספרים ולהאר' של סו"ה אף לכל זמן
 בודאי ה' לריך להקדים להברית בחי' שמור דהוא נוקב'
 שמרנו על הרין ועל המלוס שהכין א"ע ועיור אף
 נופו ואביריו להיות כלי מוכשר לקבל האר' הגיל כו'
 אלו תכוני' בכוונת הספירה לקבל אח"כ ברית התורה
 בחג השבועות ודא ודא אחת היא דעל המילה נכתו י'
 בריתות והעומר הים לריך להיות מנופה ב"ג נפה בני'
 ע"ב ס"ג כי הם מרמזין על דבר אחר כנודע להספיר
 בסוד ד' וסבן :

בפסוק

אם תבקשנה ככסף ומתמונים תחפשו
 אז תבין יראת ד' ודעת קדושים תמלא
 דבאמת אנו רואין דאוסב כסף לא ישבע כסף ותמיד א'
 להעשיר ויש ללמד זכות ע"ז אף דבאמת יש לו הון ועושר
 רב ת"ע כיון שלא זכה ואין מעשיו רצוין לפני המקום י'
 אזי כל העשירות מתעלס תמנו ורומה כאלו אין לו : ולכ'
 הוא מניע א"ע להרויח שסובר שאין לו במה לפרנס א'
 כי נוגעו עיניו בערוך ואינו רואה את עושרו כספו וחסו
 וכשיחבונן ע"ז רואה שבסניגון זה הוא מעלת הדיקס
 שאנו רואין אף שעובדין הש"ת כל ימיסם ועושים מלות
 ומעש"ט ותמיד הם לועקים שלא עשו כלום ולא עבדו לשמו
 ית' ולכאורה היא זר דהא אסור לומר דבר שקר וידע איש
 בנפשו א' לריך בעור הוא ואס קיים התור' וסנל' אף דהוא
 על בחי' הגיל דבאמת כל העובדות ומעש"ט שעושי' הדיקס
 אינם אלא בשעת המלוה אכל אח"כ יש להם הסתלקו' למעלה
 והם מתגנבים בעולמות העליונים כפי ערך מעשי' ידם אשר הם
 מביעי' לרום השמי' העליוני' וכל זה עשה השם מחמת שהיה
 בקדושו לא יאמין ומתירא השם ב"ם שלא יחטא האדם ויפגום
 ח"ו מעשיו הראשוני' ולכך הקב"ה מסלקס לרו' המעלו' לעולמו
 העליוני' הרומים אשר שם אין מגיע להם שום פגם וקיעור
 ומשטין ולכך הדיק אח"כ אינו מרגיש בהם כיון שאינם
 נגד עיניו אף שנותנין לו הארה גדולה לשורש נשמתו וכל
 המעשים שעשה אף ששם (מאירין) למעלה הם מאירין
 לו כשמש בלשרים להאיר שורש נשמתו ושכלו ולכל זמן
 המעשים נשכחים תמנו ורומה לו שלא עשה עדיין כלום
 ולעק מכאב לב תקירות לבו באמת חסו בחי' יראי השם
 ח"ש אם תבקשנה ככסף ומתמונים מהם תבין יראת ה'
 קדושים תמלא ותדע מדת הדיקס אשר הנהגתם הו'
 לעוב כדמיון העשירים במתמונים ככיל וסבן :

בפסוק

פרשת שמיני

אמור

וירד מעשות החטאת והעולה והשלמים ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את ישראל מן המדבר ויהי קול רם דתהו מורה לנו דרך הצדיק דבורא' הם יצאו מן המדבר במחשבת כירותיו העולמות לחקן הפנמי ומקריבין לעולות שמקריבין כל מיני עליות והשלמים שעושין שלום בין אדם לאדם ביה לכני' אך דזה א"א להיות בתמידו בדביקו למעלה שהצדיק יורד מבחי' הזאת באיזה ענין שהוא עוסק באותו זמן באמיתושהצדיק נופל לתוך חסוןא הוא משניה על הצטרפות החיובים ולהשפיע לכני' אדם ולברך אותם בעין סיב' להמשיך שפע בני' חיי ומזוני ולהשלים להם כל החסרונות וי"ש יורד מעשות החטאת ר"ל כשהצדיק יורד מהעשייה כלומר מהחיקון ויצא מזה החטאת והעולה והשלמים הנ"ל אז ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ר"ל אז בא הצדיק אל תוך הזמן וכשרם למשיב' העול' ויהיו מה הם עושים וי"ש ויצאו ויברכו את העם והכין י"ל דבאמת אצל הצדיקים חשוב זה יותר למעל' בעיניהם מה שמהשבין תמיד עבור טובת ישראל ולברך אותם וגם השפיע להם זה נחשב להם לעריה יות' מרביקו פשוט בעולמות העליונים וי"ש יורד מעשות החטאת ר"ל כשירדו מזה הבחי' אל תיקוני העולמות ויבא אל תוך הזמן וכנ"ל אז ויצאו ר"ל ויצאו מזה הבחינה של הרביקות ולקחו במחשבתם לברך את ישראל הנקראים העם ר"ל שזה טוב בעיניהם לברך את העם ביה להם בחינה זו מסדרת הרביקות וזשיה ויקרב את העול' אל הצדיק היא איש חסד העובד את עבודת ישראל הוא יקרב כל העליות לשמו ית' וי"ש ועשה כמשפט ר"ל שעשה העליות כאלו היה כך המשפט והרין כי אחר כל העליו' צריך להיות ירידה אבל הוא עשה זה כאלו שורת הדין נתן כך אצלו לא היה חשוב זה לעליו' רק מצד היושר העלילה כנ"ל :

מאדמור הרב רמז על מה שאנו רואים מקצ' צדיקים מברכים את העם רק ביה אחד שהוא מרומז בתורה מוב וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם כתיב ידו וקרין ויחכוונה באמת לא היה רק ידו אחת הוא יד ימין הגדולה וידו אהרן את העם אך כיון דבאמת במחשבתו כירך את' בשתי ידיו מהמת דתמיד השמאל נכלל בימין וא"כ אף דבאמתלוי' היה רק יד אחת מים באתכסאי וזה להם בשתי ידים לכך קרינן דיו וק"ל :

ירדש רבי תהומא בפיסקי זאת החיה אשר תאכלו והו שאמר דהמעיה לעשות רצונך אלקי הפצתי ותורתך תוך מעי וי"ל כיונת המדרש דהנה באמת כל התורה כולה יצתה הם שייכים גם לשמו ית' כירותיות דגם הוא מקיים תורה והמצות ע"ד שאמרנו הכול מנין שהקב"ה מניח תפילין א"כ שייך ענין אכילה אצלו ית' אך באמת נודע ליי"ח ובפרט מצד וזרד הקודש שמכנהו גם אצלו ית' ענין אכילה וכן אמר למה אכלתי יערי עם דבשי שותתי יוני עם חלבי אכלו רעים וזו ושכרו דודים : דהנה הקב"ה קורא אותנו אחותי רעיתי ואתה במדרש פרנסתי י"ל ע"ד שאמרנו חז"ל ישראל מפרנסין אביהם שכשמים והיינו עיי' מעשיהם הטובים הם משפיעים עלינו ושעשועים להבורא ביה ויסיפין כח כנבונה שלמעלה דהכתוב תנו עוז לאלקים וזוה שאנו עושים רצונו ית' אנו שמים תענוג לשמו ית' ומקבל תענוג כמה שאנו מקבלים לעול' עול' מלכותו ית' וזהו שביעה ואכיל' דלעילא דהנה אצלו ית' כתיב סיתה את ירך ומשביע לכל חי רצון ר"ל דהוא ית' ברצונו הטיב הוא משביע לכל חי דרצונו ית' הוא אין סוף עין שיעור ואין ערך להטבת רצונו דעיק' כוונת בריאת העולמות היה כדי להטיב לברואיו וליתן להם מתנת חנם ושלא דדקדק

עם נביאיו להשפיע לכני' כל מיני טובות וחסדים בלי גבול וערך : אבל מלך כמשפט יעמיד ארץ שהצורך לעולם להתנהג כמשפט וברין כדי להיות קיום לעולם ולהנבואים אבל מצד רצונו הפשוט הפצו רק להטיב וזוה הרצון הוא משביע לכל חי והנה גם הכני' עיי' התורה והמצות ומעשים שהם עושים משפיעים תענוג ונחת להבורא ביה : אך כשאנו מסתכלין במעשינו הא"ך כל התענוג הבא ממעשינו להבורא ית' הוא מועט מן המועט לפי הראוי לעבוד אותו ית' בכל מיני עבודות אך שאין באפשרו בכח לפי מיעוט כחינו והשנת שכלינו אבל ברצונו הפצים מאוד לעבוד אותו בכל מה דאפשר או חשוב לפניותי' הרצון הזה הטוב ומקבל תענוג מזה הרצון כי נקשר הרצון הזה ברצון הבורא ית' ונעשה ית' וזווגו להבורא ביה עם הכנסת ישראל . וזהו אכילה ותענוג דליה שאנו משביעין אותו כביכול ברצון הטוב שמאוד קמדה לבינו להשפיע לו תענוג בכל מה דאפשר ונחשב הרצון שלנו אצלו ית' כמעשה ממש כמו דכתיב רצון יריאיו יעשה הרצון נחשב לעשה ואפשר יש לכיין בזה פירוש המשנה . אנשינו איש סיכו קיבל משמעון הצדיק הוא היה אומ' אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב עיי' לקבל פרס אלא הו כעבדים המשמשין שרא עיי' לקבל פרס כך יש נוסחאוי' במשניו וי"ל הכתוב בזה דשמעון הצדיק בא לורז אותנו דעבודת האדם יהיה כל כך שלם בלבו כנפש הפיצה להשלים עבודה כרצון אף מה שלא יכול לעשות ולעבוד בפועל ממש ישלים רצונו כמה שחושק לבו לעשות כל מאי דאפשר דהנה באמת אסור לאדם לעבוד את שמו ית' עבור תשלום נמול לקבל פרס שכר טוב בעוה"ז או בעוה"ב . ולכל זאת אנו מאמינין ויודעין זה בכיורו שהקב"ה אינו מקפח שכר כל בריה והוא משלם ועושה חסד לעושי רצונו ית' ואנו צריכין בכך רגע לטובתו ולחסרו' ולהיטיב עמנו ואנו מנקשין ממנו כל הצטרכותינו כי על מי לנו להשען אם לא עליו ית' אך באמת אם עובד אותו ית' בכל לבו ורצונו הטוב אז אינו חסד לו כלל ונקשר ברצון שלו במדת כל כמי' שאנחנו באנדהם וד' בירך את אברהם בכל שנתקשר במדת הצדיקים בחינת כל אשר הוא מרת הסתפקו ואז אינו נחסר לו כלל אבל אם האדם אינו עובד אותו ית' בכל לב עבודה חמה אף שמקבל שפע ממנו ית' הוא בדרך פרס מלשון חתיכה ע"ד פרס לרעב לחמ"ך אבל עבודת האדם צריך להיות כל כךעד שיהיה קשור במדה של כל וי"ש אל החיו כעבדים כי לקבל פרס דהוא חצי דבר אלא עיי' לקבל הכל וזה בא עיי' עבודה שלימה שהאדם נתקשר במדת כל הכוללת כל הטובות והברכות ונחזור לענינו דאכילה דלעילא הוא מה שאנו משביעין אותו ית' כביכול כתענוג ושעשועים הבא עיי' מעשינו והיה העולה למעל' מרצונו הטוב והנה יש כמה מיני חיות קדוש' העולה מעבודת האדם כי עבודת השם נחקק לכמה בחי' שונות והחיות העולה מכל ס'ן ומין עבודת הם חיות הקודש הנושאות את הכסא כי יש שעובד אותו ית' בחיות והתלהבות ולבו בוער אליו ית' זהו חיות הקודש הנקראים חיות אש ויש חיות העולה עיי' מצות מעשיות זה מכונה כשם מים ויש חיות הנעשה עיי' עבודת האדם הבא מבחי' מה ונפשמ' כעפר לכל תהיה ער שאמ' אברהם אבינו ע"ה ואנכי עפר ואפר ויש חיות הבא עיי' התעוררות עליון והוא בחי' רוחין קדישין המעוררין את האדם לעבודתו ית' והנה אלו החיות נושאות את הכסא כי גם באדם יש כסא שנופס רמ"ה איבריו הם כסא ומרכבה לכבודו ית' . וד' חיות הנושאים אותו הם ד' יסודות א"ר"מ"ע . וצריך האדם לחזק אלו הד' יסודות ומיתן בהם חיות כדי שיהי' בהם כח לעבוד אותו ית' ובמה אנו נותנים להם חיות עיי' האכיל' שאדם אוכל כי יש כמה מינים : דומם : צומח חי : מדבר : וכ"א משונה במזגו מחברו כי יש כמה מיני' מאכלי' אשר בהם יש התנברות יסוד האש : ובוה יסוד האויר ובוה יסוד המים ויין

לא פנינו
כבועת דמי
ר"ב חוסים
דמי' לס'
יעי' שעות
מפת'
מלות מיל'
לכל זה
יסוד נוקב'
מקיסר ח'
סיל' כ'
ברית המור'
נכרתו י'
נפס בני'
רע לסגור'
ס' תמסמ'
ס' תממ'
ז' ותמיד ח'
סון ועשר'
סמקוס ב'
ין לו' ול'
לפרנס ח'
כספו חסון'
למ' הגויק'
עמיס מלח'
נבדו חסון'
ר' ודע חסון'
יו' אך הסוף'
ועשו' אלק'
קרו' לממט'
ס' חסר ס'
תממט סוף'
אלדס ויפוס'
צנו' לעולמ'
גם וקיער'
כיון שחיס'
נשמתו וכל'
סס מאלר'
ולכל זה'
ערין כלס'
רלו טמס'
סמטור'
ס' ורס'
סגמט ס'
ונן :
מוק

המים או יסוד העפר כנודע להכמי המבע והרומאים : וא"כ כמה שאנו אוכלים בקדושה בזה אנו נותנין כח וחיות להיסודי הנ"ל וזהו שכתבה התורה לנו איזה מיני היות שהם מהורים וכשרי' לאכילה ואיזה חיות טמאים כי יש כמה חיות אש' הם רע להאדם וזה סכינה בשם חיות ברא שהם חיות רעות . והשם ית' הבין שאלו העופות וחיות טמאות אינם מוכנים כי ישקצו את נפשותינו ע"י אכילתם דנודע מחכמי האמת טעמים על איסור אכילת אלו העופות והבשרי' הטמאי' וחיות הטמאות . וסידרה התורה לפנינו החיות המהורות והתיר לאכול אותם בקדושה ובכשרות לחזק את לבבינו וחיותינו לעבודתו ית' . והיש המדרש על מסוק זאת החיה אשר תאכלו ר"ל דעיקר האכילה הוא החיות מה שאנו עושים רצונו ית' ומעלים חיות ורצון טוב כנ"ל . ויש דוד לעשות רצונך אלקי חמצתי דעיקר העבודות הוא להשלים חסדך ורצונך ותורתך בתוך מעי ר"ל דכשארם סכנים למעיו מה שמוחר ע"י התורה ואוכל אותם בקדושה ואנו משלימין רצונו ית' שאנו מקבלין עלינו עור מלכותו ומצוותיו ית' ע"ז אנו נותנין שביעה וחיות לעילא ונעשה יהוד למעלה : או י"ל דהיה קשה להמדרש לשון זאת החיה כמראה באצבעו וכי משה היה מראה לבני ישראל איזה מין כשר ואיזה מין טמא דהא לא מסר להם אלא סימני מהרה וטומאה ובאמת רבותינו ז"ל דרשו דהקב"ה הראה למשה כל מין אך ע"ס דרכינו הנ"ל י"ל דזה הוא סימן לאדם לידע איזה מין מהור וכשר לאכול דאדם אשר אין חסדו כי אם למלאות רצונו ולהעלות תענוג למעלה אז אינו יכול ליקרב אליו דבר איסור כי כל דבר הכשר ויש בו חיות ונקשר בשרשו אז טבעו תמיד שחושק ומתאיה להעלות ולירדק בשרשו משא"כ דבר איסור והיצונים אשר הוא נמסק מהשורש אין לו רצון כולל להיות לו עליה כי אי"א וע"כ המאכלות האסורים אשר הם מטממין לבו של האדם וע"ז נמסק האדם מרצון הבורא : ואז בודאי זה האדם שרצה להשלים רצונו ית' ובא לפניו דבר איסור או לא יוכל להתקרב אליו ואין לו רצון כלל שיאכל אותו כי זה נגד רצונו ית' ובודאי מה שהשם מוסיף לפניו ורצונו סכנים שיאכל יבטח וידע ששוב הדבר וכשר לפניו שיהיה עליה לדבר מאכל ע"י האכילה הלוו כנודע ליי"ח . והקב"ה מוסיף לצדיקים אותן הדברים הצריכין להעלותם וא"כ התורה הוא בתוך הבני מעיים של האדם שע"י יכול להבין אם יאכל אם לאו ויש זאת החיה אשר תאכלו ר"ל אותן הדברים שחסצכם ורצינכם יהיה לאכול זאת בודאי הוא כשר ויהיה חיות נמשך ע"י אכילה זו : ויש המדרש כמאוסקמו שאמר דוד המלך ע"ה לעשות רצונך אלקי חמצתי ותורתך בתוך מעי ר"ל דכל זה שאמרנו אינו אלא באדם אשר כל סמנתו וחפצו אינו אלא להשלים רצונו ית' אז תורתו בקרבו ובתוכו ויכול להבחין בדעתו איזה יכשר לאכול אשר רצון הבורא בכך והוא ית' ויכינו להיות כל מעשינו ורצונו ותשוקתנו לעשות רצונו ית' בלב שלם אמן :

עוד שמעתי מאדמו"ר הרב על הא דאמר חז"ל ההונה את השם באותיותיו אין לו חלק לעוה"ב דהנה אסור להוכי את כתיבתו בבחי' הו"ק בבחי' ארנ"י . וזלת רעתיד השם יקרא כתיבתו מחמת דקעת בגלות אין ניכר אלקותו ואמתת מצויקות אמיתת היותו ית' כי בגלות האמת נעלם והשקר נוכר ואין נגיש כלל אמיתתו ית' אבל אנו מזכירין אלקיתו ית' ע"י של"טתו מחמת שאנו רואין שמלכותו בכל משלה . וע"י פעולותיו ונהיו שעשה עמו ע"ז ניכר אלקותו ית' לכך כתיב ד' ימלך לעולם ועד דלעת עתה הוא מלכות באתכס"א אבל במקדש ששם היה התגלות אורו ית' והשראת הקדושה האמיתית והכהנים היו מרגישין בנועם ובמתיקות של ה' מעין עוה"ב שהוא עולם אשר שם הוא מקום האמת לכך היו אחיו הכהנים סבליעין את ה'

בנעימה ר"ל בזה הנעימה שהרגישו שם במקדש שהופיע לעיני אור הנועם העליון והאמת הפשוט לכך הזכירו את השם א"כ מי שלא מרגיש זה הנועם בעוה"ב אסור להזכירו ולעתיד שיהי' נכבד ד' וראו כל בשר יחדיו לכך יקרא היבנתכתו אבל מי שהרגיש את השם באותיותיו אף שאינו מרגיש אין לו חלק לעוה"ב כנגד מדה פורעין לו שאינו מרגיש אף שם לעוה"ב והבן

פרשת אחרי

במסוק

בזאת יבוא אהרן אל הקדש כו' במדרש רבה מה שאמר דוד המע"ה ד' אורי וישעי מסי רבנן מתירוהו להאי קרא הכי ד' אורי בראש השנה . וישעי הכפורים והוא מחוסר הכנה וגם למה מכה"ק אורי ליה ליוה"כ . אך י"ל עפ"י המשום דביוה"כ היו צריכים לישקצו בעצמו כמו דאמר חז"ל על שמעון הצדיק כשנכנס לקדשי הקדשים שראה זקן אי אשר הלך עמו וזה ה"י כבודו ממש ששיעו שיהי' נכנס בשלום : ויוצא בשלום . וגם ה"י אשר התורה הכהן על השעיר כל עונות בני ישראל וכתוב והשיר אשר עליו הנורל ר"ל כו' ועמד ה' לפני בני ישראל וכתוב צריך להיות לפני ד' ממש כי היו צריכין לסייעתא דשמי' וישעי ביוה"כ . וגם הא דקרא אורי ליה הוא משום דכתיב ליום חגיגו דהוא ר"ה הוא אתכס"י דמיהרא ויש ה"י חשבת על המוחין כי יש מסכים המכדולים בין הכנ"י להכירא נ"ח נתן לנו דשי"ת עצה נכונה לעשות ר"ה ואנו תוקעין נש"ת ומעוררין את חיותנו וכל היסודות ארמ"ע לתוך השופר כ"כ הפה היוצא מן התוקע לתוך השופר הבל של אמת . וא"כ אנו מוכיני מעשינו ונותנין אל לב א"ך שכל הדברים של וכל הרע הכל הוא כאין וריק ואנו מעוררין הבל של אמת ונותנין אותן ית' ועולה מדרת הלב ויהוד עליון מן השופר העליון השמים ובוקע רקיעים ומעורר הקולות של השופר העליון האמת הרוחני וע"ז כל הרע צריך להסתלק וכל המסכים נתפס ואור שר השי"ת מתחיל להאיר על נשמות ישראל והשקטות ואין שום קשרונ כי אור מני מלך חיים חוסף עלינו וכמו שאמר הנביא והי' ה' לך לאור עולם ויש אורי בראש השנה

אורי

דהנה איתא בש"ס אור לארבעה עשר זמן אור חז"ל מאי אור נגהי דאיכא אור ימטא ואור ולכא"ה יסלה איך שם הכתיב אור לחשך אך דבאמת יש חשך בחי' האור זו למעלה מזו אשר כל אחד מאיר יותר מחבירו מעלות אור ותחתון הוא חשוב לחשך נגד אור הכה"י וכן ממנו כמו כנ"י כשהם דבוקים אליו ית' ממש בדביקות אמת מאיר להם המלך העליון האור הא"ס המבטיק ומנהיג ע"י חשך אבל ח"ו כשהם נופלים מהדביקות זו אז נמסק אור העליון אך לכל זאת הרשימה נשאר אצלו ועדיין מאיר להם אבל א"כ אקרי חשכות נגד אור הכה"י שהוא בדביקות אור עצום והנה הפי"טן יסד בשרי' כתרו ישועה והכינה שהוא ית' מן את עצמו בהישועה שהוא עושה עם זרע ישראל זהו הכתיב ומכתיר את עצמו בזה שהוא עושה צדקה ומושיע את זרע ישראל והנה מריה עד יוה"כ עשרת ימי התשובה אשר זרע ישראל לידו דביקות ותהרת הלב בכל יום ויום עולים במעלות מעד לעולם עד יום הכפורים שאז מאיר להם עולם הנבוה ונעלם העליון ואז בא הישועה לישראל ויש אורי בריה שאז מן אור העליון של א"ס להאיר לישראל ע"י שהם ממתינין עצמן ומדבקים א"ע לאביהם שבשמים ואז מאיר להם האור הארה וזה בכל יום ויום יותר עד יום הכפורים בחי' כתי' ישועה ויש וישעי ביוה"כ ויש בזאת יבא אהרן אל הקדש שהוא לנכה ר"ל כשאדם מסתכל על הנכה והרומא שלמעלה כנגדו כשה כתיב עיניך לנכה יביטו ויעתר יצחק לנכה כשאדם

פרשת בחקותי

בפסוק ונסלו אויביכם לפניכם להרב : האי להרב הוא פיותר דמה נסקותא באיזה אוסן שיפלו ונראה דהני שורש כל הנסים הוא דלא מיקרי נס וחירוש אלא בפעם הראשון וזכה תבין מה דמצינו במקודת עקרות מה שהתורכתבה ודי סקר את שרה והי פלא גדול ואח"כ מצינו כמה עקרות שנפקרו ולא השבם התורה לשים נס דמצינו אח"כ שריבקה היתה עקרה ונפקרה ע"י תפלת יצחק . וכן רחל היתה עקרה ונפקרה וכמו כן בקריעת ים סוף שאנו אומרים שירה על נס גדול כזה ואח"כ מצינו ביהושע שהעביר כל ישראל בתוך הירדן וכן רבי פנחס בן יאיר נבי נהר נינאי אך דשורש הדבר הוא דכל זמן שלא נפתח השער של זה הדבר כמו פקודת עקרות וכדומה אז לאו כל אדם זוכה שיפתחו לו זה השער . אך אברהם אבינו לגדול צדקתו בגדול אהבת השי"ת זכה לנס ופתח לו הקביה השער ונפקרה אשתו וכיון שפעל אברהם פעם א' תפלת השער וצינור הלוה אזי בכל יזכרו הדורות הבאים אחריו להתעורר עוד פעם באותו נס וכמו כן קריעת ים סוף שהוא נגד הטבע אך משה רבינו וכל ישראל פעלו זה הדבר שוב אין נס מה שיוכל יהושע אח"כ לפעול אותו הנס נמצ' כשהצדיקים עושים איהו פעולה כפי על מפתח שונאיו שהקביה שומע תפלתו ועשה הנקמה בשונאיו . לא די שהפעול הואת פעולה בשעת מעשה רק שהפעולה נעשה כחרב לרודי דורות כשאדם מעורר הנפילי ישינה ממילא פעול הדבר שנס עתה מגיע להם נפילה גדולה ואי"כ הנפילה הראשונה פעולת שתי פעולות בשעת מעשה ולאחר זמן וז"ש דוד המלך ע"ה וחרב פסיות ביום ר"ל שיש להרב שתי פיות שהורגת שתי פעמים . ונפלו אויביכם לפניכם ר"ל אותה הנפילה כשציר להם השונא תתעורר הנפילה היא שונה ואז יהי הנפילה הראשונה כחרב ויהיג אותם וק"ל :

פרשת נשא

ביום השמיני נשיא לבני מנשה בן נמליאד בן סדהצור במדרש אני פי סלך שמור דהנה כתיב ויקרא יוסף את שם בנו חבנור מנשה כי נשני אלקים את כל עמלי . ואת כל בית אבי ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלקים בארץ עניי . דהנה יוסף הוא צדיק יסוד עולם וכל הצדיקים נקראו עניי שמי . והני עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשיש ויש מיני תולדו היוצאים מהצדיק בחינה אחת היא אשר הצדיק הוא השליש והמשביר לכל עם הארץ הוא הממשיך שפע פרנס ומזון לכל העולם בני חיי ומזוני זו התולדה מכונה בשם אפריםסלשון פרי ורבו כי הפרני אלקים שהוא הממשיך פירות לעולם מוזן ושפע ויש תולדה שניי הנולד מן הצדיק דהנה יש עולם התשובה ע"י הצדיק דאם הי הצדיק רבוק תמיד בעבודת ה' ולא יהיה נופל אפי' רגע אחד במחשבתו מן דביקות ה' ואהבתו ית' הי יכול להתבטל ממצאית מחמת זה ולזה עשה ית' סינו ומגלגל מה שהצדיק נופל לפעמים ממחשבתו הקדושה ושוכח כרגע ואז אח"כ כשהצדיק מעורר א"ע ומתחיל להשיב ע"ז ולרפוק על שערי התשובה להשיב מחילה ע"ז שעבר על השמי' מן תשכח את ה' אלקך ומעורר א"ע מנפילתו ואז ע"י תשובתו מעלה כל קילקולי הישעים ומכניס דרהורי תשובה בכל באי העולם אפי' באותן שהם בעמקי שאול וא"כ ע"י שכחה של צדיק נפתח שערי תשובה לבני אדם וזה הצדיק מכונה בשם מנשה . לשון שכחה וע"ז בא הנשאות לכל העולם ע"י שכחת הצדיק וה"ש נשיא לבני מנשה : אך באמת סאין בא התעוררות לצדיק שיעשה תשובה כיון ששכח אלקיו ונפסק מהדביקות אך כיון שהצדיק

אדם מבט ע"ז האור והישע של שמו ית' כזה יבא ארון אל ידו הקדושה לירי דביקות אמת בשמו ית' וז"ש דוד ארי וישעי כשאדם מביטומסתכל באלו הכהינות של אור וישע בא מאתי ית' על כניי או יראה שאין לאדם לירא משום דבר אם מסרת מ"י ר"ל מ"י אנכי . וזהו מ"י אירא ר"ל כשאדם מתכלל בגדלות הבורא וגדל התמד אשר הוא ית' עושה עמנו גבור אור לנו או בא לירי יראת הרוממות ואין לו לירא משום זולת מ"י אנכי ואנכי ומי הוא מילתא היא כי מ"י שאנכי אלוקך צמון בלבו ויש לו אמונת אלקות של אנכי לזה בא ית' וראת מ"י ה' מעוז חיי מ"י אפתח ר"ל כשהשי' נתן לי עוז וצמימות וחיות עליון או אני בא לירי פחד ממנו ית' אבל בקרב מרעים ר"ל היינו מיראה התחנותי היינו בקרב עלי מרעים וכול את כשרי צרי ואויבי לי ר"ל שיש בי מיני שונאים אשר מצינים להאדם א' הכואבים לאדם בניסו וכממנו : וז"ש וכול את כשרי : והכ' הם השונאים את הצדיקים מחמת שהם גרלים לשמו ית' כמו דכתיב ואבדיל אתכם מן העמסלהיות ע"ז הרה אספ' : וז"ש צרי ואויבי לי דייקא ע"ז אסר דהמעיה ע"ז ה"ב מיני שונאים לא אירא כלל כיון שיש לי פחד שמו ית' כי בטוח אני שהמה כשלו ונפלו כל תקומה ולא יהי בלתי ביום כהזיק כי יפלו ממועצותיהם ויקים בנו ואתה על בפותימו תרווך וק"ל :

פרשת קדושים

בפסוק קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקים . איתא במדרש ההיר ויגבה ר' צבאות במשפט . והאל קדוש נקדש בצדקה . ר"ש בן יוחאי א' אומת הקביה מתרומם ונעשה דין ומשפט ברשעים ואימתי הקביה נקדש בצדקה מלמד מנורו' על ישראל ע"כ . דהנה השי"ת ביה נבזה על נבזיהם . דבאמת השי"ת מתגנה בענוה עם כניי ואף שאין לו גדולתו ולרוממותו ולכל זאת הוא מקטין ומצמצם א"ע בגדלותו המדות של חסד ורחמים כדי להטיב להנבזים . וזהו לרוע ישראל וכל זה הוא לאוהבו שמו אבל מ"י שהוא שם כדעתו ואין משום יראת אלקים נגד פניו אז הקביה מנבזה על לרוע השמים להעלוינים ואז ממילא נעשה דין ברשעים ונעשה נבזה על נבזיהם ונאה על נאים . וחזו ויגבה ה' אמת במשפט שהוא ית' מתרומם כשעושה משפט ברשעים . והאל נקדש בצדקה דענין קדושה מורה על הפרשה והבדלה שהקביה מלמד צדקה וזכות על ישראל או הוא נקדש שאדם עובר עבירה או א"ה תאוה רעה הקביה מלמד זכות וזהו שהאדם אינו חייב בדבר ולא בא זה מצד נשמתו ושכלו ואם מצד אהר כי בודאי הנשמה היא קדושה וא"ה הפיפה ורק שזה בא מצד החלק אב ואם של השתפן שיש באדם א"ה מורע כ"ה אשר מאלו החלקים של אב ואם בא האד' לירי גדה . אבל מצד החלק של שמו ית' היא הנשמה הקדושה לא מזה האדם תומא כי הוא ממקום קדוש ומצא ע"ז שיש זכות על ישראל מזה נקדש שמו ית' כשספריש הנשמה שהיא חלקו ורע ומחויקו ככשרות וזהו קדוש שמו ית' . וזהו שאמר וישם תהיו כי יש בכם נשמה קדושה חלק אלקי ממעל כי ויש אני ומצד נשמת ישראל ראוי להם להיות קדושים . וז"ש ויש אמו ואביו תיראו ר"ל שכל אדם יסתכל וירא מחלק אב ואם שבא שלא יבוא ע"י אלו החלקים לירי חטא כי זה תלוי בקדושת אב ואם בשעה הזיווג ועז"א ואת שבתותי תשמרו ושמעו ע"י דיוג שבת כדי שתולדו בקדושה . ולכך כמורא ק"מ אם לאב כי בזכר יש התגברות האם ראב מחמת שהקדימה י"ע כמו שאחזק"ל אשה מזרעת תחלה יולדת זכר . והבן :

שהופיע לעיני
את השם א
תיר שיהינה
אלב מ"י שה
ק לעוה"כ מ
ה"יב והבן

דרש רבה
שעי מ"י א
ה' וישעי
ל הרה ויש
ים לישוע
בשנכנס
ה' כבודו
ונג הרה
וכתיב והש
עליו וזה
א דשמי
זום דכתיב
יו חשבת
הבירא כ"ה
חוקעין נש
השופר כ"ה
מת יו א
כ"ים של
אמת ושי
ר לטעלה
ר העליון
ממכיס נח
ההשפנת
יו וכמו שא
ש הש"ה
שר וכו' וא
מבא ואר
באמת יש
מחביו
ר הבתי ו
ביקות א
גדור ע"י
ר העיון
להם אבל
אור עצום
הוא ית' מ
זו המרש
ע את דע
רע וישל
במעלות
בנה ונעל
ה שאו מ
הם משה
למחאור
כתי' כתי
אל הקדש
א שלמע
ק לנכה א
כשאדם

שהצדיק משים אל לבו שמלא כל הארץ התחתונה אשר נוסף
 שם הצדיק גם שם יש כח והיות אלקות ואיך לא נפסק כלל
 מדביקות השם כי יודע שהשם עמו בכל מקום ואפילו בבחינה
 פחותה • ומבין הצדיק שזה לא כי אם סיבה מן השמים ליפיל
 מדביקות עליון וירידה זו צורך עליי הוא כדי להעלות אחיב כל
 הכניי עיי תשובתו • ועיי מעורר הצדיק א"ע לשוב לשרשו
 וממשיך כל הנשמות עמו עיי תשובתו וז"ש ונשיא לבני מנשה
 ר"ל הנשיאות אשר בא עיי הכניי של הצדיק הוא עיי שהצדיק
 הושב בלבו שגם שם בבחי' התחתונה היא רבוק עם האליוז"ש
 נמליא"ל ר"ל גים ל"י א"ל שגם שם הוא עמו האל רק שסיבת
 גפילתו הוא מן השמים כדי לפדות כל הניצוצות קדושות בעליות
 אחיב וז"ש בו פד"ה ר"ל שהקב"ה שהוא צור ישראל רוצה לפדות
 כל הניצוצות קדושות אשר הירדו בני אדם למטה ועיי שהצדיק
 נוסף תחלה במחשבתו אחיב בחזירתו מגביה ומעלה הכל לשורשו
 וזה שקרא יוסף שם בנו הבכור מנשה ר"ל שאצל יוסף הי' זה
 הצדיק מנשה אשר בשכחהו מערר עולם התשובה לזה הקדים
 ונתן לו משפט הבכר מה מן הצדיק הממשיך שפע ופרנסה לעולם
 ואת שם השני קרא אפרים לרמוע על בחינה שני' כג"לאבל יעקב
 אבינו דהוא הי' השורש והאב של בניי וחס על זרע לזה הקדים
 יעקב וישת ימינו ער ראש אפרים ואצלו הי' חשבו זה הצדיק
 אשר ממשי' פרנסה ושפע והצטרפות רכניי ובודאי הצדיק מנשה
 הי' גיב השוב בעיני יעקב וז"ש ואולם אהיו הקטן יגדל ממנו
 שזה הוא דבר גדול אשר כל העולם ניזונן בזכותו אבל אצל
 יוסף הצדיק אצלו היא הבכור מנשה שעיי השכחה שלו פותח
 שערי התשובה בעולם אך זה אינו אלא בהצדיק שרבוך תמיד
 בקשר אמיץ לעבודת ה' ואינו פוסק מחשבתו אפי' רגע אחד בזה
 אם אירא שנשכח ממנו רגע אחד הדביקות ונופל מדביקות
 אלקות זה בודאי היה משמים כדי להעלות כל ניצוצות קדושות
 כג"ל משאיכ מי שאינו בכל אלה בזה השכחה אינו עושה
 פעולה ואין בא לו התנשאות מזה כי השכחה יש לו בקביעות
 ודרך עראי יש לו הדביקות זה אינו מעלה ומוריד לבניי רק
 שישמך מצות אלקיו בכל מעבדיו וישמור את מחשבתו תמיד
 שיהא להשוב מחשבת חץ • וז"ש המדרש אני פי מלך שמור
 ר"ל ששומ' תמיד פי המלך ואינו עובר על רצונו ית ב"ה וזה
 הצדיק אף אם נשכח ממנו אזה רגע חוזר ועולה מיד ושב
 לשורשו ומעלה את כל הכניי כ"ו והבן

פרשת כרח

ביחזקאל

בפסוק ולחם הזהב רשע ולא עב ערסנו ומדרכו
 סרעם כ"ו היא נעונו ימות ולחם את נפסך סל"ח
 לכאורה הוא פתום מלי נעמייעינו בזה דהכסע נעונו ימות בודאי
 לא ימות רק נעונו • ועוד מה זס סגנת ללריק הנוכחו מה ידוים
 בזה לזיס טובה ססרעס ימות נעונו • ונלסס דהכס יס צ' מיני
 לדיקיס נעולס דיס לדיק ענדסה לח סרע מעליו ככל וכל • ויס
 לייקיס סלין להס הזדכסום כ"כ ויס כח מלילות לסרע אללו אך
 תמסס לימס סלך סנמס"ס ונדל סכסכו להס"ס ולסנת סטוב סוף
 בוס נטוב ומלס נרע ועכניע אומס חסס הקדוסס וססס ידוע דכל
 דכס קוסק תמיד לנדק א"ע אל מקירו וסרסו ונעקיס מיס לו
 סמנסלום ומסוכום • וסליוק כזס סטוב אללו רק סטוב זס סוף סיקר
 נעיונו נוסר ני ככל נרע ומלילות סרע אף סנמלל אללו מי"ס סוף
 תלוד נמלס נעיונו אלל אלל סרעס סוף נסיפך סמורר לרע טיב
 ולטיב רע סנימריס מניד סרעס ומגביה"ס אומס וסוף סדכר סמסוב
 נעיונו וסעוב סעוסין סוף נמלס נעיוניסס סלף אס עוסין ליזה
 דכ" סוף תמנח סרסס או תמנח ליזה מיני נח"ל • וססס (כ"ס"ס)
 כסמזדמניסס אלו סני סלריקיס וזס סרעס לסדרי וזס כזס כנסטו עיי
 ליזס ססוקוס סלריק מוכיס לרעס או סמקנל יקוריס עיי סרעס

מה סילר לו אז עתעוררין כמות סמקוסין אלל כל א' ואל"ש נמייעי
 אלל סרעס סרעס סטוב סלך סוף נמלס נעיונו ואלל סלריק ססר
 סטוב סטוב ונניס ויקר נעיונו אז סטוב מוסק יכוסף לנדק לי"ס
 אל סטורס אסר יס נסלריק ונעסס סטוב סל סלריק כלסן סמולס
 וס"כ אליו סטוב סנמלל נמיך סרעס • אצל סרע סל סלריק כסמולס
 אס סרעס ססלריק מוכיסו ולינו רולס לקנל סטוב מענו • אז נעסס
 אל סרעס ססוף סורס סרע • ולמס לו לסרע לסוים אסור נעיוני
 אלל סלריק אסר עכניע אומס ככל נרע וכיון סמסיב מקוס ססר
 לפניו אז סוף נמסך אסר סרעס וכל מין נמסך אסר מינו זינל נס
 זינל • נמלל סטוב סל סרעס נמסך אלל סלרי' ונמסר נסורי ססר
 סל סלרי' וסרע סל סלריק נמסך אסר סרעס ונמסר סס נעיוני סר
 וזסו כוונס סעיר סמנסלס ססוי סולמין סכניי כל סעיוני וססל
 (סרע) סס' כזס אל סמנדנס אל סירס סרע ונמסך אל סקור
 וקיענין לו סס דוכסל נמסומל נרע אל ארץ גזירס כי סרע אס
 סנדסס לריך לימן לו מקיס כ"כ כססלריק מוכס לרעס ולינו סמולס
 לו אז מלל סרע מקוס ללון וסרע קונע אס מקורו אלל סרעס כ"ס
 מקיוו • ונזס סנין כוונס סס"ס זכס נועל חלקו וחסר סנינו כ"ס
 ססטוב סלויס לו סורס נעולס סעניון עוס"כ כגן ערך לא זכס נועל
 חלקו וסלך סנינו נניססס א"כ כססטוב נמסך למסס לסלריק ממלי
 נס דומינל סטוב נעוסי"כ נמסך אליו וחלק סרע אסר אלל סלריק סס
 חלק נניססס נמסך לסרעס • ועעניסין אומס נס על סרע סל סלריק
 כיון סמכר נז אך דמלס דגס עונס לסלריק לא עוב ססלריק אס
 רולס סילקס סרעס עיי וירס נניססס נכפליס וזסו ססנטיס סס"ס
 לכניל סססירי אומס סיוכיס לסרעסיס ופולי לא ילנו לקנל וס"ס
 מזירין ויקנלו עונס עיי ולזס סנטיס לו סס"ס סלף ססרעס וקל
 עונס לא ימות ענור עון סל סלריק רק סרעס נעונו ימות ולא יס
 עונסו על יריך כי יס"י די לו נפלו ולחס אס נפסך הללל ל"ס
 סרעס חלק סרע סל סרעס ולחס חזכס לחלק סנינו כנ"ע סמנסי
 כסטוב ונוטל חלק סנינו כנ"ע • ונמדרס ויקק קרס סלקס עקס סס
 לעלמו • ר"ל סעי' סמחוקק סעסס עס מסיס ולספן עיי' נמסך לו
 כל סרע ונפסס נמכו חלק סטוב סס"י כז • וז"ס סמכנוס ולספנל
 קרס ר"ל סמלך סטוב מסיס ונעסס כונו רע כ"ו וסנן :

פרשת הכת

בפסוק וירדב ה' אל משה קח את המטה וחקקה את העדה
 איתא בילקוט הה"ד משה עורך ישלח ה' מציון ויהי
 בקרב א' ביך וזהו המקל שהי' ביד יעקב כמו שאמר כי במקלו
 עברתי את הירדן הזה והוא תמוה : ונראה רכמה דקדוקים יש
 בפרשה זו : א' מה שכבר האריכו מפרשי התורה להבין מאי
 הי' זה למטה ואהרן דפעם אחת מצינו בקרא יען אשר מיתת את
 פי' • וכתוב א' אומר יען אשר לא האמנתם בי להקדישני
 וחלילה לומר דהם הסרו את רצון הבורא כ"ה ובאמת לפי דברי
 כל המפרשים נראה דמשה רבינו לא הי' חייב בדבר וכוננו הי'
 לטיבה אך שהי' לאיזה שגגה וטעות : גם ממה שאמר לו השי'
 קח את המטה נראה גיב דכוונת השי' בתה שצוה לו ליקח את
 המטה עמו כדי להכות את הסלע וגם צורך להבין מה הי'ה מעשה
 הנס במה שיצא מים עיי שהכה את הסלע ויתר מאם הי'הסרע
 מוציא עיי הדיבור ששניהם פלא להכות או לדבר ויתר נראה
 דלהפוך הוא דלפי השכל מחויב דהדיבור של הצדיק יכול לפעול
 בקל להוציא מים מאבן יותר מעיי הכאת בעלמא • גם מאי דאמר
 השי' ונתן מימיו הוא משולל הבנה דהוי סני לומר נתן מי
 דכיון דבאמת לא הי' היצאת מים מן האבן בשום דרך ותחבולת
 טבעית כי אם בדרך נס כי באבן לא הי' שום לחרותות מייביס
 הוא ומה זה רשון מימיו : גם מה שאמר והוצאתם להם מים
 הסלע הוא מיותר וכפל הרבים שכבר אמר נתן מימיו גם
 שאמר ויקהילו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע אינו מוכן
 וחז"ל דרשו זה א' מן המקומות שהחזיק מעומם את המדברות

הדרשה תדרש אבל אין לו ביאור לפי משמות הענין . גם
 ישן פני הסלע אני מוכן : גם מה שאמר משה שמעו נא
 ישראלים הוא תמוה כמה נחרש לו עכשיו איזה כעס על בני
 ישראל לכנותם בשום מורים היו לא מצינו בשום מקום שתשב
 ישראל לחטא עבור זה ששאלו מים שהיו סקר השיית ביה
 ביתן להם מים וגם משה לא קצף עליהם או בעת השאלה ומאין
 בא כעס היה קודם שהבה את הסלע וכדי לבאר לך כל זה צריך
 אני להאריך קצת ומתוכן יבארו הפסקים בטיב טעם ודעת
 ישרוש הדבר דוא דראוי לאדם להיות אוהב את האמת להיות
 העובדות ומעשיו וכל ירכיבם של האדם שלא האמת א"ע מדרך
 ישרי והאמת וכל זה הוא מחמת כשאדם נתן אל לבו שכל
 המצאים בעולם הם מאמתות מציאותו והיו קיים העולמי ע"י
 האמת והוא העמוד של העולם שעומד עליו : וא"כ כיון דכל
 האדם יש בו נשמת רוח חיים אשר נפת בו השיית ביה הא
 מסקור האמת אי"כ ראוי לאדם להיות כל מנותיו בכל עניניו
 להביק את נשמתו בשורש האמת שלא לפסק א"ע מהשורש
 ביה להיות באמתות המקור של אי"כ אשר הוא כולו אמת אך
 ע"פ שכתב דבר זה מדות אמת הוא ש"מ יש שני מיני דביקי
 מקרה זו אחד להיות דבוק בהנהגה של אמת אשר העולמי מתנהג
 של להיות הכל מתנהג ע"פ הוי"ש ליתן שכר וגמול טוב לעושי
 יצונו יתברך ולמקיימי התורה והמצות ולהעניש לעוברי רצונו
 כפי המדה אשר מתנהגים וזע ישראל למטה הן טוב או רע ח"ו
 אבל יש התנהגות של דביקות אמת אשר האדם הוא דבוק
 באמתות מציאותו שהוא למעלה מן העולמי והוא רק התפשטו
 טוב טובה ורחבה בלי שום שיעור ונבול אשר משם נשפע
 שפע רב לכני"י כל אשר יצטרכו וזע ישראל בלי שום מדה
 ישרע"ו לא כפי התנהגות האדם רק ההטבה בא מסקור האמת
 והכלת הפשוט וזה הדביקות הוא רם ונשא מאד שהוא למעלה
 מהאיתיות והעולמות והיו מדתו של יעקב שהי"ת מתנהג בדרך האמת
 וכל מעשיו הי"מ מאיר בכל העולמות חיות האמת המתנהגת בקו
 של האמת וזוה תבין מה שאחזיקל כל המענג את השבת
 ונתנין לו נחלה בלי מצרים שנא' והאכלתיך נחלת יעקב אביך
 והנה יעקב זכה לנחלה אשר אין לו נבול ומיצר ומאין באו
 המשות דיעקב ח"י נתן תענוג והתפארות לכל העולמות
 באמתות מעשיו אשר ע"י דביקותו באמתות לב להאיר קרן
 ואמת בכל העולמות ולא זו בלבד אלא לכל מנותיו של
 יעקב הי"י לדבוק חיות הנהגת אמת של העולמות בדביקות אמת
 ושר הוא הנהגה ואמתיות מציאות עצמותו ח"י שם למעלה
 יעקב יעקב את שכלו ויצא מגדר העולמות ולא שהניח את
 העולמות למטה אלא ארבעה בהליכת יעקב בדביקותו למעלה
 אמת הפשוט משך עמו כל העולמות להיות הנהגת האמת של
 העולמות דבוק בטעם זהות עצמותו הפשוט במקור ושורש
 אמת וזוה עשה תענוג גדול לתוך העולמות כי זה היא שמה
 להם כשמינישין העולמות הא"ך חיותם דבוק בעצמו האמתיות
 של הא"ם הפשוט והא"ך הם נשפעים ממקור האמת והא"ם אש'
 מה היה העובדות של יעקב אבינו תדיר לכן זכה עבור זה
 לחול נחלה בלי מצרים להיות שכרו ג"כ בלי שום נבול ושיעור
 והנה אותן השני בח"י של הדביקי הנ"ל אותו הנהגה אשר
 העולמות מתנהגים ע"פ דרך האמת מכונה בבחי' נקוד' שהוא
 חת האות שהאותיות מתנהגים כפי הנקודה אשר עושימתתיו
 ור הנקודה מנהיג את האות וכמו כן הנהגת אמת של העולמות
 של התנהגות התחתונים לפי ערך זה ונקים השפע מהעולמות
 אבל אותי הבחנה שר העולמות אשר הוא בהתפשטות
 אמת עצמותו ח"י בח"י טעמים וכתרי אותיות אשר הוא למעלה
 מן האותיות והוא מתנהג ע"פ הטעם הנאמר למעלה מן האות
 מן העולמות מתנהגים ע"י חיות הנשפע עליהם מהתפשטות
 אמת והטוב אשר הוא דקה מן הדקה והוא תענוג ואור נעלם

אשר הוא מאיר לעולמות הרוחנים תענוג בלי שום שיעור ומדה
 ושם אינו רק טוב ורצון הפשוט . וכשאדם מרבה א"ע בדביקות
 העליון כמקור האמת להיות דבוק בטעם העליון או הוא בא ל די
 השנה של סוכת הבורא הא"ך שהוא טוב ומטיב : והיו שאמר
 דוד המלך ע"ה טעמו וראי ר"ל כשתבאו לבחי' ודביקות של
 טעמים להיות יוצא מגדר העולמות או תראו כי טוב ה' כי הוא
 ית' שמו עצם הטוב התפשטות הטוב האמת בלי שום נבול וזה
 היה בחי' יעקב אשר יצא מגדר העולמות והדביק חיות האמת
 של התנהגות העולמית להיות מינישין בטעם נועם אמת העליון
 הפשוט בלי שום צמצום והוא היה דבוק בבחי' הוא"ו של הוי"ה
 ביה והוא היה הכריח החיכוך המכונה מן הקצה אל הקצה והוא
 הדביק כל העולמות לשורש האמת של אי"כ כמ"ש חז"ל .
 וזה מורה הוא"ו על התחברות ודביקות וע"פ"ו תוכל להבין דברי
 חז"ל וחי' דמותם דאמרו כל אמתא כריבוע אמתא ותרי חומשי
 כאלכס נא , דהנה אמה הוא מדה בח"י קו הוא"ו הנמצא כריבוע
 של די' אותיות הוי"ה ביה אשר הם מאירים בדי' עולמות אבי"ע
 דיו"ד הוא סרמו על עולם אצילות והבריאה היא נגד העליון
 ועולם היצירה היא הוא"ו : והעולם העשירה היא נגד התיאורני
 וכל עולם ועולם ומדה כולל מחיבורו אי"כ בכל עולם יש הארה
 של די' אותיות השם הוי"ה ביה וכ"ש יעקב דהוא הוא"ו המצווע
 המחבר את האהל להיות אחר ואם כן כשיעקב דבק א"ע אכ
 מקום עליון דבוק באמתות עצמותו ית"ש במקור האמת והיה
 נוטה א"ע לצאת מגדר העולמות לצאת חוץ אל רום המעלות
 דהוא בחי' אלכסון אשר הוא יוצא מקו הושר דרך אלכסון ואז
 פעל יעקב ביציאה ורושם ע"י הוא"ו להב"ר כל העולמות עולם
 שלמעלה עם עולם התחתון להיות נעו"סו"פו בהחלתו והיו דביקי
 וחיבור הי' אחרונה אל הי' עליונה דהוא השורש והמקור להיות
 אם הבנים שמתה והיו שא"ם הש"ס דביציאת יעקב פעל להיות
 אמתא ותרי חומשי ד"ל ב' הוי"ן אשר נתחברו ע"י הוא"ו והיו
 בחי' אלכסון ר"ל כשנשמה יעקב את עצמו מהתנהגות הושר
 האמת של העולמות להיות מינישין ה ועם והטעם :

וזהו כינת חז"ל כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי
 מצרים ר"ל דהשבת הוא העולמות והיא הנקודה של שש
 ימי המעשה הוא סרמו על חיות הפנימיות של העולמות וכשאדם
 מנהיג זה החיות להיות מרביק זה החיות בטעם הרוחני שם
 אמתות מציאותו כמו שהארכונו כנ"ל והם מינישין הא"ך הם
 נשפעין ונדבקין בחיות הא"ם של המקור אשר שופע לתוכם והיו
 תענוג שלהם ואדם המעורר זה התענוג ומענג את החיות הנ"ל
 המכונן בשם שבת להיות נהנין מזיו אמתות אשר הוא
 בלי נבול ואז עבור זה רוצה להנחיל נחלת יעקב שהוא בלא
 מיצר ונבול כי זה היה מדת יעקב כמשהו"ל במס' שבת לא
 כאברהם שכתוב בו קום התהלך בארץ לארבעה ולרחבה ולא
 כיצחק שכתוב בו לך ולורעך אחן אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת
 ימה וקדמה והא כדברינו הנ"ל דיעקב פעל תענוג בכל העולמי
 שחיבר כל הדי' עולמות שלמעלה חומשו אשר הוא בלי נבול
 והיו שאמר יעקב כי במקלי עברתי את הירדן ר"ל כי מקל מטה
 יעקב הוא בחי' הוא"ו אשר ע"י דביקותו שדיבק חיות האמת
 הנהגה של העולמות אל דביקות עצמותו אמתות מציאותו אש'
 הוא רק התפשטות הטוב ושם אינו בבחי' שכר ועונש נבולות
 כי שם המקור אשר משם ישאבון כל מיני השפעות לכני"י ושם
 אינו בבחי' שכר ועונש כי שם המקור ושם אין קיטרוג ומססין
 על כני"י וזוה העביר יעקב כל הדיני' היוורדים למטה ע"י התפשטות
 הטוב אשר המשיך מן המקור הכאר מים חיים אשר חפר בדביקי
 שכלו בנועם עליון וז"ש כי במקלי ד"ל המיה הנ"ל כלומר כמה
 שנטה א"ע לדביקות עליון חוץ לעולמות ע"י עברתי את הירדן
 העביר מכני"י כל הדינים היוורדים המרוסו בתיבה יודן יודן ד"ן
 וזה

ואלפי כמיני
 סדרים אמת
 כלל דקת ל
 כלל סודות
 סלדיק כשה
 י"י לו נשכח
 סוד נזיקים
 מקום סוד
 צינו ז"ל כ
 סודי סוד
 ס' כסוד סוד
 צינות וסוד
 דן אל ש
 כי סוד ל
 נוליו סוד
 סוד כ"י
 ק סודי כ
 לא זכס נזיק
 סלדיק עת
 כל סלדיק ס
 יע של סוד
 סלדיק ל
 נצטיח סוד
 לו לקבל ו
 סודי קבל
 גות ולא י
 סלל ל
 כ"י סוד
 קס עק
 י"י כסוד
 כנס וסוד
 וכן :

וזה שאמר דוד המלך ע"ה משה עורך ישלח ד' מציון ר"ל להטו עוז ונבונה שלמעלה להיות נמתקים זה ישלח ה' מציון ר"ל מהצדיק המכונה בשם ציון כלומר ע"י דביקו הצדיק בדביקות אמת הרוחנית העליונה בהטיה זו יכפה אף וממתיק העוז והגבורות מכני ומבטל כל הרין מעליהם וקובע להם דוכתא במקום אחר להיות הקביה וב"ש שופך חמתו על העכו"ם שהם שונאי הש"י וז"ש ודה בקרב אויבך ר"ל שימשול השבט והגבורות בקרב האומות שהם שונאי השם וישאל אבל על בני נמשך שפע רצון מסקור התענוג : וזעתי נבוא לדברי הפרשה הגיל דהש"ת ב"ה אמר למשה קח את המטה שהוא היה ג"כ כל בחי יעקב כמו דאמרו בזוה"ק יעקב מלבר ומשה מלנאו ר"ל דמשה הוא חיה הפנימית של כל העולמות והוא הרעת המהבר את העולמות למקום והיה דבק חמיד בשכלו אל חיות האמת של הא"ם הפשוט בעצמותו ית' אשר היא הנהגה אשר היא למעלה מן הנהגה של חיות האמת : אשר מתנהגים בדרך העולמית וזה שאמר הש"י ב"ה קח את המטה ר"ל זה הוא הכרעה אשר הוא מכריע בדעתו להטות א"ע לצאת חוץ לגדר העולמות למערה מן הנהגה הגבולית והוא יכול להנהיג את העולמות העליונים כפי הפצו ורצינו ולא כפי הטבע אשר הטבע בהם ורכך זכה משה למטה אלקים אשר היה חקוק עליו שם המפורש שהיה יכול להטות כל העולמות חוץ מדרך הטבע אשר הוא בחי אלקים נימטריא הטבע וזה שהש"ת צוה לו שיקח בהינה של משה זו ולהקחיל את הערה ולקרב אותם שיוכלו לקבל השפע עליונה אשר היא למעלה מן העולמות ושהיו נדבקים אל הנהגה של עצמותו הששופ אשר שם יכולת להשתוות כל דבר טבעי וכל הדברים משועבדים לעשות רצון הצדיק וז"ש לו הש"י ודברתם אל הסלע לעניניהם ר"ל אל הסלע העליון דהנה השורש והחיו של הסלע הם באותיות סלע אשר הם הרוחניות וזהו בחי ספר משלשה ספרים אשר הם מוזכרים בספר יצירה כמו שאכתוב לקמן ורצה הקב"ה ית"ש אשר ע"י דיבור של משה אשר יקבע אותן משה רבינו האותיות של סלע הגיל בפה נה' מוצאות או יגלה להם ע"י דביקות עליון אשר יהיה לו בעת דיבורו מקור של האותיות דהוא בחי ספר מני ספרים הגיל והחיות הנעלם באותיות של סלע וזו כשיחמלא הסלע מחיות המקור של הא"ם התפשטות הטוב או תצא מים כי המילוי של חבת סלע דהוא סמך למ"ד ע"ן אורות האמצעים הם מים וזה המילוי בא מטה שנתמלא מהשפע של חיות העליון על ידי הדיבור של הצדיק בדביקות עליון : זה שכתב ונתן מימו . ר"ל מים השורשים הננויים בו וכמו שאמר והוצאת להם מים מהסלע ר"ל ספנומיות של הסלע תוציא מים כלומי שתרא לפתוח מקור השפע הקדוש של מים מן הסלע נופיה אשר נשפע בו מלא רצון חשרת מים ע"י התגלות המקור אשר נתמלא התיבה בהמכה עליונה אשר הוא למעלה מן האותיות והעולמות : ואם משה היה עושה כד"ש צוה השם היה יוצא קידוש השם גדול שהיו רואין כל זרע ישראל גדול פעולת הצדיק ודיבורו הקדוש אשר ע"י דיבורו בקדושי היה מנהג בתוך הדיבור והתיבה היוצא ספי הצדיק את המקור העליון והיה משפיע לתוכו מהתפשטות הטוב נעלם בתוך החיות של האותיות והדיבורים ובוה יכול לפעול בדיבורו אף לשנות הטבע ולהשפיע לכל זרע ישראל כל מיני הטבאבל משה רבינו בגודל צדקתו חשב שזה אינו אלא בנס דחיד שאז יכול הצדיק לקשר אותו במקום עליון במקורו וישרשו ושם פועל כל השנים שרוצה אף לעשות איזה נס גדול כי מה שבא בדרך הטוב אשר מתנהג בעולמות והו בדרך הטבע אבל מה שבא ממקור העצמיות של הטוב אשר הוא חוץ מגדר העולמות זה מיקרי נס לשון הרמה למקום גבוה ע"ד הוי"ו נס ואניסא דרבים קשה מאוד כי א' אפשר להטות לכב של רבים להיות כולם דבוקים למעלה אל המקור ולצאת עמם חוץ מגדר העולמות

ולשנות הטבע עכורם ומשה דסתכל בכני וראה שהם עדיין רחוקים מנהג זה לכן כתיב ויקהל אותם אל מני הסלע שלא היה רוצה לקרב אותם אל בחי התגלות דהוא אותיות של הסלע בחי הספר ולהתנהג ולהוציא אותם חוץ מן העולמות ולשנות הטבע ע"י המלואים של השפע הבא מסקור העליון והי' הדבר קשה למשה מאוד שלא יהא הילול הש"ית ח"ו לכן כנס עליהם ואמר שמעו נא המורים המן הסלע הזה נוציא לכם מים ר"ל וכי אתם סבורים שמבחי התגלות של הסלע התחתון ואף שאתם דבוקים בבחי סלע זה בבחי של התנהגות העולמות אשר הוא בדרך טבע וכי אוכל בלא דביקות עליון לשנות הטבע עכורכם ולהוציא מים מחלמיש צור ומחמת כנס בא לכלל פעולת וזהו שאמר וירם משה את ידו ויך את הסלע בזה הבה את ר"ל ע"י המטה שהיה חקוק עליו שם המפורש בזה הבה את הסלע פ"מים ר"ל שהכה הכי צדדים דהיינו אותיות האת"ינים שר סלע ונשאר מים כנ"ל . וז"ש ויצאו ממנו מים רבים וזה שחשב להם הש"י ואמר יען אשר לא האמתם כי להקדישני לעיני בני ישראל שהקב"ה רצה שמשע יפ"ל להם ע"י הדיבור ל"ד ע"י שידבר אל הסלע בדביקות לצום ור"ב א"ע אל אמת מציאת עצמותו ית"ש וית"רה ויתגלה להם המילוי של חבת סלע הנשפע מחיות מקור העליון אשר יוכל הצדיק לשנות הטבע ע"י דיבורו הקדוש ואז היה נתקדש שמו ית' כי היו רואים חשיבות של פ"ולת דיבור הצדיק אשר הוא יקר בעיני ה' ואז ממנו יראו הכנ" ויהיו לוקחים מולדם עצמם א"ך לקדש אותם א"ע וזכר איברו ודיבורו להיות כלה מוצאות הפה מהור"ל והיו דבוק במקור האמת וכל א' יכול לכא לבחינה זו אם ישמר שפתיו כלפגום אותם וידבק א"ע אל המקור האמת משא"כ כשעשה משה זה ע"י פעולות השמות ר"ל ע"י הכאת המטא"ש חיה חקוק עליו שם המפורש אז אמרו בלבם דמשה זכה לזה המטה לכן יכול לפעול מה שרוצה אבל שאר בני אדם אשר לא ישיגו מטה אלקים לא יהא להם יכולת לפעול ולשנות הטבע וע"י נתמט האמונה מקדושת ב"י אשר היה נתקדש שמש"ם ע"י עולם הדיבור של משה וז"ש יען אשר כו' את פי כמי מריב ר"ל שפגמו בעולם הדיבור אבל משה בגודל צדקתו לשיש נתכוין ויותר אין להאריך ותן לחכם :

בפסוק ע"כ נאמר בספר מלחמות ד' את והב נטופה ולכאורה אינו מוכן באיזה ספר נאמרה דבר זה וכי יש לנו ספר מלחמות ה' ונראה דהנה איתא בספר יצירה בשלשה ספרים נבדא העולם בספיר וספיר וספיר והכו"ו וזו טרמו על בחי של ציור העולמות אשר נצטוו האותיות במחשבת ה"א וכדומה . וספר טרמו כשבאו האותיות אל התגלות ונתגלמו בספיר כמכתב ובאו לכלל דיבור . וספור הוא טרמו על חשבון וצירוף אותיות ונימטריאות וצירוף שמות וע"י בחי אלו יש שורש לכל מיני מציאות שיש בעולם כי אין לק דבר בעולם אשר אין לו שורש נעלם רוחני בני ספרים הגיל ונהגו . אנו רואים שנמצא בעולם מלחמות השם כלומר הא"ך שהי"שעים רוצים ללחם עם הש"ית ב"ה ולכאורה יפלא מאין בה זה דזה שייך לומר דהש"ית ב"ה לוחם עם האומות ועשי נקמה בשונאיו כמשיה מלחמ' לר' בעמלק אבל מה שהרשע"ל לוחמ' עם השם זה הוא פלא . וע"כ יש לו ג"כ איזה מציאות בספר הגיל מאותן ג' ספרים שנבדא בהן העולם כי כל דבר יש לו שורש ובספר עליון וצריך להבין מה תועלת יצא מזה הש"ית ונתן טעם לשבח ע"כ יאמר כמי מלחמות ה' ר"ל טעם הרבה דנמצא זה בשורש של הספר הגיל הוא עבור כדו שיהיה א"י וה"ב בסופה דהנה תיבת א"ם מרומו על היראה כמו דכתיב את ד' אלקיך תירא ונק' אית דהוא כמו עם דר"ל דמתוך היראה בא האדם לתיך אהבה והיא טרה הגורמת את מרת האהבה

והיב הוא אותיות א"ה ב"ה ד"א עם ה" נכלל ב"ו של והיב
 והנה ה"ב מדות דהוא א"ת והיב דהוא אהבה ויראה בסופה הוא
 צירוף שני שמות ארנ"י נימטריא ס"ה אלק"ים נימטריא פ"ו
 והוא הצירוף של תיבת מוסה שהוא מלשון מוסה ומערה ונס
 וזה מערה עושה דברו ששם ניכר שלימת כחו ואדנותו וכשאר
 מתבונן האיך שנס בסופה ומערה שהוא דין נמצא כח והיות
 אלקות ותוכו בא לידי יראה ואהבה ואז יכול להסוך הצירוף
 הנ"ל ונעשה יהוד של התיבה הנ"ל לפיכך כמשיה אלק"ים נתן
 לי לשון לימודים שכלשון צדיק מוכרע הדבר לכף זכות וא"כ
 עיני מה שנמצא הרע מכל מקום כשמתבונן האדם בכח הנעלם
 בו מחיות ושלימת אדנותו ואלקותו כעולם או יוכל לבוא האדם
 לידי דביקות היראה ואהבה ולהסך הכל לרחמים ולשני הצירופי
 אותיות סתיבת צרה לרצה ואז נעשה עיני הרע כמא לפיכך והכל
 נמתק ונעשה כולו רחמים אמר :

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל הנה יש כחיות
 יעקב וישראל דר"ל דלפעמים אדם עושה עובדא ואינו
 מוצא שם אלקות וז"ל בסוף המעשה והו בחי הוי"ו עק"ב ד"ל
 דהחכמה של אלקות המרומז בו"ד בא בעקב דכסוף אכל כשאר
 הולך בדביקות הישר ותיכף בתחלת העובדא בשביל כבוד שמו
 ית' מניש היות אלקות אז הוא סכינה בשם ישראל ר"ל ישר
 א"ל שהוא מרמז על דביק הישר וזה הדביקות צריך להיות
 בתמידות רק דלפעמים דרך עראי ר"ל בחי יעקב להשיג עי
 עכ"ם בסוף חכמתו ית' וז"ש מה טובו אהליך יעקב במדרגת
 יעקב הוא אצלך רק בכחי אוהל דאוהל הוא עראי וז"ש הכתי
 מה טוב ומה נעים הדבר כשהדביקות המכונה בשם יעקב הוא
 אצלך בכחי אודל רק לפעמי אב"ל משכנותיך ישראל שהדביקות
 המכונה בשם ישראל יהיה בכחי משכן שיהא בתמידות דרך
 קבע וק"ל :

שמעתי מאדמוי הרב הקדוש דיש בעשית המצוה כמה בחי
 דלא זו בלבד דחשוב לפניו ית' המצוה גופא רק הבני
 המצוה והסיבה שאדם מחשב איזה עילה וסיבה ימצא שיגולגל
 מזה עשיית המצוה זה נ"כ יחשב כעושה מצוה דהמצוה צריך
 להיות בכסירת הנפש גדול רק א"א לבוא תמיד בו ההכחלעשי
 איזה מצוה בתמידות וז"ל לפרקים אבל לפי דרך הממוצע צריך
 להיות בהדרגה הנהגה וסיבה לעשות המצוה והחי בחי אופני
 הקדש שהאופן הוא לגלגל אשר עליו יסובב הכלי וזהו ההכנה
 שאדם מסבב שע"י יצא המצוה מכה אל הפועל ומהסיבה בא
 לידי קירוב עשיית המצוה בחיות ודביקות והו חיות הקדש ואח"כ
 כשעושי אות' בתהלהבות ובכסירת הנפש זהו בחי שריסי קדש
 וכאמת גם להסיכה צריך להיות סיבה קודמת חכ"א את הסיבה
 של מצוה זהו בחי אופן בתוך האופן ונחשב הכל כעושי מצוה
 כיון נעשה כמא למצוה שע"י הכנה וסיבה וישראל חיות המצוה
 וזה כי רוח בחי האופנים שנס באופנים יש רוח החיות של
 של המצוה והבן :

פרשת פנחס

בפסוק ויאמר משה יפקוד ה' אלוהי הרוחות לכל בשר איש
 על העד אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו
 כמדרש תנחומא ילמדנו רבינו הרוא' בריות משונות כיצד מברך
 כך שנו רבותינו הרואה בריות משונות אומר ברוך משנה
 הבריות אבל א"א ראה אוכלסים הרבה אומר ברוך חכם הרום
 לפי שאין דעתן שוה והוא תמוה ונרא' דהנה עיקר חיות הצדיק
 הוא כשרואה שנמשך לזרע ישראל כל מיני חסדים טובים וכשהם
 שלימים בכל מיני שלימות הן בעבודת השם והן בצרכי עוה"ו
 שלא יחסר להם שום דבר וזהו חיות הצדיק ותמיד הוא משתוקק
 ונוסף ע"ז אבל ח"ו בשעה נעדרים משובות האלו אז לא יערב

לצדיק נפשו והנה הצדיק עושה בשביל זרע ישראל שני דברים
 אחד שאף שהוא תמיד רבך בשכרו בנועם עליון לתקן שרשו
 והוא דר בשכרו ובדבקתו במקום עליון לחיות בנועם ד' ולבקר
 בהיכלו אעפ"כ עבור אהבת ישראל הוא מוריד א"ע לפעמים
 מדביקות זו ומשניה על צרכי זרע ישראל בעינא פקחא להשלי'
 חסיונם ולהמשיך להם כל מיני השפעות טובות ונוסף עוד על
 זה מה שהצדיק עושה משום דיש שני מיני הנהגות כאשר
 הארכנו לעיל בזה כפי חוקת כפי' דיש הנהגה אשר העולמות
 מתנהגים ע"י כפי זכות הבנין אשר מטיבים לפיכך ולירשים
 ולהעניש לעוברי רצונו ולמוע מהם השפעתו ויש הנהגה אחרת
 אשר הוא למערה מן העולמות אשר העולמות מתנהגים לפעמים
 ע"י הנהגה עליונה הבא מכה עצמותו הפשוט של הא"ם אשר
 משורש הנהגה זו נמשך שפע לכל העולמות והגבאים בלי שום
 סדר וגבול והנה הצדיק עבור אהבת ישראל יוצא מנדר העולמות
 לחוץ מהם ומדבק את עצמותו אל הנהגה עליונה ומשך קאת
 השפעת הנהגה הנ"ל לתוך העולמות להיות העולמות מתנהגים
 ע"י הנהגה הפשוטה הבא מעצמותו ית' ומשם ממשיך הצדיק שפע
 בני היו ומוזני וכל מיני השפעות טובות לזרע ישראל והו
 שביקש משה רבינו ע"ה מאת הש"י שיפקוד איש כזה על זרע
 ישראל שיהיה על בחינה הנ"ל אשר יצא לפניהם שיהיה יכול
 לצאת חוץ מנדר העולמות ולהביא השפעת הנהג' זו אל העולמות
 להמשיך משם לכני' כל מיני שפע וברכה והו שאמר המדרש
 הרואה בריות משונות כיצד מברך ר"ל דהצדיק מוסר נפשו
 עבור זרע ישראל ומטיח א"ע לצאת חוץ ולבוא ולהמשיך להם
 שפע ומזון וסודנים וכל טוב אבל כשהצדיק רואה שיש בריו משונות
 בעולמ' וישנמצאו רשע' כע ולמאינשי בליעל אשר נמשלו ככהמי
 וחיות רעות והם מצערים להצדיקים אף שהצדיקים נתנון להם
 שפע וחיות ע"ז אפי' כך שנו רבותינו אומר ברוך משני הכריות
 כלום דהצדיק אף שרואה אלו בריות רעות עבור זה אינו מניח
 דביקותו ובטחוניו בהשם ואהבת ישראל הכללי אפי' הם דבוקי
 בהצדיקים והוא ממשיך לזרע ישראל כל מיני חסדים טובים
 והמשכת השפע ומשים במחוגו כשמו ית' שבודאי לא יעזוב ה'
 את חסידיו ויעשה נקמה בשונאיו . ומשנה את דעתם לשוב
 וצדיק נתן היראה לשעבר כאלו כבר נשתנו אף שעדין עומרים
 במדרס מ"ם אומ' הצדיק שבה על כפתון להגם שיהיה במהרה
 וכ"ם שלייה הקדוש על מדרש עתידין ישראל לום' שיר' עלי
 הגם העתיד לבוא כו' שמתם נודל כמחונ' שיהיה לצדיקי אה"כ
 ואז יהיה אצלם העבר והעתיד שוין וכאלו כבר נשתנו ואומ'
 צדיק על זה השבה ושיר ברוך משנה הבריות שבודאי הש"י
 ישנה ויהפך את דעתם ויפדע את עצתם ויקלקל את מחשבתם
 אבל אם רואה אוכלסים הרבה של בני אדם ר"ל הרואה זרע
 ישראל הכשרים אפי' מאססים א"ע לעבוד את הש"י וידבקו
 בצדיקים ע"ז ראוי ליתן שבה ברוך חכם הרום שאף שכ"א יש
 לו שכל אפי' וע וכד את השם בבחינה אחרת מ"ם הכל אחד כא
 מסקור אחד ועליהם תבוא ברכת טוב אמר סלה :

בפסוק ותקרבנה בנות צלפחד כו' אפשר רומ' ע"ד רמז כפי
 מ"ש בתיקונים ע"פ כוס ישועות אשא חמס אצבעי
 דסחרין לכוס מרמים לה' ישועות עילאין דנפקין מנו עלמעלאה
 עולם החיות ר"ל שבע כלילן מנוזין שערי בינה שכר אחד כלול
 מעשר קדושות והן הן אותיו' מנצט"ך כפולו' ופשוטו' וזה פי'
 הכתוב ותקרבנה בנות צלפחד שהיו מקריבין עצמות' לשרשם
 עליון לה' ישועות הנ"ל הקרוין בדשון בנות דסחרין לשכינתא
 מחמת שהם מקבלין שפע מסקי עליון ונקי' בנות של צלפחד
 אילן הד' דכית המן פירוד כסוד תרין רעין דלא מתרשין או
 ציר' סח"ד כ"ה אותיות מנצט"ך כפוסים רמזים לנבורי קדושים
 שממילין פחד על שונאי ישראל שלא יתקרבו אל קדוש' עליונה
 בן חס"ד לשון כאר חסרוה שרים הכל שורש אחד בן גלע"ד
 ע"ד

שם עדין
 הפלע שלא
 של הפלע
 ולשנות
 ה"י הדב
 לכך כעס
 לכם מי
 התהתון
 ה' ולמלת
 שנות הפנע
 לכלל מעת
 שמו פעם
 ה הכה את
 האתיוני
 רבים וזה
 להקדש
 ע"י הדיב
 אל אמת
 של תיבה
 שנות הפנע
 היו ראים
 ע"י ה' ואז
 קדש אדם
 הדרורי לזיו
 אם ישמי
 מת משא
 המסאש
 זכה לזה
 אדם אשר
 לשנה שבע
 ששמי
 כפי מי
 תו לשיש

ע"ד שיעקב קרא לו ג"ל ע"ד הוא ג"כ עולם החירות מיתוק הדינים שם של ע"ד בחילוף של שם אלקים :

או יאמר בן נלעד ע"ד זה ש"ע ודל"ת רבתי הרמזים בספוק שמע הם אותיות ע"ד מהמת שאנחנו עם כ"י מ"חדים שמו ית' לעילא ותתא אנו מעידים על יהודו של עולם ית"ש ונתגלה לנו שם א"ח בכח"י דבר שה א א"ה זה בן נלעד שנתגלה לנו שם א"ח ע"ד רבתי בן מנשה לש"ן נשני את כל עמלי מהמת שזה העולם כולו טיב דלית ביה רע כלל נשכחו ימי הרעים העוברים בהתגלותו של עולם החירות וא"ה שמות בנותיו ד' ישועות הנ"ל כ"א יש לה שם מיוחד בפ"ע מהמת פעילתה

הטוב שם ראשון מחל"ה לשון מח"ל לה' חסן מסור הסליחה או לשון מחול לצדיקים לע"ל שנית עם הצירוף שניהם רמזו מחלה נוע"ה פ"י שנע ואזיל כל מחלה מישראל מהמת מיתוק הדינים חל"ה לשון חנ"ה שמחה וחדוה חסן דלית חסן עציבו כ"ל רביעית מלכה התגלות מלכותא קדישא ותרצה הוא רמז שכנ"י היא מרוצה לעשות כחפצם וכרצונם אחר התגלות אור העליון מעלמא החירות . ונעשה מצרה רצ"ה מיתוק הדיני' וזהו ותרצה וזה פ"י הפסוק ותעמודנה ה' ישועות לפני משה בח"י דעת לפני אלעזר הכהן גדול העליון ולפני כל ב"י תנה לנו אחוזה בתוך אחי אבינו אב הוא לשון רצון כמו ולא אבו כלומ' רצינונו שיהיה לנו אחוזה בכח"י א"ה דבר זה בתוך אחי אבינו ויקרב משה את משפחן נז"ן רבתי עולם החירות נז"ן שערי בינה לפני ה' דייקא ויאמר ה' אל משה כן בנות צלפחד דוברו' פ"י כן הוא שבע"ן עטרין עילאין בנימטריא כן . נתן תתן להם נחלה נח"ה' בתוך אחי אביהם כלומר כרצונם שיהא להם ה' ישועות הנ"ל בכח"י א"ה דבר משפיע לכנ"י . או יאמר בן חפר שהוא בנימטריא רפ"ח שהם ד' פעמים ע"ב דידוע ששם ע"ב הוא עולם המחשבה ובכל עולם ועולם מ' עולמות אבי"ע הוא ג"כ שם ע"ב עם הכולל ובעולם היצירה שם מ"ה עם הו"ה ששופ' ג"כ שם ע"ב ובעולם העשיה רבוע שם הו"ה ג"כ ע"ב והנה חמש ישועות הנ"ל סיבכין לכנ"י כחמש על"ן תקיפין דסוכבין לשישנה לשומרה מכל זיגין בישין דלא יתקרבון לה ורצונם למשוך לכנ"י שפע ברכה מעולם המחשבה מכל הדי' עולמות אבי"ע כך הוא כוונת ה"ה ישועות הנ"ל בהתקרבם לפני משה סוד דעת עליון כמאמר הכתוב ותקרבנה בנות צלפחד לפני משה כנ"י ולכן בכח"נה זו נקרא ג"כ בן חפר שהוא בנימ' ד' פעמים ע"ב והבן :

פרשת מטות

בפסוק ומקנה רב היה לבני ראובן ויאמר משה בנו לכם ערים למפסם ונדרות לצאנכם והיוצא מפיכם תעשו כמדרש הה"ד לב חכם לימיני כו' דמשה הפך הדבר והקדים הפ"ה הצאן וכדי להבינך למה הם הקדימו הצאן למפס ומשה הפך הדבר : ועוד האי דאמר להם והיוצא מפיכם תעשו מיותר דכבר התנה עמהם כתנאי כפול אך שורש הדבר הוא דוראי צירוף טעם על בני נד ובני ראובן דהיו צדיקים נמורים ספני מה סאסו בארץ חמה והתאוו לישול חלק נחלתם דוקא בחוץ לארץ דודאי היה כוונתם לשם שמים ולא בשביל איזה הגאה נשמית אך דרשוש הדבר היא דהנה ידוע דכ"י בעש"ט הקדוש המיבא בפס"ים דרכושו של אדם כמו בהמותיו ועבריו דזה הוא וראי חלקי נשמתו המתנוצצים מנפשו ורוחו אשר הניצוצים שלו כא"ס ומתפשטים לדברים וחלקים אחרים והנה הם מורמנם לאדם להיו' משמשיו והונו ורכושו וכוא וראה מאבותינו הקדושים אשר תמיד היה עסקיהם לברר ניצוצי' שדהם והיו רועי צאן תמיד מהמת שיערו שהם מחלק נשמתם ושרשם אש' נתפשט כמקני שלהם ולכן היו מנהיגים את הצאן למרעה טוב למקום אש' הבינו ברוח קדשם שהוא ראוי לברר הניצוצות קדושות והם במקנה בע"ה כשאדם

ו"ש ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני נד שהיה חלקי נשמתם ורוחם ונפשם נתפשטו היבה בתוך המקנה והבינו שבעבר הדין שם יש מקום טוב למרעה הצאן אשר שם בנאות דשא ויכלו לדעית את צאנם ולברר כל הטוב מהם וזה ה"י יקר מאוד בעינינו לכך תפסו בפייהם והקדימו תחלה נדרות צאן נבנה לצאננו וכונתם ה' לשם שמים אבל משה רבינו הבין הדבר ואמ' להם כך עשו בנו לכם ערים למפסם ונתן להם עצה לתת חלקי נשמתם באופן אח' והקדים הפ"ה שהן צריכין שמירה יותר כשתם בקטנותם וא"ן בהם שכל להיות עישים טוב והתיקו להמורה בני קטנים היא כך כשאדם עושה מעשיו בקדושה וכמה ששגב ובטהרת הלב אזי האדם כורא מלאך הקדוש וזה עולה ויושב בשמים להמליץ עבור האדם כי הוא נותן לו כח חיות ושפע ומלאך נקרא עיריז ע"ד עירין קדישין ולכן נקרא עיר' מלשון התעוררות שמעורר את האדם לעבודתו ית"ש ומועיל להאדם שהוא נותן חיות להפ"ה ובנים הקטנים שא"ן בהם שכל והמלאך מעורר אותם לעבודת שמו וזה צריך עובדא ובנין וזה שאמר בנו לכם ערים למפסם ר"ל שתראו בכל העובדות לעשות מלאך הקדוש ויהיה תיקון להפ"ה הוא עיקר אבל לצאן צריך בנקיטת עובד' אך צריך להיות עובד' ולא יתפשו ודי להסב שמירה נדר אבל הפ"ה הוא העיקר שהם חלקי נר"ן היותר חשובין הצריך שמירה מעל"ה ובנין שלם אבל לצאן יש תיקון קל דזה באה מהכל של אדם מכל נשימה ונשימה היוצא מהכל פ"ו של אדם אם יוצא מ"ה שלא בקדושה ח"ו אזי נתפשט זה הכה בחלקי היצונים וזה צריך תיקון בשמירת הכל פ"ו של אדם לתקנו שלא יצא לריק וזוה נעשה נדר לצאן . וי"ש והיוצא מפיכם תעשו ור"ל כל ההבל היוצא מפיכם תעשו ר"ל תתקני שלא תפגמו שום הבל פ"ו רק הכל יהיה דבוק בקדושה בהבל עליון וי"ש על חכם לימינו ר"ל שמשנה הסתכל ע"י ימין של הדבר דהוא הפ"ה הניצוצות קדושות אשר מתפשטים שיש ועיקר של חלקי נר"ן לכך אמר להם בני לכם ערים למפסם . אבל הם כיוונו לחלקי ניצוצות שלהם המתפשט בצאן אשר היו רוצים לתועל אותם במרעה טוב שלא יתפזרו לכך הסכים השם עמהם ונתן :

בפסוק שא את ראש המלקוח והרמותם מכם ומן צאנ

מלחמה תקח א' מחמש מאות זכ"י הא דלא מצינו בשום מקום תרומה כזה רק כאן יש לומר משים דהלא ה"י רק מן אנשי מלחמה אשר הם מן הצבאות לנקום נקמת אלקי הצבאות וצבאות בנימ' תצ"ט לכך לקחו מן תיק אח' ונשאר להם כמנין צבאות וגם שלא נפקד מהם איש שהיו נאוו' בשרשן בעין הח"י אשר הוא מהלך ת"ק שנה :

שמעתי על מאמר חז"ל מאי ליראי השם ולחושבי שם

מלמד שאם אדם חושב לעשות איזהו מנות ונאנס ורא עשאה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה . והנה זא לשון מערה עליו הכתוב אינו מוכן דהוי מני לומר ה"י זה כאלו עשאה אך דלכאורה אין צריך קרא ע"ז דבוראי הו"ה מחייב כך דמי שהוא חושב בדעתו וחושק וכוסף לעשות מנות ורצון הש"ת ולי"ת תענוג ונחת רוח ליוצרו אך שבא אזה סיבה ונאנס אשר מנעו מלהביא זה הדבר מכה אל הפועל ודא בשביל זה לא הפסיד שכרו ויהשב כמעשה וע"ז לא צריך קרא אך דחכ"ל כיוונו לדבר אחר דכבר נודע דקוב"ה ברא עולמית לאין מספר נבוא מעל נבוא וכל עולם משונה מוחב"ו בכח"נה אחרת כמו דנודע דיש עולם הכחשבה ודציור עולם הריבוי ועולם המעשה והנה בודאי האדם ע"י מעשיו המוכנים אשר עושה בכוונה ובמחשבה ובטהרת הלב הוא מאיר ומשפ"ח חיות לכל העולמות במחשבה הוא מאיר ומביא התרוממות לעולם המחשבה ובדיבור הוא מאיר לעולם הדיבור ובעובד' מאיר לעולם המעשה ומיחד הכל בכ"ה הא"ס ונעשה יהוד וקשר גדול אן כשאדם

שהוא כח אשר מורה על התרוממו' אלקותו הנלע"י נתינת התורה לזרע ישראל והרים קרן הכניי ע"י רומם ת האל אשר נתן תורה ומצות וע"י זרע ישראל נתפרסמו הני ידות הניל זה היה כל כוונת זרע ישראל בכל מקום בואם ומסעם למסעם ולהודיע כי כל אלה עשתה ידו וני פעם סייד בנימי כ"ב נגר שם מ"ב לזה כיוונו כמ"ב מסעות לכך משבה הכתוב אלה מסעי בני שלזה נסעו כדי שיצא מזה מירסם אלקות : או יאמר דהכתוב משבה הכניי דבאמת אף שהיו זרע ישראל בגלות מצרים בשיעבוד הגוף בעבודה קשה בהומר ובלבנים לכך זאת כשיצאו לא שמתו כלל על שיצאו לחירות מעבודה קשה . רק עיקר השמחה היה על אשר בגלות מצרים היה גם השכינה עמם וכל המרכבה הקדושה ומפליא של מעלה כמיש בזה"ק סי' שמות עיי"ש בני ישראל הנאים מצרימה את יעקב וכמו שהארננו לעיל סי' שמות : והיו שמחים ביציא מצרים על הוצאת הקדושה וכל צבא מעלה מן הגלויות והשיעבוד ונתרומם קרן הקדושה . והשי"ה אלה מסעי בני אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם העיקר המסע אשר יצאו מאמ"צ לא הייחשב כענינים . כי אם מה שצבאות ה' ומלאכי מעלה אשר יצאו עמם מזה נהגו ושמתו עד מאוד ודא על שיעבד נוסם שנפטרו מגלות הנשמי והיו עובדא גדולה ומא ד' היה חביב זה המסע ומחשבה טובה של ישראל ביצי"ם . והיו וכתוב משה את מסעיהו כדי לחבנם בעיני המקום חמת שהיא נסיעה טובה ויקרה בעיני המקום ולשי"ש שלא כיוונו להנאת עצמן . והבן :

פרשת דברים

בפסוק צידונים יקראו לחרמון שריין והאמורי יקראו לו שניר . ולכאורה מה משמענו בזה ולמה כתבה התורה איך נקרא בשם אצל כל אומה ואומת : אך י"ל להענין הוא כך רהנה הצדיקים שבכל דור ודור רצונם ותשוקתם תמיד להיות ימין ה' רוססה ושיתקדש שמו הגדול והקדוש בכל העולם וגם רצונם להפיל ולהשפיל עד לארץ הסטרא אחרא שנקראת בשם שמאל סטרא דשמאלא ושלא יהי' ת"ו עבד כי ימלך כידוע מספרי המקובלים והנה היצה"ר נקרא חרמון ע"ש שהוא חמרים ומחייב את האנשים המרים למשמעתו וגם על שהוא מצודה פרוסה על כל החיים לשון חים ורשת . וזה סי' הפסוק צידונים היינו הרשעים שהולכין מן הצד ואינם הולכים בדרך המצוה שהוא הדרך הישר לפני איש כמו שזכר הרמב"ם ז"ל בס"י אבות ע"ש . והרשעים שמתין עצמ' לדרך הרע נקרא צידונים והם קוראים לחרמון שהוא היצה"ר שריין ר"ת שמאל רם ימין נופל הם ושלוס שרצונם להכניע הקדושה ח"ו להיות עבד כי ימלך ח"ו אבל והאמורי היינו הצדיקים שמשבחין תמיד להקב"ה מלשון ואת ה' האצרת : וקראו לו שניר סי' שרצונם תמיד שיהיה שמאל נופל ימין רם שהוא ר"ת שניר וק"ל :

פרשת ואתחנן

ואתחנן כל ה' נעת ספיא ללמור . נעדרט מסע נאל ספי"ד נספניטיס ידבר רע זס זסס רכניו סכל נכנס נמכס סנס ועמי' ינס עזום זס פסיכו סל עולס סכס"ב נו רכ לכ סל מוסק דני סלי עור . נדני' כזס וסוז פמיס דניס סיס קסס לסעדרט ונס נני סעדרט נזס . סך נכנס דסוקס כדני' דניקי' נכילס ארס סני' נסלס מעקוס עניין דסכסעס סיס סקוקס נכסלס ככדור ייס מקו' סקוקס וסוז ספניפי ונכסלס לעלס סעפעס עולס ססלל . וסססססס כרי ניסן סענוג וני' לסעו ייס ניס ריסעלס זכזן סעענוג כססלסס עונג וסעסס סיסו פסיקס ונמלוס נעסס וסלי' סל נעסמו כולו פסיקס ויקטר

השם כמחשבה לכך נהי דפועל תיקון לעולם השבה מאן בא זה שיעור עולם המעשה ונהי דחשוב כאלו ומקבל שכר עבורו מ"ם במה יתקשר עולם המעשה וצריך ולעשות עובדי גם בעולם המעשה ימה פועל המחשבה ח"ל אמרו ח"ל התורה הבטיחה לאדם שכתב בספר זכרון יצא לחושבי שמו כדומר אף אם לא עבד את השם אלא חשבה ות ה מניעה להביא הרבר לירי מעשה הבטיח הכתוב תורה תורה עומרת במקומו של אדם כיון דאורייתא וישראל בניה כולן חר . ובשארם מקשר מחשבתו אל המצוה שיק מאור לקיים ככל הכתוב בתורה או נדבק הרצון הזה וזאת התורה והתורה היא בעיהו עולם המעשה אשר היא אדם של הרצון ואו התורה פועלת לקשר כל העולמות להשגב מעשה כאלו עשה בפועל והתעורר את עולם המעשה ויש עליו הכתוב בעצמו כלומי הרומו על איתות התורה שהם אביע לחבר את האהל להיות אחר . אכ"ר

פרשת מסעי

מסעי בני ישראל כו' וכתוב משה את מסעיהם כו' הא דמכנה העובדא על שם המסע ולא על החניי בכל המקומות . אך באמת ידוע דעיקר מסעי בני ה' בהם כי גדול כי אדם הראשון בחמאו נרם גירושין וסילק לשכינת ימינו מן עולם התחתן והארץ ומלואו ונתמלא האור שבין המים והארץ בחיצונים ונילגולים ונתמזרו כל הניצוצות קדושי כל איבע רוחות השמים והוצרכו למחר הארץ ולפנות הרע למקום כל הניצוצות קדושות אל תוך הקדושה ולהי נתנם ה' מגלות מצרים ושם נצרפו מעט ואהייכ משה רבינו ע"ה הוריד להכינה למשה ע"י מתן תורה אך עדיין מה שקילקלו אח"כ לא ינק מכל סגים ונילולים ולזה הוצרכו בני להיות נע ונד בע מקום למקום ולכתת רגליהם לקבץ הקדושה וע"י סיעתם קדושה משה רבינו שהוא השורש של כל הדרות והצדיקים ששם סרובא מישראל שהם ענפים שלו ואז בכל מקום שנסעו מטהרים האור ומרחים הרע וקולטם הטוב אשר ה' באיזה קום והחיצונים היו נכנעים ספניהם כי בכל מקום שיש הקמת קדושה אז הרע נופל ניסע ונכנע ספני הכניי לא מיבעיא שלא מקום הראוי להם שלוח אינו צ"ך עבודה גדולה וזה כול הצדיק ידות אפי' במחשבה שרנו לחיד רק אף במקום הראוי להם ומקומו שבוהיהם אשר שם הוא מקום מסולתם כמו המדבר אשר א' מקום נחשים אפי' משם צריכין לדחות ספני הקדושה ונכנע ע' תחת הטיב וזה ה' העובדות של מסעות שלהם כמדבר וזה סיעה הוא רבר יקר ולכך החניי אין צריך להודיע כי ודאי סיעה טובה מינה ועיקר הוא הנסיעה ויש משה כנסו הארון ומה ה' יופצו אויבך דיהיה קימה לשמו הגדול ולקדושתו שונאים יסלו ויפוצו תחת רגלי זרע ישראל כדי שלא יוכל להרע ולמשול על בניי אמן :

נסעו מ"ב מסעות שכונתם היה לפיכס הני ידות של של שמו ית' כי יש יד הגדולה כמו ביציאת מצרים וזראה השו"ת חסדו הגדול יד ימין אשר המשיך חסדים על יע ישראל אף שלא היה ראויס אז לגאול ולהציל מסצרים גם עשות להם ניסים וכוה נחסיסם יד ימין של השו"ת כמו שאמר ר' ישראל את היר הגדולה . וגם יש יד החזקה אשר הראה שו"ת כה' תקפו וגבורתו לעיני כל כי נפל על האומות אימה סחר ועשה נקמה בשונאי ישראל ושלח אותות ומופתים בפרעה מל עבדיו וכעס ארצו וע"י נחסיסם ידו החוקיקן ש' יד הרפה ח"ת

ויקשר החלח קטרין אשר ייחן בלדס והס נפש רוח כשמה
 ומקשר זה גזס ומאיר אהס בלור החורס והמלוח ומדבק א"ע
 כהמקור אשר שס הוא הכעיות והערבות ומכניס הרע ומשעבדו
 חמס הטוב וקולח כל הטיב אשר יס בעולם בלרע כנפוח הארץ
 ומדבק אל הסורס והמקור ומאיר אהס בלור החורס והמלוח ומאיר
 המקורין עילאין בלור הפשוט של אהס ציה ובזה תרצה תזכור ושפע
 בכל העולמות כשארס עובד כל ימיו להיות מרגיש כעיות הטוב
 הלפון ולהיות בוחר בטוב ומואס ברע וקבל כל חלקי הטוב אשר הם
 כפולים ונלטו בהם ידי זרים והס נשפלות והלדס הנדק בעבודתו
 ובעסקו בחורה לטובה כעסה כלפון שפולחט ושואב אליו כל חלקי
 הטוב וכל הניולות קדושות אשר הם המפורים בהלויים ולא נחמתי
 אורו הניולן הקדוש מבחינה החחמיות ומתנאס א"ע אל מקור הטוב
 והמים הוא כילא מעבדי ומבית האקורים אשר היו אקורים עד
 הנה נבקס רע ושפלות וכש"ס עליה לחלק הטוב אז עמוד נחבד
 השקוק לעלות אל המקור ולדבק אל עורס הטוב ולהרגיש כ"מיות
 ומחיות של חורה הנאה אה"ס : וכשארס פעל זה העליה לניולן
 הקדוש שה"ל ולא כהניולו הקדוש הרביסין ונועס העניולן : והמים
 שבה והודיה לכל חלקי עולם וכל חלקי הטוב היונא"ס מן הרע
 מודאס ומשנחיס שאין טוב ונאה כמו קדושת שמו י"ס : והלכה של
 אה"ס אשר הוא ממלא כל עלמין ומח' אה כולם וע"י נחדנה השבוב
 אלנו י"ס כשפוחה שמתע"ס חלקי הטוב וחלקי הקדושה שהיו ביד
 לר והלדס הנדק ע"י עבודותו רמו ואור נסתמו מחזיר כל הני"ק
 לשרטס הטוב ועבור זה השענוב שרלה תלכו של עולם קבל ששעוב
 מהנכראים שצ"י עבדות הכ"י ימזירו הכל להסורס והמקור ועבור
 זה האליל נכרל וילך כל העולמות ומתן לנו חורה ועלות שכלה לזכות
 את ישראל שיוכלו ע"י אור החורה והמלות אשר יעשו בהתלבות
 לטובה מתעט אהבתו ויראחו י"ס אז ע"י יאירו כשמתין בשרטן
 בלור הקדושה ויתנאסו כל עכ"ס הקדושה וכל הניה"ק עבירא עמיקחא
 לפיות עולה נראש חלקי ולעשות ממנו כתר ר"ל מתעטב זה השתד"ק
 ע"י ע"י זו וע"י פעולת הניולן להעלות הניה"ק נחדנה בה"י ה"י
 בעולם שבה ממנו הודי ושנח על הגאולה שהיה להס ויודו להסס
 כי טוב וע"י נחפאר שמו ונעסה ממנו כתר ועטרה , וזה שהקב"ה
 יושב וקושר תכרים לאומיות כל זה עושה שה"י מחלקי הקדושה
 והטוב אשר הם כבסוס ביד לר והלדק ע"י עובדות שלו ואור חורו
 מאיר הכל ומחזיר הקדושה וחלקי הטוב למעלה , ומזה ההתנאסות
 והשקוק אשר כל חלקי הטוב אז הם פורחים לפילא ולעילא להיות
 עטרה לראש הנדק שמה עשה כתר ונה זה הוא מלות ח החורה
 אשר הם ח זה העונעות ומזה העלי של חלקי הטוב שיוכלים מן הרע
 נעשה חמיד כתרים שאז למעלה מן האומיות וכדבקו בחקור הטע
 העליון וזהו צמי הגבין שלדק לחייג האות שהס ששענו נך שהוא
 כוטריון שטן ע"י כלומר שהלדק מעבד העז והחורק של הרע ולוקח
 ושואב היות ממנו ומחזירו אל מקוס הטוב והקדושה אז נעס"כ כתר
 וחג למעלה מאומיות החורה :

והנה כבר כתבנו כמה פעמים רים שני ע"י הנהגות א' הנהג
 ה'ס העושה את העולמות ומח' אומה ויס הנהגה א"ס
 למעלה מן העולמות שהיא מקור יסורס של ההנהגה אשר לפעמים
 העולמות מתנהנים ע"י טעס ע"י מקור הטוב אשר טעס בא שש
 ללדס בלי שום מדה ומיעור ונכול לא מתנח איהז נבול והשלות
 שבר זולת מדרכי הסקר והטוב הפשוט כב"ז מאומיות מל אומי י"ס
 והיא המדה נקראת חנון שהוא נחי מתנת חנס והנה עשה מקור
 וכולל של הקדושה והטוב כח"ס ומרל אורו כי טוב היא ויראה וזה
 היה אלנו עילאח זוטרתו ולא עלזה על דעתו כלל ששעבד עבדות
 הלדס לשמו י"ס זה יקבל שבר ולגבי משה היה די לחסלות שבר
 עשויות המל הגופא וליעד החורה כי אהבתו ויראחו לשמו י"ס ונה
 היה בלי שיעור וערך בהמיות גדול ואס הש"י"ס משפ"ב ללדס הוא
 רק בדרך מתנת חנס שבה והנהגה עלי"נה לכן משה רבינו השתלל

והנהגה לספיר בתפלות כמנין ואהחנין עד שגס בתפלתו לעבור
 אלנו המדה של ה"ן סנקרא עתה חנס ולף כחחיל נבקס אשכנז
 בא ולראש כ' ורלה עשה ליכנס לא"י וזהו שאמר המורס מתעורר
 ידבר רש זה משה שבה במתנת חנס ר"ל דכונת עשה היה ש"ס
 העולמות מח"ר ע"י הנהגה עלי"נה שהוא מתנת חנס ובמתת חס
 משה בא וא"ץ ישראל אז היה רעב נחטבל מן העולם ויהי חק
 ושואב אליו כל חלקי הטוב וכ"י הני"ק והיה צעל זה השענוב שש
 צ"ה אשר בא ע"י עבדות בני הארס אשר הם מערמיס א"ע ללס
 דחיס מעלרע כנפוח הארץ ע"י אור החורה והמלות וע"י יסור
 והבלות ומזה היה צא הענוב גדול ומשה רבינו היה סוכל עמוד
 והיה רולה להעבירו מן העולם : ולי כשציל עגודס שיחטבל עני
 אדם ועבור מה יקבל שפע ומיות נזה לנה עשה נחפאר נחמ
 מתנת חנס שהעולם יתנהג ע"י מדה זו ובמתת יקבלו מתנת
 נחנס עגודל דמיו טובים :

אבל דעת הנבואה צ"ה עשירו של עולם לא כן ידעה שלא חסן
 כי ארצה רונה בעבדות הארס שינורו לדיקס ויעבור ע"י
 ע"י חורה ומלות וע"י הנהגות אשר יתפזרו בין האומות בכל דמות
 העולם ויעלו וידבקו כל חלקי הטוב והניה"ק עד אשר ישלמו
 ולבדד כל הניה"ק ויקחו כל הטוב הלפון צרע וישלכו הכל מן
 המקורות והיה שענוב להסס ימניך ומן יקבלו ע"י צוין חק
 עבודהס ולפוס לערל אנרל אשר כתיבתי להעלות השיב עשעטת
 שאלו אל רוס הקדושה שזכינו ולעשות ממני כתר על ראשו ית' ויהי
 מנין וכתיבס על אומיות החורה ולהכני ע השטן ונכטל העז והסוק
 השבירות החלונות והסקר רק לדבק בהטוב וליתן מעבדי לכל
 העולמות והנכראים וזהו שנאמר ועשיר יענה עמות ר"ל בחי עז
 בעוים אשר לריך הארס להכניע , וישראל הם עזות שבוותות ר"ל
 שהס לריכס נכטל חקיק והעזו של השמות ליקט משה חמיו וכל
 הני"ק ע"י מעש"ס של הארס וזהו שהס"י ר' דד נך אל חוקק דבר
 אלי עוד ב"בד הזה עלה לרס הפקנה ר"ל הכט והסתכל בראש חקיק
 ר"ל המדונן בראשי האויות וכתיב אומיות ושם עיניך ימש ולפוס
 וקדמה ר"ל הסתכל בכל הניולות הקדושות וככל חלקי הטוב והקדו
 אשר הם נפזרים בכל חלקי העולם בכל ד' רוחות השמים ומה
 בעיניך כי לריך הכל לעלות ע"י מעשה בני הארס אשר ע"י ענו
 יפעלו זמח וע"י כ"י מנין בעלמך כי לא מעבור את הירדן הזה עובדי
 בעלמך לא תרנה לעבור ולנוח לארץ ישראל כי ע"י ביאתך שש
 יחטבל עבדס זו מבני אדם ויחטבל עיקר הנר אה אשר היה השענו
 זה , ולו אה ר"ל אשר הוא חמיד במילואו וטובו כי פני עשה שש
 חנה וצדוק ימנל חקיקן והצדוק והן אבנ לו אה יסוסי כי הוא
 נמשל לסיורל כי יכושע כפני לבנה והלבנה פעמים בעליו ופעמים
 בחסרון ואח"כ חוזרת ועולה ומן הסודס גדלה אח"כ העליה ונתת
 מזה העניב לכן ע"י שיהושע יעביר את העס לא"י אז יהיה קוס
 לעבדות השס של כ"י לפעמים יתקרו אכל לח"כ ע"י עבדות שש
 עשע יעלו לרס העולות ויכניעו את הרע וישלכו ע"י עבדות
 שלסס וע"י החורה והמלות כל חלקי הטוב בכל מקוס שטן מן
 כנפוח הארץ ואז יגדל השענוב בכל העולמות וע"י יקבלו חלוקים
 ששע וכל העולם כיוזון בלדקס והס כוטרין בלדקס שבר מתנת
 אשר עבדו את הש"י"ס צ"ה בכל חנס ע"י צ"ה להס עבדות גדולה
 להוליא יקר עז"ל לשבר ולהכניע כל עליוס הרע ולקח הקדושה
 ולדבק הכל אל מקור הטוב וסירט הקדושה אמן וכן יהי לנו :

בשוק שמוי את יום השנה לקדשו כאשר ליוך ה' חלקך במדה
 דהנה רש"י פ"י במדה שס נלטו על שמינת שנת זיכור
 דברי זוהר הקדוש עמו שנת שנה דק"ה שנה דלחיו שנים חס
 סערוי וכדי להניך זה לריך אה להאריך קלט דהנה כמיב ויקח את
 מלעמיתו ויסגור נשר תחנה ויניאס אל הארס דידוע דלדסי היה
 נחמד

לפניו ימי עקב שמעון את המעשים שלם אפילו אותן הנשמות
 שהם נחמי עקב עקביים ג"כ שמעון את כל היתר זה שמעון
 ושמעון ועמיתם ר"ל באופן דעיקר ה"א לנשמות הנמוכים הללו
 שהם מעקביים עקיף שיעיר קומה וקרינים אל הגדול הם לריבים
 שימיר גדול לכל יכנס מ"ו חוץ לגדול לכל ישלטו בהם ידי זרים
 ויניקת חילונים רק לריך שמירה ונדר טנ"ס העקב ימים נקדוטה
 ועי"ז שמעונו אחס"ס טובי מ"ה ועמיתם אותם ר"ל שמענו כל
 השיעור קומה וזו כמישלמו המיקון מהנשמות על העקביים וזו
 יעמר ה' לך את הצדיק ואת החסד :

וזוהו יחננו הכחוש הנ"ל כל תקום אשר תרוך כף גדליכם אפילו
 נמקום אשר יעשו הדרכה וסילוך אותם הנשמות אשר הם
 נסוף גדליכם שהם נשמות הנאים מעקביים ג"כ לכם ימים הכל
 יהיה כנכס נקדוטה ושלכם יהיה ואפילו אותן הנשמות על עקב את
 יעננו את הטעם וידרכו בארץ חמייס ג"כ יהיה ככלל נקדוטה וימים
 יכולת נידם למשך תן המדבר ר"ל ע"י הדיבור של אותן הנשמות
 הנ"ל יבררו הכנה של דמתי מעולם נדיבור וזוהו אלף אפילו
 נמינה הגבוה שהיא מכונה נטע לבנות שהיא מל"ב נחיצות הנשמות
 וכ"ן שצרי בינה גם גאותם הנכונה נבונה יהיה יכולת ניד הנשמות
 הנ"ל למשך נטע שיחנהגו העולמות כלנכונים הפזיז אשר אין טעם
 ביון כלל כי אם לכו לבן מיורר הוא ומן הכתר פתח וקמטיב דרך
 השמלמות העולמות מלמעלה למטה שיהיה יכולת נידם להחשיך מן
 הכתר ר"ל מזה שאור והתפשטות אשר נקרא כתר פתח שמעונו מרין
 ורבי"ן ע"ד הכתיב אור זרוע ללדיק שאכל הלדיק העליון שאור זרוע
 אללו וכשחבלה אורו אז נאמח סילדה טובה ונדולה מכל מיני טעם
 טובה כלומר כשהלדיק העליון זרוע אורו ומשפיע תפודו לכ"י אז
 נמשך מזה כל מיני טוב וכל חסד כמו מוזרעה שמרעין ה' עולם
 לכמה חמייס והכוונה שיעשה ימור להשפעת טעם מדכורל דהוא
 הלדיק יסוד העולם ועד ים האחרון דהוא הנחיה תחלה דמח
 המלכות שהוא ים תחלה הכל יהי נבולכם וכילוי יהי ככלל נבנול
 הקדוטה ע"י פעולות הנשמות הנ"ל אף שהם מקף רגל נחמי עקביים
 הנ"ל ועי"ז הימיה להם ה"ס"ת צ"ה לא ימינז איש צמייס שלא
 יהי להם שום התנגדות אכל לך רק פחד ומורא יתן הטעם על כל
 פני הארץ כאשר דיבר לכם :

עוד לאלקי מילין לבאר הכתובים הנ"ל באר הטיב עפ"י דרך
 דרוש ותחיד זה יחבארו הכחו' וכמה ענינים נרדך השכל והוא
 דלכאורה יש לרדק דמה זה שאמר ושמר ה' אלקיך את הצדיק ואת
 החסד אשר נשבע לאבותיך כיון דהזחיר להם שיהיו כ"י שומרים
 ההורה והמלות והחוקים והמעשים א"כ כשהאדם עובר את הטעם
 כראוי בדין הוא כוטל שכרו ולמה הילרכו לזכות ולטיבת והנשמת
 אבות אף נראה דשורט הדבר הוא דידוע דהוא ימ"ש מתחשב א"ש
 עם האדם מדה כבוד מדה כפי מה שהאדם מעובר לעשה את מדה
 רחמנות כמו כן הטיי"ת מתחשב עמו והנה כבר נודע דכ"ל דבר שנעולם
 כמלא צו נחמי זכור ושמור וכדי להבייך זה לריך אני להאריך ה"ה
 והוא דהנה אמרו חז"ל אין ברכת הטעם של על דברי דיקס כן אשר
 הכחוש יהיב חכמה לחימיי"ן כל זה הוא דאף שהקני"ה משפיע טעם
 רב אם לא יעשה האדם הכנה וכלי מוכשר לקבל השפעת הטיי"ת אז
 לא יהי יכול' ניד האדם ליחנות מהשפעה זו רק אם יש לו כלי כנוון
 אם האדם הלפה ומתכה ושותר לחתמהו ימי' ועי"ז עושה הכנה וכלי
 לקבל השפעת חכמהו ימ"ש וזו באמת הקני"ה משפיע לו טעם חכמה
 וכן כל הדברים ועצם הדבר שצריך להכין הכלי חמלה הוא נחמי'
 עפר טעם השכל וצוה חנין מה שאחז"ל אין לו להקני"ה בעולמו אלא
 אורג של יראה שמים בלבד שחומר הן יראה ה' הוא אורגו ולכאורה
 הוא מחוסר הכנה לומר דאין להקני"ה בעולמו אלא אורג של יראה
 שמים בלבד הלא הכחוש אומר הן לה' אלקיך הטעמים ושמיי הטעמים
 וכו'

הכחשים ילכי כפיו של הקני"ה והוא היה כולל לכ' הקדוטה
 כל נשמות ישראל וכל הסמ"ה דקדוטה היה נאחזים וכוללים צו
 היה כולל מדבר ומוקבל כי דו פרלוטין נכדל דכ"ל דבר
 שיש לו דבר ומוקבל כפרט בהלויק לריך למלוה צו נחמי דבר
 נקב"ה דהוא נחמי זכור ושמור ר"ל משפיע ומקבל דרך משל להלדיק
 דבר שלו הוא היה שדרכו להשפיע חמיד ע"י קדוטהו ונדול
 ויניקתו וימיהם המתקנה הוא משפיע מענוב דומיי נאורות ועילוי
 מדות עליוני' וגם יש אללו נחמי' מוקבל שמקבל ומשפיע טעם
 העולמות עליונים לחממו"ס ולכל הכ"י כל המטרות כל עיני מקרי'
 וצייס בני מי' ומצויי ורפואה וכדומה כל מיני טעם גם אותו נחיה
 על הלדיק מה שצריס טעם למעלה אותו טעם נחשף לזרע
 נשמת נחיה למוקבל להוליד טעם אחרת מין המשכת חסד צעו"ס
 על מנדל של הלדיק טועל לדורות ותפירר אותו פעולה ונדול מענו
 טעם אחר נבואן אחר וזהו יקח אמת מלמעומו ר"ל מה' מעטרוהי
 ל' אותו הנחיה והלך של מוקב' לקח מהאד' ויסגור נטר תחתי'
 ימיר שתתן בתקני"ה נחמי' נשמוי' ר"ל שצו' הנחמי' והלך של כ"ק'
 הלך הלדיק יהי' יכולת נידו לקבל טעם ולמשך מלמעלה למטה כל
 דבר ט' צוה אפילו נבדברים בטעמים וזהו ויבן את הללע שהקני"ה טעם
 נחמי' מוקבל זו כנין שלם וזהו שדרשו חז"ל מלמד שהקני"ה
 מן בינה ימיה נאמח יוחר נאמיס ר"ל דבזה הנחיה
 כל מוקבל הטרה הקדום נרוך הוא צמור כל גדול שיהיה הלדיק
 על לעבוד את הטעם יף צוה הנחיה של מקבל שכלאורה עיקר
 היתרה של הלדיק חסר נכאן וידו להבייך זה אקריס הקדוטה אמת
 הנה כבר נודע דכל הנשמות של ישראל היו כלולים בלדיק כמו
 לחז"ל חיה הית' ציוקרי ארץ וכל אשר היה תלוי וקטוי בלדיק'
 כל כונה נחמי' ידועת נשמות נעלה זו מזה אותן נשמות אשר ה'
 חמייס נראשו וצמורו של האדם קדוטה נדלי' הם נבויס מלוד
 מזה נבויס ומחם נבלי' וכפי נחמי' האבר שהי' להנשמה צו אחי"ה
 כן כן תבדל נחמי' השכל להנשמה דורא נחמי' אותן נשמות אשר היו
 כלולים בעקב של אדם"ר היו טפלים נמדריגות מערך הנשמות אשר
 היו נאחזים נבופו וכיכס נבוח' וכן ה"ה כלל אדם עיקר משכן
 הנשמה היה נבוח ורוח נלל : וכפס נכבד וכל מה שהנוף יוסר
 טעם כמו כן יתעט נחמי' השכל והסיות דאינו דומה חיות של
 אדם טעם נלל לחיות הנלאל נבלי' ויוחר בעקב הרב' שהוא סוף
 אף טעם הסיות מועט כמו כן עד הנה דורות שנעברו מעת נראת
 נחמי' עד עתה ה' להם נשמות נבויס אשר היה להם אחי"ה
 וצייס נביהיס של אדם"ר והיה להם חיות הרבה אכל עתה שכבר
 גלמו תיקון הנשמות כוכס ומעשה ל' נעלה כ"הא הנשמות מעקב
 הוה נחיה מעקביים כמו שאחז"ל צביקבות משיחא נסוף שגלות
 דמס ניהא משיח אז הנשמות הנשפיעים מלמעלה הם נחמי' עקב
 ה"ה ציבור ותיקון אחרון והנשמות הללו הם נמשכין מביעור קומה
 ע"ה"ר אף לכל זאת אף צדור הזה טעם לכו נשמות מעקב ע"ה"ר
 האדם מחזקו בעבודת הטעם ומקשר א"ש באדם עליון אז גם
 נשמות ה' לי נאים לירי עלי' נדונה שמתעלים לטרעס וכן האדם
 ל"ה שמיות אשר הוא בעקב הוא שפל ומקד חמיות הנוף ומכ"ס
 חיות הכלש ע"ה"ר כשאדם נמדק א"ש ומשעבר כל הרמ"ה איצרי
 חיות מלות טעם ושפ"ה נידוי לשפ"ה מלוח לא טעשה ומשעבר
 ל' האיבויס חמת הלכ ואח"כ טעשה"ל חמת המוח ומקשר כל
 ע"ה"ר ע"ה"ר כ"ך ומדבק ומיחר הכל נמקור הקדוטה יבשורם עליון
 אז יש עלי' לכל גיפו כי נעשה עולם שיעור קומה טימה מרכבה
 נקדוטה עלייכה וזו יאירו כל הרמ"ה איצריס כשאדם מקבל עול
 נגות שמים ע"י הרמ"ה חיות רק"ש וזו מחבר את השכל לחיות
 אחר ומעשה גם העקב רב מאוד טנדבק הכל נמקור הקדוטה זה
 אומר גם ענך נזהר בהם ר"ל כשאני מזהיר ומאיר א"ש וגיפ"י על
 חמייס והמלות וזו נשפ"ה עקב רב שמי' ננבי' כל הנשמי' ואפילו
 ע"ה"ר ע"ה"ר כעשה רב : וזע"ה וס' ר"ל טעם טמחה ומעשויס

וכי ים לך דבר בכל העולמות שאינו ברשותו ימי יום מהו לטון
 אור של יראת שמים וכן אשכול בכלל התקומות דשאלין לאדם
 כמה שאלות עסקת בתורה וכוונתו מה כולם אי איכא יראת שמים
 אין דכתיב הן יראת ה' היא כו' אך כשתחננון האדם יסביל ויבין
 שבאמת אין להשי' אלא אור של יראת שמים שכל הדברים וכל
 השפעות סגא מאלו ימי' אלא לבני אדם ליהנות מהם אלא שפקדים
 להם סיראס דהוא סביל והאור הכיל וכדי להסגיר לך הענין הוא
 ע"ד תכל דסרי עינינו רואות דהנבואה אינה לופפת מן הארץ אם
 לא תזרעין חמל' שומעין מנבואה לתוך הקרקע ולכאורה יס' לא כיון
 דזרעין דים בארמה כה הניעם אשר תענע בה מהנבואה ביה עזא
 ותקדם שפתו יבולט א"כ למע' לר"ך האדם לזרוע וליתן המנבואה
 בתוך הקרק' כיון דים בה בלא"ה כה המגדל אשר הוסגס בה מהשי"ת
 ביה ענף הנבואה אי"כ הנבוא' זו למע' אף אם לא יתן האדם נרעון
 השטם וכרועג ג"כ העלם הארץ תלמח אף הים הדבר אשר דברנו
 באמת הנבואה ימי' אין קקר לנדולתו אין קץ וי"ף לכתו והשפעתו כי
 השפע הנובע ממנו ימי' ה' א' בהשפעות והתננות גדול בלי שיפוי
 וע"ך וכי' הטי' כה בארץ שימי' בה כה למימי' אף כה סלזו הוא
 בדרך השפעתו ודבר שהוא בהשפעתו אין אסער לבוא לרדי ליתח
 נרעין של חטין וכרועה שזה הוא נבול מלומס ואין בה זה המלומס
 לכך אנו מוכרחים לעשות מחצלה על כה זה והיינו ע"י שנוחנים
 הסבילה בלומס דזרעין נרעין והיא מתדבק אל כה מלומס
 שיהא שרשו ונמנו לוקח וזו גם כה הנומה מלומס
 כמו נרעין זה אף בהיות הנרעין לתעם שלימה בתליחותו א"א לה
 לקבל עד שיקרב ובה אל מרבינת אין ואח"כ בא אל מרבינת למלומס
 ואשפ"כ ים זו כה רוחני וזו שי"ס יולא נכמה נרעין אף לכל
 זלם הוא נבול תממה שלמלמס בכלי' דהיינו נחיהם המגביל לכה
 הניעם וכן אור של מנבואה שאם אדם יפקד לסכנים המנבואה בלא
 כלי רק לאור העולם אז יכול ליתן כל ימי' תיו כי יתפעם סכל
 לארץ ללרכה ולרכנה עמי וכלה אף בהיות לו אור וניה שזה עקיף
 כל עש' שנוחנים בתוכו מלרעב ריחות וזו יכול האדם ליתן בתוכו
 וימי' שגור לו לכך לר"ך האדם לעשות כלי' וזו יכול לקבל השפעתו
 ימי' עממה שגא בלמלומס לפי סכנה שמכין האדם אי"ע ויעשם
 שמירה וכלי לקבל השפעה הזו כמו שסאל אלי' הנהיח את האדם
 מה ים לך צדית והאמר כ"א אפקד שמן שי"ה יוכל להכריכה למול
 ולשרות וכפי סכלים שמי' לה כך קיבלה השפעות מאלו ימי' *
 וכמו כן דעת סיראס הוא מבינה בהם א"ר שי"א כלי השמירה לכל
 דבר אלקים כמו שאחז"ל כל שיראש תולו קודמת לתבניתו חכמתו
 מתקיימת כי כשי' לאדם יראת שמים אז הוא שומר אי"ע ונעשה לו
 נדר ונביל מה לעשות ומה שלא לעשות יולא כל מה שתקבל מאלו
 ימי' הוא שומר זו עש"כ לאדם שאין לו יראת אז אף אם ישיפע לו
 שמי' ביה כל השמלות חכמה ועושר וכרועה אז לא יהנה ממנו
 לא חסיה מתקיימת צדו כי יהיה יכולה צדו לעשות עם השפעה זו
 זה שהוא ח"ן לרלון הנבואה ביה אבל אם ים לו יראת אז סכל שומר
 זה והתקיים חכמתו ונמלא סיראס היא השמירה וניה קיבול לכל
 השפעות אלקים אשר ישיפע עליו ולכך נקרא אור של יראת שמים
 כמו אור שמיעיל להנבואה שלא יתפעט ח"ן ויאבד ויפקד סכל כיו
 כן אור סיראס שומר כל הדברים הנאים מאלו ימי' ואי"כ שמי
 אמרו תכ"ל דאין לו להקדי' בעולמו אלא א"ר של יראת שמים
 נלבד דכל השפעות מאלו ימי' הם ח"ן לר"ך כשאין לו לאדם אור
 סיראס וכשאדם ים לו נמי' שיעור דהוא סכנה והכלי אז עשפיע הקדי'ת
 וכשפ' יסוד נכתי' עשפיע ועקבל דהוא זכור ושומר וכל זה הוא
 בכללות חכמה והמלומס והחכמה יבין בעלתו בכל פרטי דברים אין
 ש"ם זו נמי' זכור ושומר : והנה לפעמים מולט על לב האדם עש'
 ססילי' עשליך בתחנתו ואומר לו שלא עבדו רוב שנותיך אשר
 פגמת בהם והכניע לפעו' ואין לך שום תקנה לשוב על עבותיך כי
 יבלט זמן ותשיבך לא יכלה ואין בכתך לעשות תשובה קרואי על

כל חטא ועון ע"כ שנת לפלתי שמה לנך ועשה עם שבכתך
 צקר ושפט לך כי בלא"ה כבר אצרת ח"קך צדוקים מאלו שכתבת
 עד הנה והוא תעיות אשר לא חילל לחקן כך הוא שימוי ססילי'
 הרולה לאבד את האדם תשי' עולמות אבל סכנס עיניו בראשו יסביל
 וידע כי אי אפשר לשוב זרע אחרת יתקן ויעקב אשר ים להסתי'
 אלקי מעל שמי' שיאבדו ולא יסיה להם תהנה ויאמין בדברי סכני'
 האמיתים שאלו דאף אם עיבד על מלומס שסס ימי' אל יס' א"כ
 הרממים כי אף אם יבולג אלק שמי' מוכרח היה לשוב ולת'
 ולקיים את כל מצות ה' וירקרוק' סופרים כי לא ידע מעניו נדע
 ע"ם לו שורם בקדושה אף אם הוא בעתיק שגול קבני' נדע
 סיבות ומגלגל בילגולי' עד אשר יעלה משהומוח' וכל הילגולי' הקדושים
 לר"כין לשוב לתקנתו ולשרותו ולעקרו' של הקדושה אי"כ כשאלו
 תאמין בלומס שלימה שבראשי ספי' ימי' שעיכרה לשוב ולת'
 ולחקן את מעשיו * אי"כ ע"י האדם יס' אל לבו עש' לי לטע'
 לער בגלגולים ולטעום טעם מרירות פניות כמה פעמים הלא ססילי'
 ימי' צ"כ תאחזור לשוב להשי"ת ביה לקיים חכמה והמלומס מוכ'
 שאסבי' מיר צדוקי' נסים חייתי ואחקן את מעשי לשוב מכל חטאי'
 אשר עשיתי ולעבד את ה' כחמל' כאלו עשיתי צדוקי' חכמים שניד'
 סכל * ועיקר חלוי' בלומס כאלו עשיתי צדוקי' חכמים שניד'
 ימי' כן אזי בא לו שפעה עז' שגמלי' שי"ס דבוק בקדושה כבי'
 נסוף ויסי' עובר ד' ותמוך אמונה זו לבו מתחרט ומת' לס' לנס'
 עמי יביע יום ויבוא העת שאתחיל לחקן את מעשי ולסמוי' את
 מצות השם ולא כשהוא שומר ימי' ע"ז אז נעשה עשיתיה זו כל
 וניה קיבול והבא לטהר עשיתיו לו מן השמים ור' בצדוקי' וימי'
 מתחברו מכה אל הפיעל שיבוא לרדי עשיו ועשפ"כ לו בנתי' זכ'
 וזו ב"כ נכתי' זכור ושומר * דהוא י"ז מהנהג עם צדוקי' כדעת'
 צדוקי' שאלו תודד מורדיו לו וזו ע"י שהאדם עושה לעצמו עשית'
 וכלי ע"י שמתה ואמונה שיש לו נמה שי"ס בלומס פסם עובר ס'
 ומלמס ע"ז אי"כ גם היא ימי' שגמלי' רמתי' וסכני' וכל הנכונ'
 והשיבות שסכני' לעשית' לזרע אחרת ויתקן ויעקב וע"י הנבואה
 הקדושים אף שהנבואה ש' היא צדוקי' בעקבות משי"א אבל תממה
 גדול להנהג אז גם שמי' ביה מעיכר הנעשה זו ועושה מזה צדוקי'
 שגור ומתחיל ללפות כביכול ממי' יביע חסור ספקיים סכנס'
 שהנעט' לנבואתים שאשפיע לזרע אחרת כל טוב ועש' נתי'ת
 שיערה זו אז הקדי'ת ונ"ם מתחיל מיד לקיים הנעשות הכלי' ומשפיע
 מיד לזרע אחרת ומזכיר להם צדית אבות את אברהם צדוקי' זכ'
 וישעיהו כז' אלא מקראי קידם סכיל * וזו וי' א"ן וי' א"ל
 לטון עממה ריל שגמלי' לום הנהג' עממה * לכס עממה חס'
 שגמלי' שפנק וסעעון את השמטעים אלה : ר"ל ששכיס נקב'
 ונסף כל אי' ישראל לטעום צדוקי' ה' אלקיך ולקיים מצותיו ועש'
 אמונה זו חסי' לכס עממה ומה הנבואה לנכתי' שמירה שסכנס'
 והלפי עמי יביע' שיעים האלה ששמת צדוקי' ה' וזו שאמר וסחמס'
 ועי' ועשיתם אותם : וזו ע"י צדוקי' שיערה תזכור לבוא לעשות
 עש' שמתקני מיד מעש'ים וזו מה יעשה הקדי'ת יתנהג עמך כחתי'
 וסתי' ה' לך ר"ל ענורך יצאה ה' ב"כ נתי' שמירה וכלי' עש'
 והסתר אשר נעש' לבנותיך להנבואה לך שיעשה זה באמירות שיעים
 וזו מעיכר זה הנעשה וישמור וילמס ויקיים ולסניא עליך אשר יביע'
 לך וזו ג"כ ע"י שהעבורות הכלי' הניב' לנכתי' זו שיתחיל הקדי'ת
 להשפיע לך נכתי' דבר עיד' עולמן הנעשות סכיל * וזו וספק'
 וצרכך ונכך פרי' בטנך בכל מעני' צדוקי' וספס טובה אמן כן ימי'
 דלון *

והואיל והואלתי לרוב אמתית להסמיע בכלן דבר נחמד מה ששקד
 לפרעה לניוס השמיות דמימי' מאלו דאמר ריב"ל עמ'
 הקדי'ת להנחיל לכל לר"ך ולר"ך ע"י עולמות שנאמר להנחיל אוהבי וי'
 ואלוהוים אלה ונקמה בעל תום ימי' דהאי כלל' לר"ך ולר"ך ה'
 כסול לטון וגם דהאי קיימא דקרא ואלוהוים אלה הוא מיוס'
 דקני

ומני כיוסא דקרא לפתיל אופני ים . ועוד מקסא סמיס דלמון
 ופתיל אינו מוכן דתלס עלי ענינתי דסל כסכר מלוס קא מיירי
 וסכר לוינ כמלס : וכללס דסכס לכאוסס איני מוכן דכרי ריביל דסול
 סוסר לדברי סוסיק דניול כערס כעלס כפ מי סרס וזל אמר ר'
 מלסס נימ אינ לך כל לויק ולדיק מלססן ססיקסיס כמורס סלין לו
 מלססיס עולמוס דכסיפין כסכיל סמורס ססיס ומלסיס לנוטריס סל
 עניו ומלסיס ע"ו סמוקר חיע ככל יוס כסל ססוקא דקיס אמר ר'
 נחמן כל סמוקר כפסו ניטל ארנצ מלסס עולמוס וכל סן מן מלסיס
 למר ר' יוסף מלסיס על סמורס ומלסיס על עקירס כפסו דקיס
 ככיל וליכ קסס כליזס לויק מיירי ריביל לי מיירי כסליק סמוקר
 כמורס מלסיס עולמוס ים לו דכסינ ומלסיס לנוטריס סל פניו
 ולי כלדיק סמוקר כפסו ניכ ליס ליס דק מלסיס וסליק סמוסס
 מסיס סמוק כמורס ומיסי כפסו כקיס סוי ליס מ' עולמוס ומס זס
 סמוני סל ס"י דמסיס ריביל .

אבר

שרש הדבר הוא כן דהכתוב אומר ומאמיתם
 לנוטרים את סיוו הכוונה דידוע מה שאחז"ל דהכר
 שרדי שמם היון מיראת שמם ובאמת כל מה שאדם עושה הכל
 הוא של השי"ת ביה וביש מה שהשפיע לו כמאמר התנא דין
 לו משלו כר ואיכ לכאורה יפלא על מה נוסף האדם שבר המצות :
 אך לסי מה שהארכנו לעיל דאין להקביה וכ"ש בעולמי אלא
 אציר שר וראת שמם דהיראה הוא הכלי המוכשרת לקבל
 ולשמירה הוא ושפע של השי"ת אשר ע"י מתקיימת שפע התבונה
 שסשפיע לו השי"ת ואם לא הי' השמירה דהוא היראה הכלי
 מוכשרת לקבל טהרת הקדש אזי כל השפעות לויק כי לא הי'
 להם קיום כלל וכלל וכל העובדות שאדם עושה בלא דחילו
 וחיובו לא פלוגא לעילא איכ עיקר הוא היראה דצדיק האדם
 ולקודם וזהו של אדם דהכל בידו שזים הויך מיראת שמם
 וזוהי עיקר קבלת השכר עבור היראה דצדיק האדם להקדים
 לכל דהוא הראשית לכל דבר והוא כתיב הרא"ש ר"ל הרי"ש
 וזוהי הרי"ש הוא היראה הוא השומר את הפיו דהוא השפעת
 אשר נמשכות ס' מעלה ס"ס כיון דהיראה צדיק להיות קודמת
 כראש דהוא הרי"ש ואיכ עבור זה שאדם עושה השמירה כרי"ש
 נול כן נוסף מאתים עולמות וז"ש הכתוב ומאמיתם לנוטרים את
 וחיובו הרי"ש עולמית מניע שכר בעד היראה דהוא השמירה לפי
 להשפעת השי"ת ביה הן לצדיק העוסק בתורה והן לצדיק
 זמורס נפשו נוסף מאתים בעד היראה הקודמת ההוא הרי"ש
 ריביל משתעי במה שזושי"ת ביה נותן להאדם כמתנה אף דכל
 מה שעושה הוא כמיוע של הכורא ביה ואינו שלו מאחר דהכל
 ידיו שמם אך לכל זאת הקביה סמלא להצדיק בדרך נתי ומתנה
 נבר וז"ש רי"ש מניע לו בדין עכ"ר היראה דהוא השמירה הויך
 מה נותן לו השי"ת מתנת חנם עור שיי עולמות מלי הרי"ש .
 זה שכתבנו רא"י מאוציותיהם אמלא ר"ל דהאציר הוא היראה
 והוא הרי"ש וזה אמלא אותם שבא המילוי של הרי"ש דאיתו
 שיי וז"ש וכל צדיק וצדיק הן להצדיק העוסק והן להצדיק
 המוסר נפשו דמניע לו בדין בעד כל א' ר' עולמית דאו נעשה
 זכור בין הני רישין ונעשה תיוו דהוא סוף דנין ונעוץ סופו
 כתיבתו ואו לכל אחד מניע עיד ב' סעמים שיי למלא"ת הרי"ש
 וב' סעמים שיי עולה כתר לבר מן מ' מאות המניע לו בדין נמצא
 נחל עשרים ואלף עולמות והוא כמנין שר כסול וז"ש הנביא
 בעת היא ובל שיי למורא : ר"ל שיוכל ויומשך עוד להצדיק
 סך שיי עולמית למורא דהוא היראה ר"ל הויך הרי"ש עולמית
 שנוסף בעד היראה דהוא רי"ש דנין יקח עיד שיי והבן :

פרשת עהב

כפסוק כי תאמר בלבבך רבי הגוים האלה ממני איכה

אוכל וכו' זכור זכור כו' לכאורה קשה דהא משה רבינו ע"ה
 דיבר עם אנשים אשר היו כולם צדיקים ואתם הרביקים בה'
 אלקיכם כו' ובתי צדיק הוא ממני שמישפט מזה הנשמי וכל
 הרברים הנשמי הם נחשבים בעיניו כלא : וכל הגוים כאין
 נחשבו איכ מה שייך לומר שהצדיקים יהי להם יראה מהמין
 נוס רבים והלא כבר אמר ד"ה עיה ד' לי לא אירא . אך
 דפעמים עולה על לב הצדיק ונופל במחשבתו כשיראה הצלחת
 רשעים : אשר הם גדלו והצליחו ומתמה מאין כל זה אם לא
 ע"י ניצוצות הקדושים המכונים בתוכם וזהו שמח' איתם דאליכ
 מאין להם זה הכח / ואיכ מאיתו חלקי הקדושה סתירא הצדיק
 כי אך יגרש מזה החיצונים מאחר שנבלעים בתוך הקדושה
 ומתירא מהמח' איתם וז"ש כי תאמי בלבבך רבים הגוים האלה
 ממני : ר"ל מה שהם רבים מה שיש להם גדלות וכה זה : ר"ל
 מסי"א דקדושה מנהיג אשר הם צפונים כהם וזהו הנותן להם
 כח ואיכ איכה אוכל לתרושם וזה שהבטיח לנו השי"ת כך אל
 תירא מהם זכור זכור אשר עשה ה' לפרעה כלומר הבט וראה
 בגודל יד ההוקה אשר עשה בפרעה שכבר נודע שאצל פרעה
 דהוא התנן הגדול פרעה איתות עורף ושם היו גנוזים רכבות
 ניצוצות קדושות אשר היה להם אחוזה וניקה מהם והקביה
 עשה נפלאות מהם שכל רוח ת הקדושה אשר היה בהם נתהפכו
 להם להנקם נקמת ה' מהם כי יצאו עשרה חלקי הקדושה אשר
 היו בהם והכו בהם מכה רכה והכניעו כל עשרה כתיב דמסאבות'
 כנודע שלזה היה עשר מכות כי כל חלק מעשר קדושות הכניע
 את הרע שכנודו בס"א מסול העורף כמו כן יעשה ה' לכל הגוים
 אשר אתה ירא מפניהם אף שיש בהם ניצוצות הקדשות והם
 ד' אילו הנהיג ויקחו נקמה מהם להכניע אותם כי יתאו לעלות
 ולדבק אתכם במקור הקדושה והבן :

כפסוק ויענך וירעיבך . איתא במדרש פליאה ויענך
 כטורח הדרך וירעיבך מטעם דניס : ויאכילך את
 הפן מכאן רמו להרלקת נרות בשבת . והוא תמוה . ונראה
 דהנה כתיב תחת התפוח עוררתך ודרשו חז"ל במדרש זה
 הכתוב בצדקות הנשים אשר היו במצרים דבשעה שחיו הולכים
 לשאיבת מים הקביה מומין להם דגים בתוך כדו ה' ומוליכין אותם
 לבעליהן לשרה ומאצילי ומשקי אותם וזקקן להם בין המשפתי
 שנא' אש תשכבון בין שפתים כו' הרי שהיו מצרים את בעליהן
 לזיווג ונמצא היה אתעירותא דלתתא מינ' . דהנוקבא הי' מעורר
 את הזכר : והנה אציר חז"ל שמש כשבת צדקה לעניים כו'
 וג"ל דכתי סירושו דהנה אנו צדיקים כל ימי החול לאור השמש
 כתי להאיר לנו מתוך החשיכה אך כעתיד לכבא כתי לא יהיה
 לך עוד השמש לאור יוספ וירח לאור לילה והיה ה' לך לאור
 עולם . איכ בשבת שהוא מעין עיהיב וקדושה עליונה חוסף על
 האדם מאד השבת איכ למה צייכין ביום זה של שבת אור
 השמש אך באמת דזה אינו אלא צדקה לעניים היינו עני בדעי'
 וכסיל בחשך הולך ואיכ בשבת מי שחשך לו ואין לו השנה
 לקבר אור שבת או הוריה לו הקביה בדרך צדקה אור השמש
 וכמי כן מצות הרלקת נרות בשבת באמת אין צדיק לאור
 הנר כי הוא כולו אור דכבוא יום השבת נתמלא הבית אורה
 אך הוא בא לרמו ע"י אתעירותא דלתתא שהנשים המדליקים
 את הנרות משוי שלום בית לזכור זכור ושמור : לכך הוא
 מדליק שתי נרות להורות על בחינת שנשלמו בשבת ונעשה
 יחוד וזיווג עליון וכן עת הזיווג התחתון ניכ הוא בליל שבת
 וזה מודה על אתעירותא דלתתא שהנקבה מעוררת הרבר
 לקבל ממנו תענוג דהנה איתא דבסן היו מרינישין כר הפעמים
 זולת טעם דגים לא היה כו' ונראה טעם הרבר דהנה אמרו חז"ל
 אתי דררקי לבי מררשא ואסרו מיס' גי סאוך דר' הוא לרמו
 נוסל

ונמל דלים שהג' הוא עושר משפיע לזולתו שהוא בחי' נוקבא
 הפושט יד ומקבל ידוע דלכך האותיות של אלפי'א כתיב'א הם
 פנים נגד אחר דהבית' הוספת פנים מן האלף' וכן שאר
 האותיות לפי שכל אות מקבל מאות חבירו דקודם לו ובוש
 להסתכל באפי' לכוך הדי' הוספת פנים מן הגי' כיון שהוא עני
 דלית ליה סדיליה רק מה שהי' מקבל מן הגי' דהיא עושה משפיע
 ומאן דאכיל דלאו דילי' בהית להסתכל באנפי' לכך השי"ת ביה
 רוצה שידיה אתערותא דלתתא דיעקר בריאת האדם והנשמה
 אשר נשלחה מעולם עליון לנגף האדם להיות עובד השי"ת
 בתורה ובמצות וע"י העבדות מעוררין השפע מלמעלה ואז מה
 שהם אוכלים משלהם אוכלים חלק עבודתם עבודת שמים משאי"כ
 בעולם עליון הנשמה אוכלת ומקבלת שפע בתורת חסד ואז
 אוכלין נהמא דכסופא חנם כלא תורה וכלא מצות וכלא שום
 אתערותא מלמטה : והנה די' נ"י האותיות מהוספין דהדי' קורמת
 לני' דהיא מורה על הזכר די'ש לנוקבא ניכ' בחי' דכר' והוא ההנוק'
 מעורר את הדבר להשפיע לה שפע כדי שהזכר יקבל מג' תענוג
 אז היא ניכ' בכח' דכר' מה שהיא מקדמת ומעוררת את התענוג
 כי ע"י הנוקבא נשלם תענוג הזכר : ואי"כ הלא זה בחי' אתערות'
 דלתתא וילכך הדי' קודם לני' כי אינה בושא מהני' כי גם היא
 משפעת לו תענוג כמה שמעוררת לקבל ממנו השפעתו . אבל
 במן כי אז לא היה אתערותא דלתתא כי היה אז בני ישראל
 במדבר רק השי"ת הכטיה להם הנני ממטיר לכם רחם מן השמים
 וילכך לא היה בחי' טעם דג' כיון שהיה בלי התעוררת התחתון .
 והיו בושים מזה ההשפעה ולכך כתיב והמזכיר נ"ד דהני' קודמת
 להדי' דהדי' היא המקבל הוספת פנים מן הגי' מחמת בושא :
 ודני' הוא בחי' סוד דשניהם בחי' דכר' מחמת דהנוקבא מעוררת
 את הזכר ולכך הדנים פירין ורבינן אבל במן לא היה בחי' זו
 שהיה בכי' שום התעוררת ולכך אמרו זכרנו את הרנה דהן היה
 מזכירין בחי' של רג' אשר הוא בחי' נוקבא שמעוררת להזכר
 ואז אין להם שום בושא מלאכול אבל עתה נפשינו יבי'שה
 הוא אותיות בוש'ה אין כל . שלא בא ע"י התעורר' התחתון
 וזה שאמרו חז"ל על פסוק ויאכלו מעבור הארץ כו' מעיקרא לא
 אכיל עד דאקריבו עומר כרישא והדר אכול : ר"ל כשבאו לא"י
 ששם היו מעוררין השפע ע"י העומר שהקריבו והעלו תענוג
 למעלה ואז אכלו משלהן וישבות המן ממחרת שאהי"כ שוב לא
 אכלו בחי' מן וזה לרמוז שצריך הכל אתערותא דלתתא כדי
 שהנוקבא לא תתבייש לקבל וזה נרמז בהדלקת נרות כשנת
 דהוא מורה בחי' נוקבא והוא שלום בית . וזוה עולין דברי
 המדרש הנ"ל כהונן וירעיבך במעם דנים שלא היה התעוררת
 התחתון ויש מכאן רמז להדלקת נרות כשנת ומורה על בחי'
 אתערותא דלתתא המעוררת את הזכר ואז נעשה שלום בית
 והבן :

פרשת ראה

ראה אנכי נוחן לפניכם היום כו' במדרש החיד מפי עליון
 לא תצא הרעות כו' דהנה ידוע מאמי' חז"ל דאנו
 צדיק ורשע לא אמר אפי' דהקבי'ה ידוע הכל במחשבה אפי'כ
 לא מבוא מחשבת אל הדיבור דאמירה של הקבי'ה הוא עשיה
 דבדב' די' שמים נעשו ואי"כ כיון דבא לכלל דיבור שוב היה
 מוכרח לעשות כן ויתבטל הבחי' כנודע מדברי הרמב"ם ח"ל
 והנה כבר נודע דיעקר בכל העבדות האדם היא המחשבה והכוונה
 כדי לברר האמת מתוך השקר בכל ענינים ותחלה צריך האדם
 לתקן מחשבתו וליישר דעתו שלא יחשוב שום מחשבה שגו' בעול'
 זולמו מחשבת אלקות ולעבור וישנא השק' במחשבתו חק לחשיב
 מחשבת אמת וכן יטהר כל החושים הראיה והדיבור שלא יוציא

שם דבר שקר מסוי . וכן הלב שלא יחמוד לשום תאוה וזה
 שורש הרבי' ככל עסקיו של אדם זה שיכוין באכילה ושתיה
 כיון דעי"כ יש במאכל שהוא חיות אמת המחיה את הדבר והוא
 וכשאדם אוכל בקרושה נדבק בו חיות אמת המחיה את הדבר
 היא וכשאדם אוכל בקרושה נדבק בו חיות אמת והניצוץ הקדוש
 של דבר המאכל וההיצונים ונשמיות הדבר ממנו נעשה סמולת
 ונדהה לחי' וכן הוא עסק משא ומתן שאדם נושא ונותן באמונה
 הוא מדהה הי' והשקר ומקבל הטוב והאמת וידוע דמצדו י"ת
 לא נמצא שום שינוי דהנה הוא י"ת משפיע אל' אדם שפע כפי
 הכמה ועשירות וכדומה וע"י השפעות הנ"ל אז מכיר אדם כו'
 אלקות ית'ש ועושה ממנו כסא לשמו ית' דרך משל כשהקב"ה
 משפיע לאדם שפע עושר ואז כשאדם מבין שודאי אינו ראוי
 להשפעה זו והסד שעושה עמו י"ת ואז עייז בא לידי בושא
 וכלימה והכנעה ונותן שבת והודיה לו ית' ועושה עם זה ההשפע'
 מצות מחלק צדקה כדי לעשות תענוג ונתת רוח לפניו י"ת ואז
 נעשה השפעה זו כסא לאלקותו י"ת כי ממשיך על ההשפע' ו
 כה וחיות אלקות שמכיר שאין זה כחו ועוצם ידו רק ברכת ה'
 אשר נתנו ועושה ממנו צדקה וכדומה ומניע תענוג לאלקים ואז
 ממילא נתוקף לו ברכה והקב"ה משפיע לו בכל יום ויום ית'
 אבל אם האדם אינו משיב ע"י השפע זו כה וחיות אלקות
 ואומר כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה ואז עושה ח"ו כסא
 לספי'א וממ' לא לא נתקיים אצלו השפעה ונעשה קללה . ולפי
 הכסא שאדם עושה כך פועל בהשפעה זו ברכה וקללה ויש
 ראה . דהראיה של אדם הוא כמו דביקות שבכל מקום שנתון
 עיניו והשנתחו שם הוא דבוק ולכך אמר ראה אנכי ר"ל כשתסתכל
 ותדבק חמ"ד במידת אנכי שהוא בנימי' כסא ר"ל שתראה תמיד
 להשגיח על הכסא וע"י הכסא שאדם עושה כך הוא ממשעליו
 ברכה או קללה ח"ו . ויש את הברכה אשר כפי שמעוין אל מצות
 ה' אלקים ר"ל דאין השינוי מצדו ית' הוא כפי הכסא שאדם
 עושה שהוא שומע ומבין שהשפעה זו הוא מחסי' ית' ואז עייז
 שורה הברכה בדבר וכאם ח"ו להיפוך . ויש המדרש מפי עליון
 לא תצא הרעות והטוב כי אם הכל נעשה ע"י פעולת אדם אם
 עושה כסא לפיכך אז שורה הברכה בהשפעה זו ודוק :

או יאמר ע"פ דאמרו חז"ל דאלמלא שמעו ישראל כל הדין
 דברות מפי הגבורה היה בטל החטא של אדה"ר אך מפני
 שאמרו קרב אתה ושמע והיו שומעין ע"י סירסור משה וניני
 ואז עייז ידרו מבחינה הגבוה לקבל ע"י השליח ועייז עייז
 מעורב הטוב והרע וצריך האדם לעבור מאד לבטל וזה
 ולדבק בטוב ויש ראה אנכי נוחן לפניכם היום ברכה וקללה
 שמשא היכות להם שעייז שהוא נוחן להם התורה עייז עייז
 מציאת הרע כפיכך ברכה וקללה . אבל אם שמעו מפי הגבורה
 היו בני חורין בני חירות משיעבוד היצור ולא היה רק טוב לבד
 כי הוא הטוב הפשוט והאמת . ויש המדרש מפי עליון לא תצא
 הרעות והטוב . אלמלא שמעו מסיו של שמו ית' אז היו ניצולין
 מהרע כי שם רק טוב לבד וק"ל :

כפסוק עשר תעשר את כל תבואת ורעך היוצא השדה שנה
 כ"י איתא במדרש תנחומא החיד לא תירא לביתה משלג
 כי כל ביתה לבוש שנים אל תיקרי שנים אלא שניים בכפל
 לשון הענק תעניק נתן נתן לו עשר תעשר וכדומה והוא חמ"ה
 ונראה דהנה שלמה הע"ה קחשיב בהך פרשת אשת חיל השבת
 מה שהבורא ב"ה משבח את הכני' ואומר כמה פרשה לעני ודי'
 שכחה לאבינו דהוא לכאורה כפל לשון אך שורש הדבר הוא
 דהנה ידוע דזרע ישראל מאמינים בני מאמינים מאז עמדו על
 הר סיני ושמעו מסיו אנכי ה' אלקיך מזה הדיבור אשר שמעו
 מפי

שניה אז שוב מזה עשיה שנית עושה זה לכלי ורשימה
 לפעם אחד מעשיה אחרת מושך ועושה הכנה לקיים עוד הפעם
 ואיכ שעושה הכנה אעפ"י שעדיין לא עשה כיון דמתחבה
 ורצון שני הוא לעשות מחשבה טובה מצופה למעשה ואז
 מסייע לו מן השמים לנמור מחשבתו להוציא מכה אל
 הפועל לקיים עוד הפעם כשארם מתנהג את עצמו כך כל
 יסיו אז הוא ניצול ממצד היצר אשר נמצא בכל אדם ומצנן
 את לבו מה שסחי א"ע לעשות מצוה ולבו יתחיל להתלהב
 ודבועי על דבר השם ואז בא היצר ומצנן ומקרר דעתו ורוחו
 להתעצל שלא יעשה ויפרוש מן המצוה אבל כשהאד' מצוה
 א"ע על בחי' הגיל שעושה תמיד ליצנו הכנה וכלי ע"י מצוה
 ראשונה ואיכ כיון דכבר עשה ברצון המצוה השנית שוב אין כח
 ביד היצר לצנן ולקרר מאחר שכבר קיים המצוה בכח וכבר הוא
 כלי והכנה ואז מסייע לו מן השמים לגמור : וזה כונת התורה
 שרימה בכפל התיבת נתן נתן עשר תעשר להורות על הכוונה
 הגיל דכשארם עושה פעם א' מצוה כמו מצוה הצדקה ומעשר
 וכדומה אז יכוין במחשבתו לעשות במצוה זו הכנה וכלי לעשיית
 שיהי' כח בידו לקיים עוד הפעם מצוה זו וז"ש עשר תעשר ר"ל
 שתעשר עכשיו על בחי' זו לעשר עוד הפעם ואז אתה עושה
 הכנה ורצון למצוה זו שנית וממילא הוא ניצול ממצורת היצר
 שלא יהי' יכולת בידו לצנן ולקרר את לבו אח"כ מחמת שהוא
 דבק וחזק והכפיל המצוה לעשות אותה הכנה ורצון לעתיד
 וכחשבה טובה היא כמעשה וז"ש שהמע"ה השבח של הכנ"י
 כמה פירשה לעני ר"ל שפורשת כפ"י ונתנת צדקה לעני ובעוד
 שנותנת משפיע לעני אז ודיה שלחה לאביון אז במחשבו להשפיע
 עוד הפעם שתהי' שלחה לאביון שמצפת מתי יגיע שאזכה לקיים
 עוד המצוה של הצדקה ע"ד בבחי' יתירה ועי"ז לא תירא לביתך
 משלג כלומר לא תירא מהיצר של שרג דהוא תשלג בצלמך
 אשר היצר של שלג הוא מצנן ומקרר את האדם ואינו מניחו
 לקיים המצוה אבל הכנ"י לא תירא : וז"ש כי כל ביתה רבוש
 שנים כי דברים העשית המצות עכשיו . והכנה ורצון לעתיד
 ואיכ הם כשניים ואז אין כח ביצר לבטל זה רק הבא למחר
 מסייע לו מן השמים שיראה לגמ' בכי טוב בכל פעם יותר
 המצות בש לימות ועולים כהוגן דברי המדרש הגיל :

בפסוק נתן נתן אל ירע לכבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה
 כי . י"ל עפ"י ש"כ האור החיים על פסוק אם כסף
 תלוה את עמי את העני עמך . דלכאורה ישאל השואר בראותו
 כי ירבה כבודו בכסף וזהב לרוב ולא צורך בו ולמה לא הספיק
 די' לאדם מה שצריך והכרה לו כי זה שאנו רואים מה שפעמים
 יחסר לאחד ואין לו אפי' כדי צרכו יש מעט דבר כדי ליסרו על
 עונו משא"כ אוצרו' הון ומה שאין צורך בהם לזה אין טעם
 לכא"ז אך הודיע הכתו' כי יש אנשים שאינם ראוי לקבל חלקם
 מצד מעש' כי השם נחסדו נתן שפע הצורך בריווה לכל איש
 ואיש די מחסרו והיה כי יחמא האדם ואינו ראוי לקבל פרנסתו
 מידו ית' חלקו המגיע לו ואז לא יטלנו אלא הרי הוא מתקבל
 אל מקום אחר וצריך לקבל חלקו ע"י אחר ומעשה השם עבור
 ב' מדות טובות האחד להשתלם לאדם בעוה"ז פעלו הרע והב'
 כדי שיוכה הנוחן באמצעו' נתינת הצדקה וחסד לרעהו וז"ש אם
 כסף תלוה את עמי' אם ראת שיש לך כסף יותר על מה
 שאתה צריך לעצמך דע שאתה מלוה לעמי תרע לך שאין זה
 חלק המגיע לך אלא חלק האחרים שהוא העני ובוה לא יתנשא
 ויתגדל על העני ע"ש באה"ה ומב"ש שלא יתן לו ברוע לב כי
 משלו הוא נותן לו ועבור זה ברכו ה' מחמת שהפקיד ונתן
 אצלו חלקו וחלק חבריו : וז"ש נתן נתן לו אפילו מאה פעמים
 מחמת

הנבירה בזה נרשם ונהקק ונתחוק בתוך לבות בני אד' אקותו
 חיש ורוח וחיות אלקות אשר נדבק במקור הלב וזהו הרושם
 בכל איש ישראל אשר עמדו רגליו על הר סיני אך דהרשימה
 הלוא מלובשת בתוך קליפו' והיצונית המנסים הקרב והלב חוכר
 הנשם אשר הוא מקף בתאוות נשמיות אך מי שהו' מבני עליה
 יש לו שכל אזי הוא משבר הלב כמיש קרוב ה' לנשברי לב
 שמשברין קליפות הלב ומסדקין כל האוהות והמדת הנשמי והיצר
 המלין הרשימה הגיל והכל הוא ע"י התורה והמצות מה שאדם
 עוסק בדחילו וי' ה' מי בזה הוא מכניע כל הרע ומשבר הקליפות
 ומסדר האבן מעל הלב ואז מתחיל להוריה ולהתעורר הרוח הים
 ומסדר נפח בו אלקים ומשכן הרוח הוא בלב נתגדלה הרשימה
 וקדושה של אנכי ה' אלקיך ובעסק המורה המצות הוא מאיר
 אור נשמתו ומצוה את הלב שיהיה נקי מכל סיג ואז מזההה
 אלקות אשר תתפעם בתוך הלב ומרושם הגיל נעשה כלי והכנ"י
 בית ויכול לשרות בו שפע קדושה ולהשך עליו אור קדוש
 למעלה ש הא יכול לקיים התורה והמצות ולהאיר כל העולמות
 ואורות עליונים ובה תבין הסוד ש' דברי הגיל מה שרמוז בפאמ'
 עין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי דהא ע"ד
 הגיל אין האשה מתעברת אלא ע"י שעשאה כלי בביאה ראשונה
 ע"י דביקות שיש לבעל עמה אז ע"י ביאה עושה אותה כרו
 הכנה ע"י ההוא רוחא דשדי בנה שנותן כח כח וחיות וזוה
 שנותן במע"ז אז נעשה כלי והכנה שיש לה כח והכנה אח"כ
 לקבל ההריון בב"ה שניה ע"י שמעורר אור הרוח ונעשה מזה
 הכלי התעוררות וכח הולדה אח"כ כמו כן הכנ"י דרבורא כל
 העליונים השפיע להם רוח קדושה יתירה אז במעמד הר סיני
 נתן בתורה ובמצות או מעורר הכלי והרשימה הגיל ונמשך
 להרשימה הגיל אור רוחני שפע קדוש ויכול להוליד תענוג
 גזול באירות עליונים אך לאו כל אדם זוכה ויש יכולת בידו
 ללות הרשימה הגיל כי אם בני עליה אשר להם הכח והנבירה
 להתגב' על יצרים ולכנס ברשותם ומסירין כל החיצונים ומשברין
 כל קליפות ואז נתלה אצלם הרשימה הגיל אבל המון עם
 נללות של כנ"י אשר הם עוסקים בתוך עולם הנשמי ומלובשי'
 נקטק עוה"ז וההכל המדומה להם אין כח לשבר לבושי הלב
 לעורר הרשימה אך התיקן להם הוא דכשיש להמונים דביקות
 חיבור עם הצדיקי' יכול להתמשך עליהם האר' ורשימה הגיל אף
 נכפני עצמו אין כח בידם מימ' ע"י שהם דבוקים בה' וואוהבי'
 יצדיקים ועובדים השי"ת והם יכולת בידם ללות הרשימה ואז
 שצדיקים מושכים הארה להרשימה הגיל אז מרגישין שאר
 העולם הרבוקים : מחבורים להצדיק בקשר אמיץ ונס עליהם יומשך
 עוד עליון וע"י אור הצדיק מאיר נ"כ רשימא לאור נשמת' וזה
 טוה' ויחוד של ק"ש שאנו מייחדים עול מלכות שמים באומרינו
 "אלקינו די אחד דר' הוא מורה על כנ"י שהוא בחי' דלת
 מספרי' דלא נגרא דלית לה מנרמה וולת המשפיע לה צדיק
 ליון אור הזרוע בו ומשפיע לכנ"י ע"י דביקות וחיבור שיש לה
 הצדיק מושך שפע מבחינה הגבוה אפ"י מבחי' כתר כתרי ישועה
 ע"י עובדות הצדיק הקב"ה ית"ש מתיר א"ע בהתענוג שיש
 לו מהצדיק ואז ממשך ישועה מבחי' כתר ר"ל שהוא בחינת
 אלק' סלא עליון ומשם ממשך דרך השתלשלות העולמו' ומרו'
 אורות העליונים הרמוזים בחי'ת ומשפיע אר ה' ונתמלא ונעש'
 ו' ותנה כמו כן בכל הכנ"י כשארם עושה מצוה בדחילו ורחימו
 אז שכרו שזוכה לעשות מצוה אחרת ששכר מצוה וכי' דע"י
 שעושה מצוה ראשונה אז עושה לעצמו הכנה וכלי ועושה רושם
 שיהי' יכול למשוך על עצמו רוח קדושה שזוכהו השי"ת לעשו'
 המצוה פעם אחרת כשכל יותר וכשוזכה לעשות המצוה

תורה וזה
 דבר הוא
 את הדבר
 יצווקתו
 שה סולת
 נכאשני
 מצדו ית'
 שפע כש'
 ר אדם כח
 כשהקב"ה
 אינו ראי'
 ידיו נושא
 ה השפע
 ו י"ת וא'
 ההשפע ו'
 ברכת
 בלקים וא'
 יום ית'
 אלקות
 ה ח"י נכא'
 ולה . ולש'
 ללה ויש
 ום שנות'
 כשחמת'
 יאה התי'
 משך עליו'
 אל מצוה
 וא שאדם
 וא ע"י
 מפי עליו'
 אדם אם
 וק :

בשרי שלא להוציא הנזיר חלק הודפסנו הנהגות ישרות ואזהרות מספר הקדוש מניד משרים מה שהורה

המניד להנאון וכו' מהר"י קארו זלתי

יאשונה

ליוהר מלהרר בשום רגע כי אם במשנה
ותורה ומצות ואם תבא איוה מהשבה אחת
(ב) ליוהר מלהשב בשעת הפלה בשום מחשבה אפי'
לדבר בשום שעה בין ביום בין בלילה שום שיחה בפלה כלל
(ג) ליוהר
לדבר בשום רגע דבר המביא לירי שחוק ואם ישמענו
(ד) מלדבר בשום רגע שיחה בפלה כלל
(ה) שלא לכעוס
על שום דבר בעול על דבר שאינו נוגע אלא לניף (ו) שלא
לאכול כר מ' יום בשר כלל וכשבת דבר מועט ושלא לאכול
ביום (ז) שלא לשחוק יין באלו הימים כי אם פעם א' בלבד
המסורה (ח) להשיב מענה רק לכל אדם (ט) שלא
להתנאות כלל רק מאד מאד הוי שפל רוח (י) לשכח תמיד
בשם מיוחד ואם תצטרך לשמש לפניה ורביה אחר חצי שעה
הנמש' לשמש תקום מאצלה ותשב למשתח' המיוחד' לך (יא)
ליוהר מלהתענג בעת המאכל והמשתה ובעת התשמיש רק היה
לפי שכפאו שר ומכריחו על המאכל ההוא או על התשמי' ההוא ואם
לא אפשר להתקיים זולת המאכל והמשתה ולפרות ולרבות זולת
התשמיש ההוא היית חפץ מאוד (יב) לשום נגדך תמיד כל
הנאות ולדאוג עליהם (יג) שלא לאכול אחר המסורה יותר
מאונדש אחד ומאבטיח ומעניבים וצמקים עשרים במספוי שלא
לאכול במסורה יותר מספי אחד זולת בשבתות ויום בתחלת
סעוד' תחתוך ג' ריוואנדיש להם ולא תאכל יותר באותה סעוד'
אם השתה מים לא השתה לשובעה (יד) למד להשפיל
לך תמיד כדי שלא תבא להסתכל בדבר ערוה (טו) בעת
מאכל להרה' במשנה ובסוף המאכל ללמוד פי' אחד במשנה
יום ברכת המזון (טז) לא תפירך מחשבתך ממני אפילו רגע
קטן בהנאה בתכלית ובעת מאכלך כשאת' תאב ביותר לאכול
לשת' תתסלק יריך ואם כה תעשה בכל סעוד' יהי' כאלו אתה
יריב קרבן בכל סעודה ושלחניך יהי' מוכח משש לזכות עליו
תמיד (יז) לא תעשה במסורה חמרא בר זמנא חרא והוהר
בכליך ואל תדחל מחולשי' הראות כי אדרבא יתחוק ראותך
לך (יח) עיר אטר מעט בהנאות המאכל והמשתה ואם
עושה הנאה במאכל אחר לא תרגיל אותו ושנה למאכל אחר
וא יהי' בו הנאה כל כך כמו שהיה נוהג אל קסטנאטיין חסר'
אם כן סוד עונג וננוע דבר בהפכו יבן זה כי כשהרבי' שפוט
זה בכל ענין ואפילו למפרע לשובה הוא טיב ראפי' שמאלא
אסכים לימינא והוא סוד ננוז ליודעי חן :

הרבה אין אתה יודע להיכן הוא מניע הפנס וההפסד הגדול
שעושה לכן מנע רגליך מנתיבתם ואל תבא נפשך במעמד' והוה'
בזה הרכה כמאר מאד : המון העם חושבים כי העה"ז הוא
כהוייתו אין מביש ואין רואה איכרים ושותים לשיבע יצה"ר אוי'
להם שהעולם מטעה אותם והיר כותבת למעלה ואח"כ נתבעים
ממנו ברינים משונים הה"ד ומה תעשה ליום פקידה אשריך
שאתה מזהר ונ"כ תגלה אין אוהביך ויתעוררו משינתם :
הטוב לך שבטלת אמש קריאות המשינית כאשר אתה נוהג
והתרפית מאד והרהר' תורה וכבר ראית מה עלה בירך העסק
שהיית עוסק מכאן תראה שהשיית מודד לאדם מדה כנגד מדה
הוהר מאד מכאן והלאה : איך היית רוצה שארבר עמך
ואכלת צנון לכן הוהר ממנו כי אם מעט מועיר וכבר רמזתי לך
סוד הריח המב וסוד הריח הרע : יפה עשית שכתב לאותו
הכס על ענין ס"ת שאתה קונה והנך רואה שה' אלהיך עמך תמיד
וראה שלא ראית קרי זה שנה וחצי וחוק ואמץ אל תערוץ ואל
תחת :

אך דבר דבר לאותו האיש פלוני שמו כי מותרם הוא
למעלה על שעבר עבירות בסח' ולא שת רבו לאל והנך
רואה אותו כחור ורונני שאני טהור ורע זה הסוד שלא יגיע
לכפור : סודות הגלגול אני עתיד לגלות לך בע"ה אם תשוב
לפני ואגדה לגלול כל קרוביך ואוהביך ותראה פלאי פלאות
ותתמה לכן החוק ביראת ה' תמיד ותסנף עצמך בכל האפשי'
ותשרוף אותם ההרהורים העולים בלכך בעת הפלה ובעת
קריאתך במשינות ותשרוף אותם בקש דקיש' כהבל סף :
הטוב לך שאין אתה הולך בהשכמה לבית הכנסת והרע
בעיניך להיות מעשרי' הקודמי' לכן מכאן והלאה הוהר מאד
במעשיך וגם בדבוריך ואל תכעיס כמו שאתה עושה
וזרי מה שאמרו רבותינו ז"ל בא לכלל כעס בא לכלל מעת
והנה הכעס בא מפאת סמאל ונחש ואין לך דאוי שתשמע להם
כ"א יפתוך אל תאבה ואל תשמע להם : ה' בשר שהביאו לך
היום אל תאכל ממנה כי היא טרפה לכן חזור על השוחטים אף כי
אין בידם עון כי נעלמה מהם ואתה פה עמוד עמדי ואם כעל
נפש אתה ושמת סכין בלועך :

שבח הרב אור

ליום השבת ד"ג לארד א' ה' עמך
רק כי תרבק בי וביראתי וממשנתי
לא תפרוש מחשבתך ופאפי' רגע א' והנה נתתיך נניד על עמי
וכויהרא הוהרתיך שלא תפריד רגע א' מיראתי וממשנתי מחשבתך
ולא תאכל ולא תשתה בדרך הגאה כלל כי מה בצע בהנאתך
בעוה"ז רק תהיה מחשבתך שאם היה אפשר לקיים הנפש בגוף
בלי שום הנאה היית חפץ באר ובכן תהיה תמיד מתרבק בהשיית
ותזכה להעשות ניסים על ירך כמו שהיה נעשים ע"י ראשונים
וירעו העם הזה כי יש אלהים בישראל כי עתה אין שם שמים
מתקדש כי אין העולם רואים שנעשו ניסים ע"י החכמים וכשיראו
שעל ירך נעשים שיש מתקדש : ובכן הוהר מממאל ונחש
ויצהיר הוהרשים אחריך לקבל כוונתך ולבטל מהתפלה רק יחד
לכך לעבודתי ותהא הולך אלי וכבי' הודעתך כמה אתה צריך
לנהוג בשפלות שלא לכעוס על שום דביבעולם וצא ולמד ממשה
רבן של כל הנביאים שכר מקום שבא לכלל כעס בא לכלל
טעות לכן על שום דבר שבעולם לא תכעוס ואפילו על מילי
דשמי' שאתה צריך להראות ולהתנהג במדה זו על כל פנים
הווי זהיר מלהפר דאפי' רגע א' ממני וממשנתי ויראתי ותורתך
כי אלו היית יודע כמה עולמות מתפסדות על ירך בעת שאתה
ממסיק

א ביום
ליום חסד
על לונק
לך : וגם
החכמה

שום

הנוכח
ה וכו
היטב
חיו ולא
הדפין
מלאח
וכי כ
הנוכח
מבואר
העתיק
לרצנים
קבחים
כל
סחונע
שו
חיל
מזכרה
כצט
כאם
חסר
בזכות
בזאת

